DZIENNIK

USTAW I ROZPORZĄDZEŃ KRAJOWYCH

DLA

KROLESTWA GALICYI I LODOMERYI

WRAZ

Z WIELKIEM KSIĘSTWEM KRAKOWSKIEM

ROCZNIK 1888.

LWÓW.
Z DRUKARNI WŁ. ŁOZIŃSKIEGO.
Zarządca: W. J. WEBER.

Spis chronologiczny

Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rocznik 1888.

Spis alfabetyczny

do Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rocznik 1888*)

A.

B.

Uwaga. Ażeby ułatwić wyszukanie rozporządzeń władz krajowych, przytoczono przy każdej nomenklaturze dwie liczby, z których pierwsza oznacza liczbę ustawy, druga zaś stronicę. Aby uwidocznić różnicę tego oznaczenia, obrano dla liczby ustaw grubsze pismo.

C.

D.

F.

G.

H.

I.

J.

K.

L.

Ł.

M.

N.

O.

P.

R.

S.

T.

U.

W.

Z.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1888. Wydano i rozesłano dnia 2. Stycznia 1888. **Część I.**

Nr. 1.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 5. Grudnia 1887, l. 18.827, dotyczące cennika leków na rok 1888.

Z powodu wydania cennika leków, który ułożony został nakładem c. k. drukarni nadwornej i państwowej pod tytułem „Arzneitaxe für das Jahr 1888 zur österreichischen Pharmakopöe vom J. 1869 und zum Anhange derselben von J. 1878", ogłasza się następujące postanowienie:

§. 1.

Wszyscy aptekarze bez wyjątku, tudzież uprawnieni do utrzymywania domowej apteki lekarze i chirurgowie, mają, począwszy od 1. Stycznia 1888 r., zastosować się do tego nowego cennika lekarstw, którego też jeden drukowany egzemplarz posiadać mają.

§. 2.

Artykuły, o których wydawaniu istnieją osobne ograniczające przepisy i które zatem w tym cenniku oznaczone są krzyżykiem (†), mogą być wydawane tylko w skutek zwyczajnej ordynacyi uprawnionego w tej mierze lekarza, chirurga lub weterynarza.

§. 3.

Przy przyrządzaniu i wydawaniu lekarstw, wskazówki lekarskiej recepty powinny być we wszystkich szczegółach dokładnie przestrzegane.

Recepty jednak, w których przepisane w dodatku (str. 32) dawki maksymalne pewnego środka leczniczego przekroczone zostały, mogą być ekspedyowane w sposób ordynacyą wskazany tylko w takim razie, jeżeli do oznaczonej wagi dodany został przez lekarza wykrzyknik w nawiasie (!).

Jeżeli zachodzi obawa, że z lekarstwem stać się może jakie nadużycie, natenczas winien lekarz ordynujący w recepcie dopisać klauzulę „ne repetatur“ a aptekarzowi wzbronionem jest wydawać lekarstwo powtórnie na receptę taką klauzulą „ne repetatur“ zaopatrzoną.

§. 4.

Przy obliczeniu ceny materyałów leczniczych, nie zawartych w farmakopei, krajowe władze polityczne postępować mają według tych samych zasad, według których oznaczoną bywa cena dla materyałów leczniczych, zawartych w farmakopei.

§. 5.

Pijawki nie mają być uważane za przedmiot leczniczy. Cena tychże dla aptekarzy ustanawia się na 10 ct. za sztukę.

Od ceny tej nie będzie potrącony procent tym rachunkozdawcom, którzy na koszt funduszów publicznych lekarstw dostarczają.

Wszyscy aptekarze są obowiązani mieć zapas pijawek.

§. 6.

Nie mogą być ekspedyowane recepty z przypiskiem „secundum meam praescriptionem“ lub z inną podobną uwagą, któraby wskazywała na tajemnicę lub porozumienie z lekarzem.

§. 7.

Jeżeli na recepcie znajduje się przypisek „fiat expeditio simplex“, aptekarzowi wolno policzyć tylko naczynia, które w cenniku jako najtańsze są oznaczone.

§. 8.

Przy wydawaniu artykułów o jednej cenie, takowa ma być do każdej ilości zastosowaną; co do artykułów zaś z dwojakiemi cenami, należy podług ceny niższej obliczać dopiero przy wydaniu większej ilości.

Jeżeli jednak w skutek kilkakrotnego policzenia ceny przepisanej za dawki mniejszej wagi przekroczoną zostaje zniżoną cena dla większej ilości, to w takim razie ostatnia cena ma być zastosowana.

§. 9.

Na każdej recepcie, według której w publicznej lub domowej aptece lekarstwo zostało sporządzone lub wydane, ma być należytość dokładnie cyframi napisaną i osobno oznaczoną cena za materyały, za robotę i naczynia.

Jeżeli należytość w recepcie nie dosięga jednego centa, może być za cały cent policzona Jeżeli zaś za pewien artykuł oprócz jednego lub więcej centów przypada jeszcze do wypłaty ułamkowa część centa, to w takim razie ułamkowa część poniżej 0·5 ma być całkiem opuszczona, a część ułamkowa wynosząca 0·5 lub więcej, może być za cały cent policzona.

Za aqua communis w jakiejkolwiek ilości, można policzyć jeden cent z wyjątkiem wypadków, jeżeli jest użytą do odwarów lub nalewów.

Aptekarz, który oznaczył cenę lekarstwa, powinien oznaczyć na recepcie oprócz daty i ceny także firmę apteki; a ten, który lekarstwo wydaje, powinien zawsze na sygnaturze umieścić datę ekspedycyi i nazwisko swoje.

§. 10.

Jeżeli recepty zapisane są według dawniejszej wagi lekarskiej, przemiana nastąpić ma według poniżej podanej tabeli:

Wagę		należy zmienić na centigramy	
1/5 grana	. . .	0·02	. . . (2)
1/2 „	. . .	0·04	. . . (4)
1 „	. . .	0·07	. . . (7)
2 „	. . .	0·15	. . . (15)
3 „	. . .	0·20	. . . (20)
4 „	. . .	0·30	. . . (30)
5 „	. . .	0·35	. . . (35)
6 „	. . .	0·40	. . . (40)
7 „	. . .	0·50	. . . (50)
8 „	. . .	0·55	. . . (55)
9 „	. . .	0·60	. . . (60)
10 „	. . .	0·70	. . . (70)
12 „	. . .	0·90	. . . (90)
14 „	. . .	1·00	. (1 gramm) —
15 „	. . .	1·05	. (1 „ (5)
16 „	. . .	1·10	. (1 „ (10)
18 „	. . .	1·25	. (1 „ (25)
20 „	(1 skrupuła)	1·50	. (1 „ (50)

30 granów	($\frac{1}{2}$ drachmy)	2·20	(2 gramy . 20)
40 „	(2 skrupułów)	3·00	(3 „) . —)
60 „	(1 drachma)	4·50	(4 „ . 50)
120 „	(2 drachm)	9·00	(9 „) . —)
180 „	(3 drachm)	13·50	(13 „ . 50)
240 „	($\frac{1}{2}$ uncyi)	17·50	(17 „ . 50)
480 „	(1 uncya)	35·00	(35 „) . —

§. 11.

Lekarstwa wolno wydawać za ceny niższe od taksy; jednak w takim razie należy na recepcie oznaczyć cyframi tak należytość według cennika przypadającą, jak i należytość dobrowolnie zniżoną.

Jednakże lekarstwa wydawane za cenę niższą od taksy, powinny posiadać takie przymioty i powinny być tak prawdziwe i czyste, jak farmakopea przepisuje; także co do wagi nie wolno czynić ujmy.

§. 12.

Lekarze i chirurgowie uprawnieni do utrzymywania aptek domowych i przyrządów na wypadki naglące, mają sprowadzać potrzebne przetwory chemiczne i złożone środki lecznicze tylko od aptekarzy i wykazać się w tej mierze osobnemi książeczkami odbioru. W książeczkach tych mają być nazwiska i waga lekarstwa, tudzież czas sprowadzenia dokładnie wyrażone i podpisem aptekarza stwierdzone.

Zniżenie ceny pozostawia się w takim wypadku obopólnej ugodzie.

§. 13.

Co do lekarstw dla zwierząt, ma być zastosowany cennik na końcu podany.

Za czynności receptowe i za naczynia wolno przy wydawaniu lekarstw dla zwierząt zastosować ten sam cennik, który obowiązuje co do lekarstw dla ludzi.

§. 14.

Każde przekroczenie powyższych przepisów, podpada o ile nie może być zastosowana ogólna ustawa karna, karze pieniężnej do 100 zł. lub

karze aresztu do 14 dni. (Rozp. minister. z 30. Września 1857, Dz. u. p. Nr. 198).

§. 15.

Istniejące oprócz tych postanowień przepisy o sprowadzaniu, utrzymywaniu i sprzedaży towarów leczniczych, mają nadal obowiązywać.

Taaffe w. r.

Cennik środków leczniczych farmakopei.

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Absinthii herba sciss.	50·0	5	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	5	—	—
Acetum	100·0	3	—	—
„ aromaticum	50·0	6	250·0	25
„ pyrolignosum crudum	100·0	4	—	—
„ „ rectificat	50·0	6	250·0	25
„ scillae	10·0	1	—	—
Acidum aceticum conc.	„	4	50·0	17
„ „ dilut.	50·0	5	250·0	22
† „ arsenicosum subt. pulv. aż do 0·10 każdy	0·01	1	—	—
Za każdą dalszą ilość	0·10	aż do	1·0	1
Acidum benzoicum	1·0	9	—	—
† „ carbolicum*)	10·0	5	50·0	20
„ chromicum	1·0	3	—	—
„ citricum	10·0	10	—	—
„ „ subt. pulv.	„	12	—	—
„ hydrochlor. conc. pur.	„	3	—	—
„ „ „ crud.	100·0	8	—	—
„ „ dilut. pur.	50·0	9	—	—
„ nitricum conc. pur.	10·0	2	—	—
„ „ „ crudum.	100·0	9	—	—
„ „ dilut. purum.	50·0	8	—	—
„ phosphoricum	10·0	10	—	—
„ salicylicum	1·0	3	—	—
„ sulfuricum anglic.	100·0	6	—	—
„ „ conc. pur.	10·0	2	—	—
„ „ dilut. pur.	50·0	5	—	—
„ tannicum	5·0	16	50·0	140
„ tartaricum	10·0	5	—	—
„ „ subt. pulv.	„	6	50·0	25
† Aconitinum	0·01	3	—	—
† Aconiti tubera sciss.	10·0	2	—	—
Aether aceticus	„	17	—	—
„ crudus	100·0	12	500·0	52
„ depuratus	10·0	4	50·0	16
Agaricus chirurgorum	50·0	15	—	—
Aloë	„	8	—	—
†„ subt. pulv.	10·0	3	—	—
Althaeae herba sciss.	50·0	5	250·0	20
„ radix sciss.	„	8	„	35
„ subt. pulv.	10·0	6	—	—

*) Porównaj Minist. rozp. z 1. Sierpnia 1884 Dz. ust. p. Nr. 131, ust. 2.

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Alumen	50·0	4	—	—
„ subt. pulv.	10·0	2	50·0	8
„ ustum	50·0	6	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	3	—	—
Alumina hydrica	„	29	—	—
Ammonia	50·0	7	250·0	28
Ammoniacum	„	11	—	—
„ subt. pulv.	10·0	5	—	—
Ammonium aceticum solut.	„	5	—	—
„ carbonicum	50·0	7	—	—
„ chloratum crudum.	„	5	—	—
„ „ depur.	10·0	3	—	—
Amygdalae amare	50·0	10	—	—
„ dulces	„	10	—	—
Amylum pulv.	„	8	250·0	35
Angelicae rad. sciss.	„	9	—	—
Angelicae rad. subt. pulv.	10·0	5	—	—
Anisi stellati fructus	50·0	18	—	—
„ „ „ rud. tus.	„	22	—	—
„ „ „ subt. pulv.	10·0	8	—	—
„ vulgaris fructus	50·0	8	—	—
„ „ „ subt. pulv.	10·0	5	—	—
†Apomorphinum hydrochloricum . . .	0·01	4	—	—
† Aqua amygd. amar. conc.	5·0	2	—	—
„ „ „ diluta	10·0	1	50·0	4
„ aromat. spirit.	50·0	6	250·0	25
„ aurant. flor.	„	21	—	—
„ calcis	100·0	2	500·0	6
„ carminativa	50·0	6	250·0	25
„ chamomillae	„	5	„	20
„ chlori	10·0	3	50·0	12
„ cinnamom. simpl.	50·0	5	250·0	20
„ „ spirit.	„	11	„	50
„ destillata	100·0	3	500·0	10
„ foeniculi	50·0	4	—	—
„ kreosoti	„	5	250·0	20
† „ laurocerasi	10·0	5	50·0	22
„ melissae	50·0	7	250·0	30
„ menthae pip.	„	6	„	25
„ plumbica	„	5	„	15
„ rosarum	„	5	„	21
„ rubi idaei	„	5	„	20
„ vegeto-mineralis Goulardi . . .	100·0	6	500·0	15
† Argentum nitricum cryst.	1·0	13	—	—
„ „ cum kalio nitrico . .	1·0	8	—	—

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Argentum nitricum fusum	1·0	17	10·0	145
Arnicae flores	50·0	6	—	—
„ folia sciss.	„	5	—	—
„ radix sciss.	„	8	—	—
Arrow-root	„	16	250·0	70
Asa foetida	„	14	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	6	—	—
† Atropinum sulfuricum	0·01	2	—	—
Aurantii fructus cort. sciss.	50·0	8	—	—
„ „ cort. flaved. sciss. . . .	„	36	—	—
„ „ flav. subt. pulv.	10·0	11	—	—
„ folia sciss.	50·0	12	—	—
Axungia porci	„	10	250·0	45
Balsamum copaivae	10·0	7	—	—
„ peruvianum	„	15	—	—
„ vitae Hoffmanni	„	7	50·0	30
† Belladonnae folia sciss.	„	2	—	—
† „ „ gross pulv.	„	3	50·0	10
† „ „ subt. pulv.	„	4	—	—
† „ radix sciss.	„	3	—	—
† „ „ subt. pulv.	„	5	—	—
Benzoë	50·0	30	—	—
Bismuthum subnitricum	1·0	7	—	—
Calami rhizoma sciss.	50·0	7	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	5	—	—
Calcium carbonic. nativ.	50·0	2	250·0	8
„ „ „ pulv.	„	10	„	45
„ „ purum	10·0	22	—	—
„ chloratum fusum	50·0	29	—	—
„ hypochlorosum	„	4	250·0	18
„ oxydatum	100·0	4	—	—
„ „ pulv.	50·0	4	—	—
„ oxysulfuratum	„	23	—	—
„ „ solutum	„	10	250·0	40
„ phosphoricum	5·0	24	—	—
Calumbae radix sciss.	50·0	11	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	5	—	—
Camphora	50·0	13	250·0	53
Cannabis indicae herba sciss.	10·0	3	—	—
† Cantharides	„	15	—	—
„ subt. pulv.	„	20	—	—
Capilli Veneris herba sciss.	50·0	10	—	—
Caragaheen sciss.	„	10	—	—
Carbo ligni depurat. (subt. pulv.).	„	8	250·0	32
Cardamomi sem.	10·0	25	—	—

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Caricae sciss.	50·0	10	—	—
Carvi fructus	„	8	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	5	—	—
Caryophylli	50·0	24	—	—
„ subt. pulv.	10·0	9	—	—
Cascarillae cort.	50·0	10	—	—
„ „ rud. tus.	„	13	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	5	—	—
Cassia fistula	50·0	6	—	—
Castoreum canadens	0·10	2	—	—
„ „ subt. pulv.	„	3	—	—
Centaurii herb. sciss.	50·0	13	—	—
Cera alba	„	27	—	—
Cera flava	„	17	—	—
Ceratum cetacei	10·0	8	50·0	35
„ fuscum	„	5	—	—
Cetaceum	50·0	29	—	—
Chamomillae roman. flor.	„	16	—	—
„ vulgar. flor.	„	14	250·0	60
„ „ „ gross. pulv.	„	22	„	100
„ „ „ subt. pulv.	10·0	6	—	—
Chinae calisayae cortex	50·0	65	—	—
„ „ „ gross. pulv.	„	68	—	—
„ „ „ subt. pulv.	10·0	20	—	—
„ cortex fuscus	50·0	43	—	—
„ „ „ gross. pulv.	„	46	—	—
„ „ „ subt. pulv.	10·0	15	—	—
„ „ ruber	50·0	138	—	—
„ „ „ gross. pulv.	„	142	—	—
„ „ „ subt. pulv.	10·0	38	—	—
Chinidinum sulfuricum	1·0	8	—	—
Chininum	0·10	3	—	—
„ bisulfuric.	„	2	1·0	15
„ hydrochlor.	„	3	1·0	25
„ sulfuricum	0·10	1	1·0	8
„ tannic.	0·10	2	1·0	10
† Chloralum hydrat.	10·0	17	—	—
† Chloroformium *)	„	8	50·0	32
Cinae flores	50·0	8	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	6	—	—
Cinnamomi cortex.	50·0	9	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	4	—	—
Citri fructus cortex sciss.	50·0	7	—	—

*) Porównaj Ministr. rozp. z 1. Sierpnia 1884. Dz. ust. p. Nr. 131, ust. 3.

	Waga	Cena	Waga	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
Citri frucus corticis flaved. sciss . . .	50·0	33	—	—
„ „ „ „ subt.pulv. . . .	10·0	11	—	—
† Coffeinum	0·10	3	—	—
† Colchicinum	0·01	2	—	—
† Colchici sem.	10·0	2	—	—
Collodium	„	5	—	—
Collyrium adstring. luteum	50·0	18	250·0	75
† Colocynthidis fruct. sciss.	10·0	16	50·0	66
† „ „ subt. pulv. . . .	„	25	—	—
† Conii mac. herb.	„	1	—	—
† „ „ „ gross. pulv. . . .	50·0	8	250·0	35
† „ „ „ subt. pulv. . . .	10·0	4	—	—
Coriandri fruct.	50·0	4	—	—
Crocus	1·0	15	—	—
„ pulv.	„	18	—	—
Cubebae fruct.	50·0	78	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	22	—	—
Cuprum aluminatum	„	12	—	—
† „ sulfuricum*)	„	3	—	—
Cydoniae sem.	50·0	28	—	—
Decoctum Zittmanni fortius	250·0	51	500·0	59
„ „ mitius	„	42	„	47
† Digitalinum depurat.	0·01	10	—	—
† Digitalis fol. sciss.	10·0	2	—	—
† „ „ subt. pulv.	„	4	—	—
Dulcamarae caules sciss.	50·0	3	—	—
Elaeosacchara	Patrz cennik robót aptek. p. 22)			
Electuarium aromaticum	10·0	4	—	—
„ „ c. opio	„	6	—	—
„ lenitivum	50·0	28	250·0	120
Elemi	„	9	—	—
Emplastrum anglicanum	10□Cm.	4	—	—
„ cantharidum	10·0	14	50·0	60
„ „ perpetuum	„	19	—	—
„ cerussae	„	4	50·0	16
„ conii maculati	„	4	„	18
„ de meliloto	„	4	„	18
„ diachylon comp.	50·0	20	250·0	90
„ „ „ linteo extensum	100□cm	6	500□cm	25
„ „ simplex	50·0	14	250·0	60
„ hydrargyri	„	34	„	150
„ minii adustum.	10·0	5	50·0	22

*) Porównaj Minist. rozp. z 1. sierpnia 1884 Dz. ust. p. Nr. 131, ust. 2.

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Emplastrum oxycroceum	10·0	18	50·0	80
„ saponatum	„	5	„	22
Emulsio amygdalina	Patrz cennik robót aptek. (p. 12)			
„ oleosa	"	"	"	" 13)
† Euphorbium	10·0	2	—	—
† „ subt. pulv.	„	5	—	—
† Extractum aconiti	1·0	7	—	—
† „ aloës	5·0	6	—	—
† „ belladonnae	1·0	8	—	—
„ calumbae	5·0	33	—	—
† „ cannabis indicae	1·0	8	—	—
„ centaurii	5·0	12	—	—
„ chelidonii	„	33	—	—
„ chinae fusc.	„	42	—	—
† „ colocynthidum	1·0	16	—	—
† „ conii maculati	„	6	—	—
„ cubebarum	5·0	43	—	—
„ filicis maris	„	40	—	—
„ gentianae	„	6	—	—
„ graminis	10·0	9	50·0	40
† „ hellebori virid.	1·0	8	—	—
† „ hyoscyami fol.	„	6	—	—
„ liquiritiae	5·0	9	—	—
„ malatis ferri	„	5	—	—
† „ nucis vomicae	1·0	13	—	—
† „ opii aquos	„	26	—	—
„ punicae granat	5·0	23	—	—
„ quassiae	„	30	—	—
„ ratanhae	„	30	—	—
„ rhei	„	34	—	—
† „ scillae	„	11	—	—
† „ secalis cornuti	1·0	7	—	—
„ taraxaci	10·0	7	50·0	30
„ trifolii fibrini	5·0	6	—	—
Fel tauri depuratum	1·0	12	—	—
Ferrum carbonic. sacchar.	5·0	6	50·0	50
„ hydro-oxydat. dialysat. liquid.	10·0	3	„	10
„ jodatum saccharatum	5·0	11	—	—
„ lacticum	„	9	—	—
„ oxydato-oxydulatum	„	14	—	—
„ phosphoricum	„	15	—	—
„ pulveratum	10·0	3	—	—
„ sesquichlor. cryst.	„	5	50·0	20
„ „ „ solut.	„	4	„	15
„ sulfuric. cryst.	„	2	„	7

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Ferrum et natrium pyrophosphoric. . . .	1·0	2	—	—
Filicis mar. rhiz. sciss.	50·0	8	—	—
„ „ „ subt. pulv.	10·0	6	—	—
Foeniculi fruct.	50·0	7	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	5	—	—
Galbanum	50·0	24	—	—
„ pulv.	10·0	9	—	—
Galeopsidis herb. sciss.	50·0	10	250·0	45
Gallae	„	12	—	—
Gelatina caragaheen	10·0	24	50·0	30
„ lichen. island.	„	24	„	32
„ „ „ pulv.	„	10	—	—
„ liquiritiae pellucida	50·0	40	—	—
Gentianae rad. sciss.	„	6	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	4	—	—
Globuli martiales	1 sztuka	20	—	—
Glycerinum	50·0	13	250·0	53
Graminis rhiz. sciss.	„	4	—	—
Guajacum	„	27	—	—
„ subt. pulv.	10·0	8	—	—
Guarana pulv.	1·0	6	—	—
Gummi arabicum	50·0	48	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	13	50·0	57
† Hellebori viridis rad. sciss.	50·0	14	—	—
Hirudo	1 sztuka 10 ct.			
Hydrargyrum	50·0	34	—	—
† „ bichlor. ammon.	1·0	3	—	—
† „ „ corros. pulv.	„	1	—	—
† „ bijodat rubr.	„	4	—	—
† „ chlorat. mite pulv.	„	2	—	—
† „ chlorat. mite via humida . . .	„	4	—	—
† „ jodatum flavum	„	5	—	—
† „ oxydatum flavum	„	4	—	—
Hydromel infantum	10·0	5	50·0	20
Hyoscyami fol. sciss.	„	2	„	6
† „ „ gross. pulv.	50·0	10	250·0	45
† Ichthyocola	10·0	33	—	—
Infusum laxativum	„	4	50·0	14
†Ipecacuanhae rad. gross. pulv. . . .	1·0	3	—	—
† „ „ subt. pulv.	„	4	—	—
Ireos florent. rhiz. subt. pulv.	10·0	5	—	—
Jaceae herb. sciss.	50·0	5	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	4	—	—
† Jalapae tub. subt. pulv.	„	8	50·0	34
† Jodoformium	1·0	6	10·0	51

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
† Jodoformium subt. pulv.	1·0	7	10·0	62
† Jodum	„	6	„	50
Juniperi fruct.	50·0	2	—	—
„ „ rud. tus.	„	6	—	—
Kalium acetic. solutum.	10·0	5	—	—
„ bromatum	„	9	50·0	39
„ „ pulv.	„	10	—	—
„ carbonicum crudum	100·0	15	—	—
„ „ depurat	10·0	4	—	—
„ carbonicum solut.	„	2	—	—
„ chloricum	„	3	—	—
„ „ pulv.	„	4	—	—
„ ferro-tartaricum	„	25	—	—
„ hydro-oxydatum	„	10	50·0	40
„ hydro-tartaricum pulv.	„	6	„	25
„ hypermanganicum cryst.	„	41	—	—
„ jodatum	„	30	50·0	124
„ manganicum crudum	„	8	—	—
„ natrio-tartaricum	„	4	50·0	15
„ „ „ pulv.	„	5	„	20
„ nitricum	„	2	—	—
„ „ subt. pulv.	„	3	—	—
† „ stibio-tartaricum pulv.	1·0	2	—	—
„ sulfuratum	10·0	12	—	—
„ pro balneo	50·0	9	250·0	40
„ sulfuricum	„	6	—	—
„ „ pulv.	10·0	3	—	—
„ tartaricum pulv.	„	10	—	—
Kamala	1·0	4	—	—
Kousso sciss.	50·0	19	—	—
„ subt. pulv.	10·0	7	—	—
† Kreosotum	5·0	10	—	—
Lauri fruct. gross. pulv.	50·0	7	250·0	30
„ „ subt. „	10·0	3	—	—
Lavandulae flor.	50·0	24	250·0	100
Lichen islandicus sciss.	„	6	—	—
Lignum campechian. sciss.	10·0	1	—	—
Linimentum ammoniacum	50·0	16	—	—
„ saponato-camphoratum . .	„	14	—	—
Lini sem.	„	4	—	—
„ „ pulv.	„	12	250·0	50
„ „ placent. pulv.	„	4	„	16
Liquiritiae rad. sciss.	„	6	—	—
„ „ decort. subt. pulv. . . .	10·0	6	—	—
Liquor acidus Halleri	„	3	—	—

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Liquor ammonii anisat	10·0	4	—	—
Lobeliae inflatae herb. sciss.	„	3	—	—
Lupulinum	1·0	1	—	—
Lycopodium	50·0	25	250·0	105
Macis	5·0	5	—	—
Magnesium carbonicum hydro- . . .				
oxydatum subt. pulv. . . .	10·0	4	50·0	16
„ citricum	5·0	14	—	—
„ hydro-oxydatum	50·0	13	—	—
„ lacticum	5·0	15	—	—
„ oxydatum	10·0	14	50·0	60
„ sulfuricum	50·0	5	250·0	20
Maltum	„	7	—	—
Malvae flores	„	11	—	—
„ folia sciss.	„	5	—	—
Manganum hyperoxyd. nativ. subt. pulv. .	„	11	—	—
Manna calabrina electa	10·0	4	50·0	15
„ „ canellata.	„	10	—	—
Massa pilularum Ruffi	5·0	13	—	—
Mastiche	10·0	9	—	—
„ subt. pulv.	„	12	—	—
Mel depuratum	50·0	10	250·0	40
„ rosatum	„	17	—	—
Meliloti herb. sciss.	„	5	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	4	—	—
Melissae folia sciss.	50·0	14	250·0	58
Menthae crisp. fol. sciss.	„	12	„	50
„ piper. „ „	„	12	„	50
„ „ „ subt. pulv.	10·0	5	—	—
Millefolii herb. sciss.	50·0	5	—	—
Mixtura gummosa	Patrz cennik robót aptek. p. 7)			
† Morphinum	0·05	3	—	—
† „ hydrochloricum . . .	„	2	—	—
Mucilago cydoniae semin.	10·0	3	50·0	12
„ gummi arabic.	„	7	„	30
Myrrha subt. pulv.	„	10	—	—
Natrium aceticum	5·0	4	—	—
„ boracicum pulv.	10·0	3	50·0	12
„ carbonic. cryst.	100·0	12	—	—
„ „ dilaps.	10·0	4	—	—
„ hydro-carbonic. pulv.	50·0	5	250·0	22
„ phosphoricum	5·0	3	—	—
„ salicylicum	1·0	3	—	—
„ silicicum	50·0	10	250·0	45
„ sulfuricum cryst.	„	8	„	35

	Waga	Cena	Waga	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
Natrium sulfuricum dilapsum	10·0	4	—	—
Nux moschata	50·0	42	—	—
„ „ pulv.	10·0	12	—	—
† „ vomica gross. pulv.	„	3	—	—
† „ „ subt. pulv.	„	6	—	—
Oleum amygdal. dulc.	50·0	30	250·0	135
„ anisi	1·0	4	—	—
„ aurant. cort.	„	6	—	—
„ „ flor.	„	70	—	—
„ bergamottae	„	3	—	—
„ cacao	10·0	5	50·0	22
„ cadinum	50·0	8	—	—
„ camphoratum	10·0	5	50·0	22
„ carvi	1·0	3	—	—
„ caryophyllor.	„	3	—	—
„ cinnamomi	„	4	—	—
„ citri	„	3	—	—
† „ croton. tiglii	„	4	—	—
„ foeniculi	„	2	—	—
„ hyoscyam fol. coctum	50·0	15	250·0	68
„ jecoris aselli	„	7	„	30
„ juniperi	1·0	2	10·0	10
„ lauri	50·0	10	250·0	42
„ lavandulae	1·0	3	—	—
„ lini	50·0	8	—	—
„ macidis	1·0	5	—	—
„ menthae crisp.	„	13	—	—
„ „ piper.	„	15	—	—
„ nucis moschatae	„	2	—	—
„ olivarum	50·0	14	250·0	53
„ ricini	„	13	—	—
„ rosarum	1·0	124	1 kropla	5
„ rosmarini	„	1	—	—
„ sinapis aether	„	12	—	—
„ terebinth.rectif.	50·0	7	250·0	31
„ valerianae	1·0	13	—	—
Olibanum subt. pulv.	10·0	5	—	—
Ononidis rad. sciss.	50·0	4	—	—
† Opium subt. pulv.	1·0	7	—	—
Origani herb. sciss.	50·0	5	—	—
Oxymel scillae	10·0	3	50·0	12
„ simplex	„	3	„	12
Papaveris Rhoeados flor. sciss. . . .	50·0	24	—	—
„ somnifer. fruct. immaturi . . .	„	5	—	—
Pasta dentifricia dura	„	50	—	—

	Waga	Cena	Waga	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
Pasta dentifricia molis	50·0	50	—	—
„ gummos. albuminat.	„	55	—	—
„ liquiritiae flava	„	38	—	—
Pastilli e natrio hydro-carbon. . . .	30 plac	40	—	—
Petroleum rectific.	50·0	18	—	—
Pilulae laxantes	5·0	10	—	—
Pix liquida	50·0	5	—	—
† Plumbum aceticum	10·0	4	—	—
„ „ basic. sol.	„	4	50·0	16
„ „ solut.	„	2	„	8
„ carbonic. pulv.	50·0	12	—	—
„ hyperoxydat. rubr. pulv. . .	„	10	—	—
„ oxydatum pulv.	„	14	—	—
Potio magnes. citric. efferv.	1 dawka	54	—	—
Pulpa cassiae	50·0	48	—	—
„ tamarindi depurata	„	25	—	—
Pulvis aërophorus	10 daw.	35	—	—
„ „ Seidlitzensis	„	85	—	—
„ dentifric. alb.	10·0	6	—	—
„ „ niger	„	13	—	—
„ Doveri	1·0	2	—	—
„ gummosus	10·0	7	50·0	30
Punicae granat. rad. cort. rud. tus. . . .	50·0	31	—	—
„ „ „ „ subt. pulv. . .	10·0	10	—	—
Pyrethri rad. sciss.	50·0	13	—	—
Quassiae lign. sciss.	„	6	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	5	—	—
Quercus cort. sciss.	50·0	4	—	—
„ „ rud. tus.	„	8	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	4	—	—
„ sem. tost. pulv.	50.0	9	250·0	40
Ratanhae rad. sciss.	„	16	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	10	—	—
† Resina jalapae	1·0	12	10·0	105
„ pini	50·0	2	—	—
Rhei radix	10·0	18	50·0	75
„ „ sciss.	„	19	„	80
„ „ subt. pulv.	1·0	3	10·0	22
Roob juniperi	50·0	38	250.0	160
„ sambuci	„	20	„	90
Rosae centifol. flor.	„	23	—	—
Rosmarini fol. sciss.	50·0	3	—	—
Rotulae menthae piper.	10·0	5	50·0	20
Sabadillae semen.	50·0	5	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	5	50·0	20

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
† Sabinae summitat. sciss.	10·0	3	—	—
† Sabinae summitat. subt. pulv.	„	5	—	—
Saccharum subt. pulv.	„	3	50·0	11
„ lactis subt. pulv.	„	5	—	—
Salep. gross. pulv.	„	8	—	—
„ subt. pulv.	„	11	—	—
Salicis cort. sciss.	50·0	5	—	—
Salviae folia sciss.	„	8	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	4	—	—
Sambuci flor.	50·0	9	—	—
„ „ gross. pulv.	„	15	250·0	65
† Santoninum	0·10	2	—	—
Sapo kalinus	50·0	6	250·0	25
„ medicinalis	10·0	3	—	—
„ „ subt. pulv.	„	6	—	—
„ picis	50·0	50	—	—
„ sulfuratus	„	50	—	—
„ venetus	„	8	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	4	—	—
Sarsaparillae rad. sciss.	50·0	30	250·0	125
Scillae bulb. sicc. subt. pulv. . . .	1·0	2	—	—
Sebum ovile	50·0	13	—	—
† Secale cornut.	10·0	4	—	—
† „ „ subt. pulv.	1·0	1	—	—
Senegae rad. sciss.	50·0	26	—	—
Sennae alexand. fol.	„	24	250·0	103
„ „ „ subt. pulv. . . .	10·0	8	—	—
„ „ „ sine resina . . .	50·0	58	—	—
„ Tinnevelly fol.	„	13	250·0	55
Serpylli herb. sciss.	50·0	4	—	—
Serum lactis	Patrz cennik robót aptek. (p. 14)			
Sinapis sem.	50·0	5	—	—
„ „ pulv.	„	10	250·0	45
† Solutio arsenical. Fowleri	1·0	1	—	—
Species althaeae	50·0	7	250·0	30
„ amaricantes	„	9	„	40
„ aromaticae	„	18	„	80
„ „ pro catapl.	„	22	„	100
„ emollientes.	„	9	„	40
„ „ pro catapl.	„	13	„	60
„ laxantes St. Germain	„	50	—	—
„ pectorales	„	8	250·0	35
Spilanthi olerac. herb. sciss.	„	17	—	—
Spiritus aetheris	„	18	250·0	75
„ anisi	„	9	—	—

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Spiritus aromatic.	50·0	20	250·0	90
„ camphorat.	„	9	„	40
„ carvi	„	9	—	—
„ cochleariae	„	12	250·0	50
„ ferri sesquichlor. aeth.	10·0	8	—	—
„ lavandulae	50·0	20	—	—
„ menthae piper.	„	14	250·0	60
„ rosmarini	„	17	—	—
„ saponatus	„	12	250·0	50
„ sapon. kalin.	„	28	—	—
„ sinapis	5·0	3	50·0	20
„ vini conc. 90%	50·0	7	250·0	30
„ „ dilut. 70%	„	6	„	25
Spongia pressa	5·0	57	—	—
† Stibium chlorat.	10·0	18	—	—
„ sulfur. aurant.	1·0	4	—	—
„ „ nigr.	50·0	6	—	—
„ „ „ subt. pulv.	„	14	—	—
† Stramonii fol. sciss.	10·0	1	—	—
† Strychninum	0·01	1	—	—
† „ nitricum	„	1	—	—
Styrax liquid.	10·0	4	50·0	16
Succus liquiritiae pulv.	„	8	„	35
Sulfur praecipitat.	„	13	„	60
„ sublimatum	50·0	16	250·0	70
Syrupus acetos. citri	10·0	6	50·0	25
„ althaeae	„	3	„	10
„ amygdalinus	„	4	„	16
„ aurantior cort.	„	3	„	12
„ capillor ven.	„	4	—	—
„ cinnamomi	„	5	—	—
† „ diacodii	„	3	50·0	10
„ ferri joflati	„	13	„	55
† „ ipecacuanhae	„	5	—	—
„ mannatus	„	3	50·0	12
„ mororum	„	3	„	12
„ rhei	„	3	„	12
„ ribium	„	3	„	12
„ rubi idaei	„	3	„	12
„ simplex	„	2	„	8
Tabulae althaeae	50·0	22	—	—
Tamarindi pulpa	„	7	—	—
Taraxaci herba sciss.	„	5	—	—
„ radix sciss.	„	5	—	—
Terebinthina comm.	„	5	—	—

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Thea Pecco	50·0	70	—	—
Tiliae flores sciss.	"	9	—	—
Tinctura absinthii comp.	10·0	3	50·0	12
† " aconiti	5·0	3	"	25
" amara	10·0	4	"	16
" arnicae	"	3	"	12
" aurantii cort.	"	4	"	16
† " belladonae	5·0	3	"	25
" benzoës	10·0	4	"	16
† " cantharidum	5·0	4	"	35
" cascarillae	10·0	6	—	—
" castorei canad.	"	62	—	—
" chamomillae	"	3	50·0	12
" chinae comp.	"	5	"	22
" cinnamomi	"	3	"	12
† " colchici	5·0	3	"	25
† " digitalis	"	3	"	25
" guajaci	10·0	5	"	22
† " ipecacuanhae	5·0	7	"	60
† " jodi	"	5	"	45
† " lobeliae	"	3	"	25
" malatis ferri	10·0	8	"	35
" myrrhae	"	5	"	22
† " nucis vomicae	5·0	4	"	35
† " opii crocat.	"	18	"	165
† " opii simpl.	"	6	"	55
" ratanhae	10·0	5	"	22
" rhei aquos.	"	4	"	16
" rhei vinosa Darelli	"	13	"	60
" spilanthi olerac. comp.	5·0	3	"	25
" valerianae	10·0	4	"	16
† " veratri albi	5·0	3	"	25
Trifolii fibrini herb.	50·0	6	—	—
" " subt. pulv.	10·0	4	—	—
Trochisci ipecacuanhae	5·0	7	—	—
" santonini	"	10	—	—
Unguentum aromaticum	10·0	5	50·0	20
" Autenriethi	Patrz cennik robót aptek. (p. 30)			
" cerussae	10·0	4	50·0	16
" diachylon Dr. Hebra	"	8	"	36
" emoliens	"	9	"	40
" glycerini	"	5	"	20
" hydrargyri	"	8	"	36
" juniperi	"	5	"	20
" plumbi acetici	"	5	"	20

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Unguentum pomadinum	10·0	5	50·0	20
„ sabadillae	„	6	„	25
„ simplex	„	4	„	16
„ sulfuratum	„	5	„	20
Uvae ursi fol.	50·0	5	—	—
Valerianae radix sciss.	„	7	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	4	—	—
Vanillae fructus	1·0	10	—	—
† Veratrinum	0·05	2	—	—
† Veratri alb. rhiz.	10·0	1	—	—
† „ „ „ subt. pulv.	„	4	—	—
Verbasci flor.	50·0	27	—	—
† Vinum colchici	10·0	10	—	—
„ malagense	50·0	22	—	—
† „ stibiato-tartaricum	10·0	10	—	—
Zedoariae rhiz. sciss.	50·0	7	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	4	—	—
† Zincum aceticum	„	24	—	—
„ chloratum	„	20	—	—
„ oxydatum	„	40	—	—
† „ sulfuricum *)	„	5	50·0	20
Zingiberis rhiz. sciss.	50·0	16	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	6	—	—

*) Porównaj Rozp. minist. z 1. Sierpnia 1884 Dz. ust. p. Nr. 131, p. 2.

Cennik robót receptowych.

		ct.
1	Za sporządzenie odwaru wraz z cedzeniem do 500·0 włącznie, jeżeli gotowanie trwa ¼ godziny . .	18
	½ „ . .	22
	1 „ . .	28
	Za każdą dalszą nadwyżkę aż znowu do 500·0 . .	5
2	Za sporządzenie naparu (infusio calida) włączając półgodzinne wytrawienie (digestio) wraz z cedzeniem do 500·0 włącznie	18
	Za każdą dalszą nadwyżkę aż znowu do 500·0 . .	5
3	Za sporządzenie zimnego nalewu (infusio frigida) tudzież za namoczenie (maceratio) wraz z cedzeniem aż do 500·0 włącznie	5
	Za każdą dalszą nadwyżkę aż znowu do 500·0 . .	2
4	Za wytrawienie bez względu na ilość i wraz z cedzeniem w miarę czasu do 3 godzin włącznie. . . .	12
	6 „ „	20
	12 „ „	26
	24 „ „	34
5	Za sporządzenie odwaru-nalewu ma być policzona odpowiednia należytość za odwar a nadto połowa należytości za nalew.	

U w a g a

a) Drzewka, kory, korzenie, zioła, kwiaty i nasiona, przepisane do sporządzenia odwarów i nalewów, jakoteż do ziółek (species) mają być uważane chociażby to w recepcie nie było wyraźnie wymienione, jako przepisane w stanie pokrajanym, roztłuczonym lub rozgniecionym; należy ich w tym stanie używać i należytość według cennika lekarstw obliczać.

b) Jeżeli lekarstwa za odwar lub nalew zapisane zostały w stanie sproszkowanym, natenczas należy rozumieć pod tem proszek na grubo tłuczony i policzyć cenę ustanowioną w cenniku lekarstw za „pulvis grossus".

		ct.
6	Za sporządzenie zimnego rozczynu (solutio calida) do 500·0 środka rozczynowego wraz z przecedzeniem.	12
	Za każdą dalszą nadwyżkę aż znowu do 500·0 . .	5
	Uwaga a) W razie rozpuszczenia soli, wymienionych w cenniku w stanie skrystalizowanym i sproszkowanym, wolno policzyć tylko cenę soli skrystalizowanej. b) Za rozpuszczenie lub zarobienie soli lub innych przetworów leczniczych w celu sporządzenia ciasta pigułkowego, powidełek i kołaczyków, nie wolno policzyć.	
7	Za sporządzenie zimnego rozczynu t.j. za pomocą tłuczka (solutio frigida cum pistollo peragenda) . . .	5
8	Za wypienienie (clarificatio) za pomocą białka, wraz z białkiem	20
9	Za przesączenie (filtrowanie) płynu do 500·0 włącznie .	5
	Za każdą dalszą nadwyżkę aż znowu do 500·0 . .	3
10	Za jedno przecedzenie	3
11	Za nasycenie saturatio	15
12	Za sporządzenie mleczanki z nasion wraz z przecedzeniem do 500·0 włącznie	15
	Za nadwyżkę aż znowu do 500·0	5
13	Za sporządzenie mleczanki wrzekomej (emulsio spuria) z wszelkich rodzajów olejów, żywic, balsamów itd. jakoteż mięszanki olejnej (mixtura oleosa) do 500·0 włącznie	10
	Za każdą dalszą nadwyżkę aż znowu do 500·0 . .	5
14	Za sporządzenie nieklarowanej serwatki, wraz z mlekiem i innemi przyprawami do 200·0 serwatki włącznie .	25
	Za nadwyżkę aż znowu do 200·0 serwatki . . .	15
15	Za sporządzenie wyklarowanej za pomocą białka i przesączonej serwatki wraz z mlekiem i innemi przyprawami aż do 200·0 włącznie	40
	Za każdą dalszą nadwyżkę aż znowu do 200·0 serwatki	20
16	Za mięszanie drobnego proszku bez względu na to, czy jest przy wydaniu podzielony lub nie . . .	10

		ct.
	Uwaga. Jeżeli do proszku zapisany jest cukier olejny, policzyć należy za sporządzenie takowego o 2 ct. więcej.	
17	Za rozdzielenie drobnych proszków na kilka dawek aż do pięciu włącznie wraz z torebkami, okładką i sygnaturą, za każdą dawkę	2
	Za każdą dawkę po nad pięć	1
18	Za mięszanie grubych proszków (pulverum per cribum trajectorum vel grosse tussorum) bez względu na to, czy przy wydaniu są dawki podzielone lub nie .	5
	Uwaga. Za mięszanie samych ziółek (speciec) nie wolno policzyć żadnej opłaty.	
19	Za dzielenie grubych proszków lub ziółek (species) na kilka dawek wraz z torebkami, okładką i sygnaturą za każdą dawkę	2
20	Za papier i sygnaturę na wydanie ziółek (species) prostych środków leczniczych (simplicia) i t. p. bez podzielenia takowych na dawki do 200·0 włącznie .	3
	Za większą ilość w ogóle	5
21	Za utarcie lub przetarcie proszku do mięszanki (mixtura) albo do maści	5
22	Za sporządzenie cukru olejnego z wyjątkiem wypadku, jeżeli takowy ma być do proszku dodany . . .	5
23	Jeżeli w recepcie wymagane jest ciągłe przecieranie (trituratio continua) należy się za każdy kwandrans .	15
24	Za sporządzenie i uformowanie pigułek, kołaczyków (trochiscio) i pastylek aż do 50 sztuk włącznie . .	25
	Za dziesięć sztuk nad tę liczbę	2
	Należytość za proszek do sypania użyty, ma być policzona stosownie do spotrzebowanej ilości. Jeżeli proszek do posypania nie został przez lekarza wskazany, ma być do tego użyty pulvis rad. liquiritiae.	
25	Za sporządzenie powidełka	15
26	Za sporządzenie plastra lub maści (ceratum) za pomocą mięszania i wałkowania do 150·0 włącznie . .	10
	Za każdą nadwyżkę 50·0	2

		ct.
	Jeżeli do tego potrzebnem jest topienie, natenczas za stopienie aż do 150·0 należy się	5
	Za każda nadwyżkę 50·0	2
27	Za sporządzenie jednego czopka stolcowego . . .	20
	Za każdy dalszy czopek stolcowy	5
28	Za papier ceratowy, okładkę i sygnaturę, potrzebne do wydania plastra lub maści (ceratum) do 150·0 włącznie	3
	Za ilość większą niż 150·0	5
29	Za rozsmarowanie plastra lub maści (ceratum) na płótnie wraz z robotą i płótnem na 50□ cm. . . .	20
	Za każdy dalszy przyrost rozmiaru do 50□ cm. . .	5
30	Za sporządzenie maści lub masy plastrowej (linimentum) tudzież za mięszanie kilku maści lub masy plastrowej do 150·0	10
	Za każdą nadwyżkę 50·0	2
	Jeżeli do tego potrzebnem jest topienie, należy się za to aż do 500·0	5
	Za podzielenie maści na większą ilość dawek aż do 5 dawek włącznie wraz z papierem ceratowym, za każdą dawkę	3
	Za każdą dalszą dawkę	2
31	Jeżeli przy ekspedycyi recepty nie ma zastosowania żadna z dotąd wskazanych robót receptowych, należy się za jednorazowe odważenie lub policzenie kropel .	2
	Za każde dalsze odważenie lub liczenie kropel . .	1
32	Za opakowanie, tj. korek, szpagat i sygnaturę . .	3
33	Za opieczętowanie naczynia przy wydaniu lekarstwa w wypadkach, w których tego zażądano . . .	3
34	Rozumie się, że osobno liczyć należy opłatę za zarządzone przez pewnych lekarzy niezwykłe manipulacye.	

Cennik naczyń.

	ct.
Zwykłe białe flaszki na lekarstwa:	
Za sztukę do 50 gramów włącznie	5
„ nad 50 „ do 200 gramów włącznie . .	7
„ „ 200 „ „ 300 „ „ . . .	8
„ „ 300 „ „ 400 „ „ . . .	10
„ „ 400 „ „ 800 „ „ . . .	15
„ „ 800 „ „ 1500 „ „ . . .	22
Flaszki podwójne, białe flaszki na proszki, flaszki hyalitowe lub czernione, mogą być policzone o połowę ceny drożej, aniżeli zwykłe białe flaszki na lekarstwa.	
Zwykłe słoiki na lekarstwa:	
Za sztukę do 20 gramów włącznie	3
„ powyżej 20 gramów do 100 gramów włącznie .	5
„ „ 100 „ „ 200 „ . . .	7
„ „ 200 „ „ 300 „ . . .	8
„ „ 300 „ „ 500 „ . . .	15
Słoje porcelanowe:	
Za sztukę do 20 gramów włącznie	6
„ powyżej 20 gramów do 50 gramów włącznie .	10
„ „ 50 „ „ 100 „ . . .	14
„ „ 100 „ „ 150 „ . . .	18
„ „ 150 „ „ 200 „ . . .	24
Jeżeli do słojów porcelanowych dodana zostanie nakrywka, to za taką nakrywkę z drzewa lub z kruszcu wraz z sygnaturą należy się przy słojach porcelanowych do 20 gramów .	5
przy słojach powyżej 20 gramów do 100 gramów włącznie .	8
„ „ „ 100 „ i wyżej	12

	ct.
Pudełka tekturowe bez falcu wraz z sygnaturą:	
Za sztukę do 20 gramów włącznie	4
„ powyżej 20 gramów do 50 gramów włącznie .	6
„ „ 50 „ „ 100 „ „ . .	7
„ „ 100 „ „ 200 „ „ . .	9
Pudełka tekturowe z papierem satynowym i falcem wraz z sygnaturą:	
Za sztukę do 20 gramów włącznie	6
„ powyżej 20 gramów do 50 gramów włącznie .	8
„ „ 50 „ „ 100 „ „ . .	10
„ „ 100 „ „ 150 „ „ . .	12
Pudełka zasuwane wraz z sygnaturą:	
Za sztukę obejmującą do 5 proszków	6
„ „ nad 5 do 10 proszków	10
„ „ „ 10 „ 20 „	15

Cennik środków leczniczych dla zwierząt.

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Absinthii herb. sciss.	50·0	4	500·0	36
Acetum	100·0	3	„	13
„ pyrolign. crud.	„	4	„	18
Acidum acet. conc. venale 1·028.	50·0	7	„	60
† „ arsenic. subt. pulv.	„	8	„	70
„ carbolicum	„	18	„	166
„ hydrochloric. conc. crud.	100·0	7	„	32
„ nitric. conc. crud.	„	8	„	35
„ salicylic.	1·0	2	„	—
„ sulfuric. anglic.	100·0	6	500·0	27
„ tannicum	10·0	25	50·0	118
Aether crudus	100·0	11	500·0	50
Aloë	50·0	6	„	55
„ gross. pulv.	„	9	„	83
Althaeae herb. sciss.	„	4	„	36
„ rad. elect. (II[da]) sciss.	„	5	„	45
„ „ „ gross. pulv.	„	11	„	100
Alumen	„	3	„	26
„ pulv.	„	6	„	55
„ ustum	„	6	„	54
„ „ pulv.	„	9	„	83
Ammonia	„	6	„	55
Ammoniacum	„	10	„	90
Ammonium carbon.	„	5	„	45
„ chlorat. crud.	„	4	„	36
Amylum pulv.	„	7	„	60
Angelicae rad. sciss.	„	7	„	65
„ „ gross. pulv.	50·0	10	„	90
Anisi fulgar. fruct.	„	7	„	65
„ „ „ pulv.	„	12	„	106
Aqua calcis	500·0	6	—	—
„ chlori	50·0	7	500·0	65
„ destillata	500·0	10	—	—
„ kreosoti	„	18	—	—
„ laurocerasi	50·0	20	—	—
„ vegeto-miner. Goulardi	500·0	10	—	—
Argentum nitric. fus.	5·0	70	—	—
Arnicae flor.	50·0	5	500·0	45
„ rad. sciss.	„	7	„	60
Asa foetida	„	12	„	110

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Asa foetida pulv.	50·0	17	500·0	160
† Atropinum sulfuric.	0·01	2	—	—
Axungia porci	50·0	7	„	64
† Belladonnae fol. sciss.	„	7	„	63
Calami rhizom. sciss.	„	6	„	54
„ „ gross. pulv.	„	9	„	80
Calcium carb. nativ.	100·0	3	„	13
„ „ „ pulv.	50·0	5	„	40
„ hypochloros.	„	3	„	27
„ oxydat.	„	2	„	18
„ „ pulv.	„	4	„	35
Camphora	„	12	„	110
† Cantharides	„	61	—	—
† „ pulv.	„	74	—	—
Carbo lign. depur. pulv.	„	5	500·0	46
Carvi fructus	„	6	„	55
Carvi fructus pulv.	„	12	„	110
Cera flava	„	14	„	130
Chamomillae rom. flor.	„	14	„	130
„ vulg. flor. gross. pulv.	„	13	„	121
Chinae cortex fusc.	„	35	„	330
„ „ „ gross. pulv.	„	41	„	385
Chininum hydrochloric.	1·0	24	—	—
† Chloralum hydrat.	10·0	15	50·0	70
Chloroformium	50·0	27	500·0	—
Cinae flores	„	7	—	58
„ „ pulv.	„	12	„	110
Cinnamomi cortex	„	7	„	65
„ „ gross. pulv.	„	10	„	90
Collodium	„	20	—	—
Colocynthidis fruct. sciss.	„	64	—	—
Conii macul. herb. sciss.	„	4	500·0	34
Cuprum sulfuric.	„	9	„	86
† Digitalis fol. sciss.	„	5	—	—
Emplastrum diachyl. simpl.	„	11	500·0	100
Euphorbium	„	6	—	—
„ pulv.	5·0	14	500·0	132
† Extractum belladonnae	„	31	—	—
„ filic. maris	„	34	—	—
† „ hyoscyami fol.	„	23	—	—
† „ nucis vomicae	„	52	—	—
„ punicae granat.	„	19	—	—
„ scillae	„	10	—	—
Ferrum sesquichl. sol.	50·0	12	—	—
Ferrum sulfuric. cryst. pur.	„	4	500·0	34

	Waga	Cena	Waga	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
Ferrum sulfuric. venale	500·0	10	—	—
Filicis mar. rhiz. sciss.	50·0	5	500·0	42
„ „ „ gross. pulv.	„	9	„	83
Foeniculi fructus	„	6	„	54
„ „ pulv.	„	11	„	102
Gallae gross. pulv.	„	13	„	122
Gentianae rad. sciss.	„	5	„	45
„ „ gross. pulv.	„	8	„	72
Glycerinum	„	10	„	90
Guajacum	„	24	„	228
Gummi arab. elect. (IIda)	„	31	„	298
† Hydrargyrum bichl. corros. pulv. . .	10·0	7	50·0	33
† „ bijodat. rubr. . . .	5·0	17	—	—
† „ chlorat. mite pulv. . .	„	7	50·0	62
† „ oxydat. flavum . . .	„	16	—	—
† Hyoscyami fol. sciss.	50·0	5	500·0	46
Ipecacuanhae rad. gross. pulv. . . .	„	110	—	—
Jalapae tub. gross. pulv.	„	16	—	—
† Jodoformium	10·0	48	—	—
Jodum	5·0	23	—	—
Juniperi fructus	50·0	2	500·0	18
„ „ gross. pulv.	„	5	„	46
Kalium carbon. crud.	„	6	„	55
„ chloricum	„	12	„	115
„ hydro-oxyd. pur. ven.	„	39	—	—
„ hydro-tartar. pulv.	„	18	500·0	168
„ hypermangan. cryst.	5·0	19	—	—
„ jodatum	50·0	120	—	—
„ nitricum	„	6	500·0	56
„ „ pulv.	„	9	„	82
† „ stibiat.-tart.pulv.(ven.)	„	25	—	—
„ sulfuratum	„	51	—	—
„ „ pro balneo	„	8	500·0	70
„ sulfuricum	„	6	„	52
„ „ pulv.	„	8	„	76
„ tartaric.	„	39	—	—
Kamala	10·0	28	—	—
Kreosotum crudum venale	„	5	—	—
Lini sem.	50·0	3	500·0	27
„ „ plac. gr. p.	„	4	„	30
Liquiritiae rad. sciss.	„	5	„	48
„ „ decort. gross. pulv. . . .	„	13	„	116
Magnesium carb. hydr.-oxyd. pulv. . . .	„	16	„	148
„ sulfuricum	„	3	„	26
Malvae fol. sciss.	„	5	„	45

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Manganum hyperoxyd. nat. pulv.	50·0	7	500·0	64
Mel depuratum	„	8	„	72
† Morphinum hydrochrolic.	0·05	2	—	—
Myrrha	50 0	28	500·0	265
„ pulv.	„	33	„	304
Natrium boracic. pulv.	„	9	„	84
„ carbon. cryst. venal.	„	2	„	17
„ salicylic.	1·0	3	—	—
„ sulfuric. cryst. venal.	50·0	2	500·0	15
† Nux vomica gross. pulv.	„	8	„	76
Oleum amygdal. dulc.	„	25	—	—
„ cadinum	„	7	500·0	63
† „ croton. tiglii	0·1	4	—	—
„ hyosciami fol. coct.	50·0	13	—	—
„ jecoris aselli	„	5	500·0	45
„ lauri	„	8	„	75
„ lini	„	7	„	61
„ olivarum (II^da^)	„	9	„	80
„ sinapis aether.	1·0	10	—	—
„ terebinth. rectif.	50·0	6	500·0	54
† Opium subt. pulv.	5·0	31	—	—
Petroleum crud. (Polonic.)	50·0	7	500·0	66
Pix liquida	„	4	„	34
Plumbum acet. venale	„	8	„	70
„ acet. basic. solut.	„	12	„	110
„ carbonic. pulv.	„	8	„	73
„ oxydat. pulv.	„	8	„	76
Pulvis Doveri	5 0	8	—	—
Quercus cort. sciss.	50·0	4	500·0	34
„ „ gross. pulv.	„	7	„	62
Sabadillae semen.	„	4	„	36
„ „ pulv.	„	10	„	90
Saccharum pulv.	„	7	„	66
Salicis cort. sciss.	„	4	„	37
Salviae folia sciss.	„	7	„	60
Sapo kalinus	„	4	„	36
„ medicinal.	„	12	—	—
Scillae bulbus	„	2	500·0	18
„ „ sicc. pulv.	„	9	„	84
Sebum ovile	„	12	„	106
† Secale cornut.	„	16	„	150
† „ „ pulv.	„	24	„	215
Sinapis semen.	„	5	„	45
† Solutio arsenic. Fowleri	5·0	2	50·0	16
Species aromatic.	50·0	11	500·0	104

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Spiritus camphorat.	50·0	8	500·0	70
„ saponatus	„	10	„	90
„ vini dilut. 70%	„	5	„	44
Spongia press. venal.	5·0	29	—	—
Stibium sulfur. aur. p. ven.	50·0	33	—	—
„ „ nigr. ven.	„	4	500·0	32
„ „ „ „ pulv.	„	8	„	70
† Strychninum	0·05	2	—	—
Styrax liquid.	50·0	13	—	—
Sulfur. sublim. lot. venal.	„	3	500·0	26
Terebinthina commun.	„	4	„	36
† Tinctura aconiti	„	16	—	—
„ arnicae	„	11	500·0	100
† „ belladonnae	„	16	—	—
† „ canthariḋ.	„	28	—	—
† „ digitalis	„	16	—	—
„ jodi	„	36	—	—
„ myrrhae	„	20	—	—
† „ nucis vomic.	„	16	—	—
† „ opii simpl.	„	52	—	—
† „ veratri albi	„	16	—	—
Unguentum cerussae	„	12	500·0	108
„ glycerin	„	16	—	—
„ hydrargyri	„	33	500·0	308
„ plumb. acetic.	„	17	„	158
„ simplex	„	15	„	138
„ sulfurat.	„	12	„	110
Valerianae rad. sciss.	„	6	„	54
„ „ gross. pulv.	„	9	„	83
† Veratri alb. rhiz. sciss.	„	5	„	40
† „ „ „ gross. pulv.	„	8	„	70
Zincum chlorat.	10·0	16	—	—
„ oxydat. pur. venale	50·0	28	—	—
„ sulfuric „ „	„	5	—	—
Zingiberis rhiz. sciss.	„	13	500·0	120
„ „ gross. pulv.	„	15	„	142

Dodatek do §. 3.

T a b u l a

exhibens doses medicamentorum toxicae indolis maximas pro adulto, ultra quas medicus ne praescribat pro usu interno nisi addito signo exclamationis:!

	Grammata		Grana	
	pro dosi	pro die	pro dosi	pro die
Acidum arsenicosum	0·006	0·012	0·08	0·16
„ carbolicum crystallisatum . .	0·05	0·15	0·65	2·00
„ hydro-cyanic. (Pharmac. austr. 1855)	0·05	0·20	0·68	2·7
Aconiti tubera	0·12	0·60	1·6	8·2
Aconitinum	0·007	0·04	0·09	0·55
Apomorphinum hydrochloricum qua emeticum (injectione subcutanea adhibendum . .	0·01	—	—	—
Aqua amygdalar. amarar. concentrata . .	1·50	5·00	20·5	68·5
„ laurocerasi	1·50	5·00	20 5	68·5
Argentum nitricum	0·03	0·20	0·4	2·7
Atropinum	0·002	0·006	0·02	0·08
„ sulfuricum	0·002	0·006	0·02	0·08
Belladonnae folia	0·15	0·60	2·0	8 2
„ radix	0·07	0·30	1·0	4·0
Cantharides	0·07	0·20	1·0	2·7
Chloralum hydratum	3·00	6·00	40·0	80 0
Coffeinum	0·20	0·60	2·70	8 2
Colchicinum	0·003	0·009	0·04	0·12
Colocynthid. fruct.	0·30	1·00	4·0	13·7
Conii macul. herb.	0·30	2·00	4·0	27·4
Cuprum sulfuricum qua emeticum	0·40	—	5 5	—
Digitalinum	0·002	0·01	0·02	0·14
Digitalis folia	0·20	0 60	2·7	8·2
Extractum aconiti tuberum	0·03	0·12	0·4	1·6
„ belladonnae foliorum . . .	0·10	0·40	1·4	5·5
„ „ radicis	0·05	0·20	0·7	2·7
„ cannabis indicae	0·10	0.30	1·4	4·0
„ colocynthidis	0·10	0 40	1·4	5·5
„ conii	0·18	0·60	2·5	8·2
„ hellebori viridis	0·10	0·30	1·4	4·0
„ hyoscyami foliorum . . .	0·15	0 80	2·0	11·0
„ nucis vomicae	0·04	0·20	0 55	2·7
„ opii	0·10	0·40	1 4	5·5
„ scillae	0·20	1·00	2·7	13·7
Hellebori virid rad.	0·30	1·20	4·0	16·4

	Grammata		Grana	
	pro dosi	pro die	pro dosi	pro die
Hydrargyrum bichloratum corrosivum . .	0·01	0 04	0·13	0 5
„ bijodatum rubrum . . .	0·01	0·04	0·13	0·5
„ jodatum flavum . . .	0·06	0·40	0·8	5·5
„ oxydatum flavum . . .	0·03	0·10	0·4	1·4
Hyoscyami folia	0·30	1·00	4·0	13·7
Jodoformium	0·20	1·00	2·7	13·7
Jodum	0·03	0·12	0·4	1·6
Kalium stibio-tartaricum . . .	0·30	1·00	4·0	13·7
Kreosotum	0·04	0·16	0 55	2·2
Lactucarium	0·30	1·20	4·00	16·4
Morphinum	0·02	0·10	0·28	1·4
„ aceticum	0·03	0·12	0·4	1·6
„ hydro-chloricum	0·03	0·12	0 4	1·6
Nux vomic. pulv.	0·12	0·50	1·6	6·8
Oleum crotonis	0·06	0·30	0·8	4·0
Opium pulveratum	0·15	0·50	2·0	6·8
Physostigminum salicylicum	0·001	0·003	0·01	0·04
Phosphorus	0·001	0·005	0 01	0·06
Pilocarpinum hydrochloricum. . . .	0·03	0·06	0·4	0·8
Plumbum aceticum	0·07	0·50	1·0	6·8
Santoninum	0·10	0·50	1·4	6·8
Solutio arsenicalis Fowleri	0·50	1·20	6·8	16·4
Stramonii fol.	0·25	1·00	3·3	13·7
Strychninum	0·007	0·02	0·09	0·27
„ nitricum	0·007	0·02	0·09	0·27
Tinctura aconiti	0·50	1.50	6·8	20·5
„ belladonnae	1·00	4·00	13·7	55·0
„ cantharidum	0·50	1·00	6·8	13·7
„ colchici seminum	1·00	3·00	13·7	41·1
„ digitalis	1·00	4·00	13·7	55·0
„ jodi	0·30	1·00	4·0	13·7
„ lobeliae	0·50	3·00	6·8	55·0
„ nucis vomicae	0 50	1·50	6·8	20·5
„ opii crocata	0·50	2·00	6·8	27·4
„ „ simplex	0·50	2·00	6·8	27·4
„ veratri albi	0·50	1·50	6·8	41·1
Veratri albi rhizoma	0·30	1·20	4·0	16·4
Veratrinum	0·01	0·03	0·13	0·4
Vinum colchici	1·00	3·00	13·7	41·1
Zincum aceticum	0·05	0·30	0·68	4·0
„ cyanatum	0·005	0·012	0·06	0·16
„ sulfuricum	0·05	0·30	0·68	4 0
„ „ qua emeticum . . .	0·80	—	11·0	—

Lwów, dnia 14. grudnia 1887.

W zastępstwie:
Loebl.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1888. Wydano i rozesłano dnia 10. Stycznia 1888. **Część II.**

Nr. 2.

U s t a w a

z dnia 17. Grudnia 1887 r. dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o wyłączeniu przysiółka Berbeki ze związku gminy Sokole w powiecie Kamioneckim i utworzeniu zeń gminy samoistnej.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam:

Art. I.

Przysiółek Berbeki wyłącza się w jego granicach katastralnych ze związku gminy Sokole w powiecie Kamioneckim, i ma odtąd stanowić gminę samoistną.

Art. II.

Do chwili prawomocnego ukonstytuowania się nowych Reprezentacyj gminnych w gminach Sokole i Berbeki — pozostaje dotychczasowa wspólna Reprezentacya gminna w urzędowaniu.

Art. III.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. IV.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń dnia 17. Grudnia 1887.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 3.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 24. Grudnia 1887, l. 387, którem na mocy §. 9. rozp. min. z 15. Lutego 1857, Nr. 33 Dz. p. p. ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowościach:

Sciejowice, Piekary, Liszki, Cholerzyn, Aleksandrowice, Balice, Borów, Zabierzów, Ujazd, Tomaszowice, Brzezie, Szczyglice, Mydlniki, Olszanica, Chełm i Zakamycze, Wola justowska, Budzyń, Smierdząca, Bielany, Przegorzały, Zwierzyniec, Półwsie zwierzynieckie, Czarna wieś, Nowa wieś narodowa, Łobzów, Krowodrza, Bronowice małe, Bronowice wielkie, Tonie, Modlnica, Modlniczka, Rząska, Giebułtów z Trojadynem, Pękowice, Zielonki, Prądnik biały z Górką narodową i Witkowicami, Prądnik czerwony z Olszą, Rakowice, Bibice, Garlica murowana, Trojanowice, Boleń, Bossutów, Węgrzce, Dziekanowice z przysiółkiem Sudoł, Batowice, Mistrzejowice, Bieńczyce, Krzesławice, Piaski i Grzegorzki, Dąbie z Brzeszczem i Głębinowem, Czyżyny, Łęg, Mogiła z Kopaniem, Raciborowice z Prawdą, Zastów, Kantorowice, Lesławice, Grębałów, Lubocza, Pleszów z Kujawami, Branice, z przysiółkami Strojów, Chałupki, Holendry, Wola rusiecka, Wyciąże z przysiółkami Przylasek wyciązki, Przylasek rusiecki z Kępą rusiecką, Wolica z Lasem Kościelnickim i Rogowem, Kościelniki z Górką kościelnicką, Stanisławicami i Cłem, Wróżenice, Czulice, Karniów, Głęboka, Kocmyrzów, Dojazdów, Krzysztoforzyce, Węgrzynowice, Wadów, Ruszcza, Sulechów, Prusy, Łuczanowice, powiatu krakowskiego.

Skawina, Korabniki, Chorowice, Mogilany, Konary, Ochojno, Wrząsowice, Podstolice, Janowice, Siersza, Gołkowice, Zbydniowice, Lusina, Opatkowice, Libertów, Gaj, Brzyczyna dolna, Sygneczów, Soboniowice, Klasno, Zabawa, Zakrzów, Bogucice, Brzegi, Grabie, Samborek, Sidzina, Skotniki, Kobierzyn, Tyniec, Koło tynieckie, Bodzów, Kostrze, Pychowice, Zakrzówek, Dębniki i Rybaki, Ludwinów, Borek fałęcki, Jugowice, Swoszowice, Wróblowice, Rajsko, Siarczana góra, Kurdwanów górny i dolny, Piaski wielkie, Łagiewniki, Wola duchacka, Kossocice, Krzyszkowice, Rząska, Sledziejowice, Płaszów, Rybitwy, Przewóz, Kokotów, Węgrzce wielkie i małe, Prokocim i Bierzanów, powiatu wielickiego.

Niżankowice, Młodowice, Fredropol, Małkowice, Kormanice, Darowice, Kupiatycze, Wielunice, Drozdowice, Stroniawice, Boratycze, Tyszkowice,

Brylińce, Kniażyce, Rokszyce, Witoszyńce, Hermanowice, Stanisławczyk, Cyków, Popowice, Chodnowice, Olszany, Grochowce, Rożubowice, Łuczyce, Jaksmanice, Pleszowice, Krasice, Kruhel, Pikulice, Nehrybka, Sielec, Siedliska, Krasiczyn, Prałkowce, Krówniki, Byków, Nowosiółki, Ostrów, Przekopana, Hurko, Medyka, Korytniki, Wilcza, Hureczko, Szechynie, Tarnawce, Buszkowice, Wapowce, Kuńkowce, Łętownia, Lipowice, Buszkowiczki, Bolestraszyce, Bestwin, Żurawica, Torki, Ujkowice, Duńkowiczki, Wyszatycze, Maćkowice, Orzechowce, Małkowice, Batycze, Hnatkowice, Dusowce, Trojczyce, Drohojów, Kosienice, powiatu przemyskiego.

Zabłotce, Zadąbrowie, Ciemierzowice, Dmytrowice, Kaszyce, powiatu jarosławskiego.

Hussaków, Bojowice, Moczerady, Balice, powiatu mościskiego.

§. 1.

Ktokolwiekbądź z osób nie uprawnionych na mocy koncesyi, udzielonej w myśl ustawy przemysłowej do utrzymywania gospód, przyjmie do swego mieszkania osobę obcą, t. j. nie mającą stałego miejsca zamieszkania w odnośnej miejscowości, a to bez względu na stosunek obcego do gospodarza, na przeciąg czasu dłuższy niż 12 godzin, winien jest osobę tę zameldować w ciągu dnia, w którym ją przyjął, a gdyby osoba obca przybyła tak późno, że zameldowanie do godziny 8. wieczorem tego samego dnia nastąpićby nie mogło, do godziny 9. rano dnia następnego.

§. 2.

Jeżeli gospodarz mieszka na terytoryum gminy, ma zameldowanie nastąpić u naczelnika gminy, jeżeli zaś na obszarze dworskim, u przełożonego obszaru dworskiego i to z reguły ustnie, przyczem podane być mają następujące szczegóły:

a.) dzień przybycia
b.) imię, nazwisko i zatrudnienie } obcego;
c.) miejsce zwykłego zamieszkania }
d.) dokument podróży }
e.) imię i nazwisko towarzysza lub towarzyszy
f.) zkąd tenże przybywa.

Dokumenta podróży obcego i jego towarzyszy mają być okazane naczelnikowi gminy względnie przełożonemu obszaru dworskiego.

Meldowanie może także nastąpić pisemnie za pomocą kartki meldunkowej, która zawierać ma podane wyżej rubryki. Dokumenta podróży dołączyć należy w takim razie do kartki meldunkowej.

§. 3.

O dniu, w którym obcy opuszcza mieszkanie, należy w terminie ustanowionym w §. 1. donieść naczelnikowi gminy względnie przełożonemu obszaru dworskiego ustnie lub pisemnie z podaniem miejsca, dokąd tenże udał się lub udać się zamierzał.

§. 4.

Przekroczenie tych przepisów karanem będzie według §. 19. rozp. min. z 15. Lutego 1857, l. 33 Dz. p. p.

§. 5.

Niniejsze obwieszczenie wchodzi w życie natychmiast po ogłoszeniu, i nie zmienia w niczem innych obowiązków w sprawach meldunkowych, ustanowionych rozporządzeniem ministeryalnem z 15. Lutego 1857, Dz. p. p. Nr. 33, a w szczególności obowiązku meldowania obcych przez osoby upoważnione do utrzymywania gospód, w sposób powołanem rozporządzeniem ministeryalnem określony.

Z Prezydyum c. k. Namiestnictwa.

We Lwowie, dnia 24. Grudnia 1887.

Nr. 4.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 24. Grudnia 1887, l. 387, którem na mocy §. 9. rozp. min. z 15. Lutego 1857, Nr. 33 Dz. p. p. ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne we wszystkich miejscowościach Galicyi, będących siedzibą c. k. Starostw, prócz miast Lwowa, Krakowa i Przemyśla, oraz w miejscowości Podwołoczyska, powiatu Skałackiego.

§. 1.

Ktokolwiekbądź z osób nie uprawnionych na mocy koncesyi, udzielonej w myśl ustawy przemysłowej do utrzymywania gospód, przyjmie do swego mieszkania osobę obcą, t. j. nie mającą stałego miejsca zamieszkania w odnośnej miejscowości, a to bez względu na stosunek obcego do gospodarza, na przeciąg czasu dłuższy niż 12 godzin, winien jest osobę

tę zameldować w ciągu dnia, w którym ją przyjął, a gdyby osoba obca przybyła tak późno, że zameldowanie do godziny 8. wieczorem tego samego dnia nastąpićby nie mogło, do godziny 9. rano dnia następnego.

§. 2.

Zameldowanie nastąpić powinno w c. k. Starostwie, zaś w Brodach i Podwołoczyskach w Komisaryacie Policyi z reguły pisemnie za pomocą kartki meldunkowej, która zawierać ma następujące rubryki:

a.) dzień przybycia
b.) imię, nazwisko i zatrudnienie obcego;
c.) miejsce zwykłego zamieszkania obcego;
d.) dokument podróży obcego;
e.) imię i nazwisko towarzysza lub towarzyszy obcego;
f.) zkąd tenże przybywa.

Dokumenta podróży obcego i jego towarzyszy mają być okazane przyjmującemu meldunek.

Meldowanie nastąpić może także ustnie osobiście w c. k. Starostwie względnie w Komisaryacie Policyi, w którym to wypadku mają być wymienione daty, potrzebne do wypełnienia powyższych rubryk.

§. 3.

O dniu, w którym obcy opuszcza mieszkanie, należy w terminie ustanowionym w § 1. donieść c. k. Starostwu względnie Komisaryatowi Policyi pisemnie lub ustnie z podaniem miejsca dokąd tenże udał się lub udać się zamierzał.

§. 4.

Przekroczenie tych przepisów karane będzie według §. 19. rozp. min. z 15. Lutego 1857, L. 33 Dz. p. p.

§. 5.

Niniejsze obwieszczenie wchodzi w życie natychmiast po ogłoszeniu i nie zmienia w niczem innych obowiązków w sprawach meldunkowych, ustanowionych rozporządzeniem ministeryalnem z 15. Lutego 1857, Dz. p. p. Nr. 33, a w szczególności obowiązku meldowania obcych przez osoby

upoważnione do utrzymywania gospód, w sposób powołanem rozporządzeniem ministeryalnem określony.

Z Prezydyum c. k. Namiestnictwa.

We Lwowie, dnia 24. Grudnia 1887.

Nr. 5.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 24. Grudnia 1887, l. 1812/pr., dotyczące utworzenia c. k. urzędów podatkowych oraz i depozytów sądowych w miejscowościach: Krynica i Załośce.

Na mocy Najwyższego postanowienia z dnia 17. czerwca 1887, zostały utworzone nowe urzędy podatkowe oraz urzędy depozytów sądowych w miejscowościach: Krynica i Załośce, dla gmin należących do równoimiennych powiatów sądowych.

Nowe urzędy podatkowe oraz depozytów sądowych mają rozpocząć swoją czynność urzędową z dniem 1. Stycznia 1888 roku.

Każdy z tych nowych urzędów podatkowych ma oprócz spraw, należących do niego jako urzędu podatkowego, zawiadywać depozytami sądów powiatowych, znajdujących się w jego siedzibie; a urząd podatkowy w Krynicy będzie nadto sprawował czynność wspólnej kasy sierocej dla całego swojego okręgu urzędowego.

Z powodu utworzenia wyżej wymienionych nowych urzędów podatkowych, wyłącza się z dniem 1. Stycznia 1888 roku:

1) gminy położone w powiecie sądowym krynickim mianowicie: Andrzejówka, Dubne, Jastrzębik, Kotów, Krynica, Krzyżówka, Leluchów, Łabowa, Łabowiec, Łosie, Maciejowa, Milik, Muszyna, Muszynka, Mochnaczka niżna, Nowa wieś, Powróżnik, Roztoka mała, Roztoka wielka, Składziste, Słotwiny, Szczawnik, Tylicz, Uhryń wyżny i niżny, Wierchomka vel Wierchomla mała, Wierchomla wielka, Wojkowa, Żegestów, Złockie i Zubrzyk, z okręgu nowosądeckiego głównego urzędu podatkowego i przydziela się do urzędu podatkowego w Krynicy;

2) gminy, położone w powiecie sądowym załozieckim mianowicie: Batków, Blich, Czepiele, Czystopady, Gontowa, Hołubica, Hnidawa, Jaśniszcze, Kutyszcze, Litowisko z miejscowością Maleniska, Łukawiec, Markopol, Milno, Niemacz, Palikrowy, Panasówka, Pańkowce, Pieniaki z miejscowościami Huta pieniacka i Majdan, Podbereźce, Podkamień miasteczko, Popowce z miejscowością Dudyn, Ratyszcze, Reniów, Seredce, Styberówka,

Szyszkowce, Trościaniec wielki, Wertełka, Wierzbowczyk z miejscowością Orzechowczyk, Zagórze, Zwyżeń i Załośce miasteczko z okręgu brodzkiego głównego urzędu podatkowego i przydziela się do urzędu podatkowego w Załościach.

Co wskutek rozporządzenia wysokiego c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 20. Grudnia 1887, l. 41373 podaje się do powszechnej wiadomości.

We Lwowie, dnia 24. grudnia 1887.

Nr. 6.

U s t a w a

z dnia 6. Grudnia 1887 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zezwalająca Reprezentacyi powiatowej w Dąbrowie na poręczenie a względnie zaciągnięcie pożyczki w sumie 50.000 zł.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Dąbrowie zezwala się poręczyć względnie zaciągnąć imieniem powiatu dąbrowskiego dla przymusowej spółki wodnej regulacyi Nowego Brnia pożyczkę w wysokości 50.000 zł.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 6. Grudnia 1887.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1888. Wydano i rozesłano dnia 20. Stycznia 1888. Część III.

Nr. 7.

Regulamin

wydany w porozumieniu z Wydziałem krajowym, zatwierdzony reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 4. Grudnia 1887 l. 15760, normujący zakres i sposób wywierania wpływu przez Administracyę Państwa i Wydział krajowy na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa osuszenia bagien Rudnickich, stósownie do postanowień §. 6 ustawy z dnia 1. Lipca 1886, Dz. u. i rozp. kr. Nr. 64, jakoteż sposób wykonania tego przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys.

§. 1.

Osuszenie bagien Rudnickich w gminach i na obszarach dworskich powiatu Niżańskiego:

Konczyce, Groble, Wólka łętowska, Jeżów, Łętownia, Tarnogóra, Kopki, Rudnik, Stróża i Przędzel ma być wykonane w ciągu lat trzech, począwszy od r. 1886 według projektu ułożonego przez Administracyę Państwa w porozumieniu z Wydziałem krajowym kosztem nieprzekraczającym sumy 105.200 zł.

Wydziałowi krajowemu przysługuje jednak prawo poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą Państwa, jeżeli takowe okazały się potrzebnemi lub pożytecznemi, przyczem nie może być przekroczoną powyższa suma kosztorysowa.

§. 2.

Wykonanie robót regulacyjnych i konserwacyjnych przeprowadzić ma stósownie do §. 1 i 6 ustawy z d. 1. Lipca 1886, Dz. u. i rozp. kr. Nr. 64

spółka wodna, która winna być zawiązaną na podstawie §. 45 ustawy wodnej z d. 14. Marca 1875, Dz. u. i rozp. kr. Nr. 38, przyczem zastrzega się tak dla Namiestnictwa jak i dla Wydziału krajowego wpływ na tok spraw technicznych i ekonomicznych całego przedsiębiorstwa po myśli następujących postanowień:

§. 3.

Przyznane w §. 3 powołanej specyalnej ustawy krajowej zasiłki państwowe i krajowe mają być wypłacane Wydziałowi spółki w czasie budowy w trzech równych ratach rocznych z góry bezzwłocznie po konstytucyjnem zatwierdzeniu preliminarzy państwowego i krajowego. Datki konkurencyjne mają być wpłacone przez uczestników spółki do funduszu budowy za pierwsze dwa lata budowy natychmiast, natomiast datek konkurencyjny za trzeci rok budowy w przeciągu dni 14 po rozpoczęciu tegoż roku.

Coroczne datki stron interesowanych ściągnięte będą w razie potrzeby w drodze politycznej egzekucyi według mającego założyć się katastru konkurencyjnego lub też mogą być pokryte za pomocą operacyi kredytowej.

W tym drugim wypadku znajdą zastósowanie postanowienia §§. 15 do 19 ustawy z dnia 30. Czerwca 1884, Dz. u. p. Nr. 116 tak co do zaciągnięcia pożyczki jak i ściągnięcia rat anuitetowych przez właściwe urzędy podatkowe.

§. 4.

Okręg konkurencyjny oznaczony będzie po myśli §. 3 ustępu *c*) powołanej specyalnej ustawy krajowej przez właściwą w myśl §. 76 ustawy wodnej z 14. Marca 1875, Dz. u. i rozp. kr. Nr. 38 władzę administracyjną.

Ustanowienie miary rozłożenia kosztów, tudzież uregulowanie datków konkurencyjnych ma być uskutecznionem według postanowień §§. 65 i 66 kraj. ustawy wodnej przez spółkę, a w razie, gdyby się interesowani nie zgodzili, rozstrzygnie o tem władza polityczna na podstawie zdania znawców.

§. 5.

Koszta właściwej budowy objęte kosztorysem pokryte będą z funduszu preliminowanego na 105.200 złr. w. a., natomiast koszta utrzymania mających się wykonać budowli, niemniej też koszta kierownictwa budowy i zarządu ponosić winni wyłącznie uczestnicy spółki wodnej (§. 5 powołanej specyalnej ustawy krajowej).

§. 6.

Tak Namiestnictwu jak i Wydziałowi krajowemu służy prawo wysyłania delegatów swoich do Wydziału spółki z głosem stanowczym.

§. 7.

Uchwały Wydziału spółki, przeciw którym jeden albo obydwaj delegaci głosowali, muszą być przed wykonaniem przedłożone Namiestnictwu do zatwierdzenia, jeżeli który z delegatów ze względu na ważność powziętej uchwały tego zażąda, a Wydział spółki obowiązanym będzie trzymać się w tej mierzy decyzyi c. k. Namiestnictwa

§. 8.

Przewodniczący winien na żądanie jednego albo obydwóch delegatów zwołać posiedzenie Wydziału spółki, a w razie sprzeciwiania się przewodniczącego, zwoła posiedzenie c. k. Starosta powiatu Niskiego.

§. 9.

Prowadzenie budowy porucza Wydział spółki wodnej powołanemu przez siebie kierownikowi technicznemu oraz technicznym organom pomocniczym, których wynagrodzenie unormowane, przez tenże Wydział ma być pokryte wyłącznie z funduszów spółki.

§. 10.

W razie gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie służącym za podstawę regulacyi, lub też strony interesowane tej zmiany zażądały, winien kierownik budowy za pośrednictwem Wydziału spółki przedstawić odpowiedni wniosek Wydziałowi krajowemu, który udzieli takowy Namiestnictwu dla wspólnej narady, w razie potrzeby dla zbadania sprawy na miejscu, a następnie ostatecznego zatwierdzenia.

§. 11.

Wykonanie budowli ma się odbywać z reguły w zarządzie własnym, a przedewszystkiem za wynagrodzeniem od wymiaru. Częściowe roboty może oddać Wydział spółki na wniosek kierownika budowy w przedsiębiorstwo w drodze akordów na podstawie cen jednostkowych.

W razie gdyby potrzebne ceny jednostkowe nie były podane w kosztorysie, winny być takowe przedstawione przez Wydział spółki do zatwierdzenia Wydziałowi krajowemu w porozumieniu z c. k Namiestnictwem.

§. 12.

Dla uwidocznienia postępu budowy ma być prowadzony dziennik budowy, na podstawie którego kierownik budowy z końcem każdego miesiąca za pośrednictwem Wydziału spółki przedkłada Wydziałowi krajowemu sumaryczne sprawozdanie o każdomiesięcznym postępie budowy, które następnie ma być udzielonem Namiestnictwu.

§. 13.

Do kontroli wykonujących się robót regulacyjnych tak pod względem jakości jak i kosztów, przeznacza Wydział krajowy i Namiestnictwo własnych techników, którzy każdego czasu mają prawo przekonywać się na miejscu o postępie, jakości i cenach robót, a nadto mogą brać udział w obradach spółki z głosem doradczym.

§. 14.

Z końcem każdorocznego okresu budowy winien Wydział spółki prosić o kolaudacyę wykonanych robót, którą bezzwłocznie zarządza Wydział krajowy wspólnie z Namiestnictwem za pośrednictwem własnych organów technicznych.

Koszta kolaudacyi zarówno jak i kontroli robót przez techników rządowych i krajowych, pokrywa fundusz budowy.

Protokół kolaudacyjny przedkłada się Wydziałowi krajowemu, który udziela takowy za pośrednictwem Namiestnictwa do wiadomości Ministerstwu rolnictwa.

§. 15.

Po upływie każdorocznego okresu budowy, Wydział spółki winien przedłożyć Wydziałowi krajowemu doroczne sprawozdanie z czynności budowlanej z podaniem rezultatów i innych ważniejszych spostrzeżeń co do budowy.

Sprawozdanie to przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa Ministerstwu rolnictwa a po zatwierdzeniu tegoż przez Ministerstwo, wyda potrzebne zarządzenia.

§. 16.

Rachunki udokumentowane z wydatków ma spółka wodna przedłożyć Wydziałowi krajowemu z końcem każdego roku razem z preliminarzem i programem robót na rok przyszły.

Rachunki te po przejrzeniu w Wydziale krajowym przesłane będą Namiestnictwu celem podania ich do wiadomości Ministerstwa rolnictwa.

§. 17.

Po ukończeniu budowy wyda Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym stósowne zarządzenia dla zabezpieczenia utrzymania wykonanych budowli po myśli §. 5. w związku z §. 3. ustawy z dnia 1. Lipca 1886, Dz. u. i rozp. kr. Nr. 64.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 13. Stycznia 1888.

Nr. 8.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum krajowej Dyrekcyi skarbu we Lwowie z dnia 4. Stycznia 1888, l. 1751/pr., dotyczące pobierania bezpośrednich i pośrednich podatków i opłat z dodatkami w czasie od 1. Stycznia do końca Marca 1888 roku.

Według §. 1 ustawy z dnia 9. Listopada 1887, Dz. u. p. Nr. 129, mają być istniejące bezpośrednie i pośrednie podatki i opłaty z dodatkami pobierane w czasie od 1. Stycznia do końca Marca 1888 nadal według obowiązujących obecnie ustaw podatkowych, a mianowicie dodatki do podatku zarobkowego i dochodowego w wysokości oznaczonej ustawą finansową z dnia 31. Maja 1887, Dz. u. p. Nr. 66.

Na podstawie tej ustawy zarządza się przypisanie podatków stałych z uwzględnieniem prawnych terminów spłaty od razu na cały rok 1888. Zmiany, jakieby w tem wskutek na ten rok uchwalić się mającej ustawy skarbowej zajść miały, uwzględnione będą przez dodatkowe sprostowanie. Wymiar i nałożenie podatku gruntowego na podstawie wyników regulacyi

ma być uskuteczniony w miarę osiągniętych w myśl ustawy z dnia 23. Maja 1883 (Dz. u. p. Nr. 83) rezultatów ewidencyi, zaś pod względem przypisania i ściągnięcia takowego na rok 1888 postępować się ma w myśl postanowień ustawy z dnia 7. Czerwca 1881 (Dz. u. p. Nr. 49) i obwieszczenia c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 22. Czerwca 1883 (Dz. u. p. Nr. 119.)

Przy wymiarze i przypisaniu podatku od budynku czyli podatku domowego, ma być zastosowaną ustawa z dnia 9. Lutego 1882 (Dz. u. p. Nr. 17).

Przy podatku zarobkowym i dochodowym pobrany być winien prócz ordinarium nadzwyczajny dodatek w wysokości ordinarium. — Ci jednak kontrybuenci, których całkowita na rok 1888 przypadająca należytość podatkowa w podatku zarobkowym i dochodowym w I. klasie, lub w podatku dochodowym w drugiej klasie w ordinarium kwoty 30 złr. w. a. nie przewyższa, mają płacić dodatek nadzwyczajny tylko w wysokości siedmiu dziesiątych ordinarium.

Roczna należytość w podatku gruntowym, domowo-czynszowym i klasowym tudzież dochodowym, spłacaną być winna z dołu w ratach kwartalnych z końcem każdego kwartału, natomiast należytość w podatku zarobkowym z góry, w półrocznych, dnia 1. Stycznia i 1. Lipca bieżącego roku płatnych ratach.

Należy zatem przy pierwwymienionych rodzajach podatków przypadającą za czas od 1. Stycznia do końca Marca 1888 należytość kwartalną pobrać z końcem Marca 1888, zaś należytość w podatku zarobkowym dnia 1. Stycznia 1888 w pełnej, za pierwsze półrocze 1888 już należnej kwocie.

Co do sporządzenia i przedłożenia fasyi dochodu i wykazania poborów stałych, jakoteż względem wymiaru i uiszczania podatku dochodowego na rok 1888, podaje się do powszechnej wiadomości następujące postanowienia:

1.) Fasye i wykazy, celem wymiaru podatku dochodowego na rok 1888, winne być w dotychczasowej, instrukcyą z dnia 11. Stycznia 1850 przepisanej formie ułożone i do końca Stycznia 1888 r. do właściwych władz wniesione.

2.) Przy zeznaniu dochodu w pierwszej klasie tudzież dochodu w drugiej klasie, nie pochodzącego ze stałych poborów, służyć mają za podstawę do obliczenia przeciętnego czystego dochodu, opodatkowaniu na rok 1888 podlegającego, dochody i wydatki z lat 1885, 1886, 1887.

3.) Postanowienia §§. 21 i 22 ces. patentu z dnia 29. Października 1849, zastosowane być mają do kwot pochodzących ze stałych poborów II. klasy w r. 1888 przypadających. Osoby lub instytucye, obowiązane do

wypłaty stałych poborów, winne przy wypłacie takowych potrącać oznajmiony im podatek dochodowy i odsyłać takowy do c. k. kas podatkowych.

4.) Odsetki i renty III. klasy, podlegające fasyonowaniu przez strony uprawnione do pobierania tychże, mają być zeznane podług stanu majątku i dochodu z dniem 31. Grudnia 1887.

5.) Przysługujące przedsiębiorcom przemysłowym prawo potrącania podatku dochodowego, przypadającego od procentów z kapitałów u nich lokowanych, przy wypłacie takowych, jest ważne także na rok 1888.

Posiadaczom budynków uwolnionych czasowo, całkiem lub częściowo od podatku domowo-czynszowego, wymierzyć należy pięć od sta tytułem podatku na rok 1888 od czystego dochodu rocznego z tychże budynków uzyskanego, to jest od kwoty pozostałej z całorocznego czynszu brutto po potrąceniu prawnie dozwolonych procentów na utrzymanie budynków, a przy budynkach wolnych całkowicie od podatku domowo-czynszowego, także po potrąceniu przypadających w roku 1888 i należycie udowodnionych procentów od kapitałów, ubezpieczonych na budynku wolnym od podatku domowo-czynszowego.

W mowie będący 5% podatek winien być równie jak podatek domowo-czynszowy spłacany z dołu, w ratach z końcem każdego kwartału już należnych, i winien być uważany jako podatek realny, któremu ustawnicze prawo zastawu na nieruchomości przysługuje.

Z Prezydyum c. k. krajowej Dyrekcyi Skarbu.

We Lwowie dnia 4. Stycznia 1888.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1888. Wydano i rozesłano dnia 5. Lutego 1888. **Część IV.**

Nr. 9.

Instrukcya techniczno-administracyjna dla regulacyi rzeki Trześniówki,

wydana w wykonaniu §. 7. ustawy z dnia 11. Czerwca 1887, Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 43. przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, a zatwierdzona reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z d. 17. Listopada 1887, l. 15.153.

§. 1.

Wykonanie robót regulacyjnych na rzece Trześniówce od ujścia jej do Wisły aż do ujścia potoku Dąbrowa, tudzież potrzebnego uregulowania potoków Dąbrowy i Żupawy, które mają być przeprowadzone jako przedsiębiorstwo krajowe, oraz zwierzchni nadzór nad budową obejmuje stosownie do §. 7. ustawy krajowej z dnia 11. Czerwca 1887, Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 43, Wydział krajowy.

Przyznany w tymże §. 7. wymienionej ustawy tak Namiestnictwu jak i stronom interesowanym wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa, (§§. 11, 12, 18, 19, 20 i 21 niniejszej instrukcyi) wywiera Namiestnictwo przez swoje organa, strony zaś interesowane przez delegata spółki wodnej, mającej się zawiązać w myśl §. 4 powołanej ustawy.

§. 2.

Za podstawę techniczną powyższej regulacyi służyć ma operat techniczny krajowego biura melioracyjnego z r. 1885, zatwierdzony przez

c. k. Ministerstwo rolnictwa w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych. Zmiany w tym projekcie poczynić może Wydział krajowy w porozumieniu z Administracyą państwa tylko pod warunkiem, jeżeli takowe nie spowodują podwyższenia preliminowanej sumy kosztorysowej.

Regulacya obejmuje następujące roboty:

1. roboty regulacyjne na Trześniówce, Dąbrowie i Żupawie, tudzież obwałowanie Trześniówki wraz z potrzebnem ubezpieczeniem brzegów i szkarp wałów, niemniej też utrzymanie tych robót w czasie budowy;

2. korekcyą i uzupełnienie wpadających do wymienionych potoków rowów osuszających, o ile takowe wywierają szkodliwy wpływ na bieg i ustrój tych potoków;

3. budowę szluz i przepustów tak dla odwodnienia, jak i dla kolmatacyi;

4. wreszcie budowle w odciętych starych łożyskach, mające na celu przyspieszenie zamulenia.

§. 3.

Czteroletni okres budowy tej regulacyi oznaczony w §. 1. ustawy, trwać ma od r. 1887 do r. 1891.

W czasie tym wzbronione są wszelkie prywatne budowle wodne na Trześniówce, Dąbrowie i Żupawie, sprzeczne z projektem regulacyjnym.

§. 4.

Koszta regulacyi włącznie z wydatkami na poboczne roboty, wyszczególnione w §. 2., a objęte rubryką rozmaitych i nieprzewidzianych wydatków w kosztorysie, tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i wszelkie koszta zarządu, pokryte będą z funduszu regulacyjnego rzeki Trześniówki, utworzonego w myśl §. 3. ustawy z dnia 11. Czerwca 1887 (Dz. ust. kr. Nr. 43), i nie mogą przekroczyć sumy 177.000 zł. w. a.

Zarząd funduszu regulacyjnego spoczywa w rękach Wydziału krajowego, który z tego funduszu uskutecznia wypłaty i zarządza asygnaty.

§. 5.

Zasiłki krajowe i państwowe mają być wpłacane do funduszu regulacyjnego w czasie oznaczonym w §§. 1. i 5. specyalnej ustawy krajowej, tudzież w §. 3. niniejszej instrukcyi w równych ratach rocznych z góry, bezzwłocznie po konstytucyjnem zatwierdzeniu preliminarzy: krajowego i państwowego.

§. 6,

Datek konkurencyjny ma być wpłacony przez uczestników spółki do funduszu melioracyjnego względnie do kasy krajowej w równych rocznych ratach, na dniu 1. Lipca każdego roku. Raty zaś zapadłe przed ustanowieniem okręgu konkurencyjnego i zawiązaniem spółki wodnej, mają być natychmiast po ustanowieniu okręgu konkurencyjnego i zawiązaniu spółki wodnej ściągnięte.

Coroczne datki prywatnych stron interesowanych, ściągnięte będą w razie potrzeby w drodze politycznej egzekucyi według mającego się założyć katastru konkurencyjnego, lub też za pomocą operacyi kredytowej. W tym drugim wypadku znajdą zastosowanie postanowienia §§. 15 do 19 państwowej ustawy melioracyjnej z dnia 30. Czerwca 1884, Dz. u. p. l. 116., tak co do zaciągnięcia pożyczki, jak i ściągania datków konkurencyjnych przez c. k. urzędy podatkowe.

§. 7.

Okręg konkurencyjny oznaczonym będzie stosownie do §. 3. ustępu c. specyalnej ustawy krajowej przez właściwą w myśl §. 76. kraj. ustawy wodnej władzę administracyjną.

Ustanowienie miary rozłożenia kosztów, tudzież uregulowanie datków konkurencyjnych ma być uskutecznionem według postanowień §§. 65 i 66. kraj. ustawy wodnej przez spółkę, a w razie gdyby się interesowani nie zgodzili, rozstrzyga o tem władza polityczna na podstawie zdania znawców.

§. 8.

Wykonanie robót porucza Wydział krajowy inżynierowi pod nadzorem krajowego biura melioracyjnego, zarząd zaś budowy pod względem administracyjnym i rachunkowym mianowanemu przez siebie dla każdej poszczególnej sekcyi rzeki delegatowi, względnie tegoż zastępcy, wspólnie z przeznaczonym do wykonania robót inżynierem.

Pomocników technicznych i rachunkowych mianuje Wydział krajowy. Dozorców przy robotach przyjmuje w miarę potrzeby inżynier kierujący budową, nie przekraczając liczby maksymalnej tychże, mającej się unormować przez Wydział krajowy i wyznacza im odpowiednie płace miesięczne do wysokości 30 zł. w. a.

W razie potrzeby polepszenia płac dozorców, lub też podwyższenia unormowanej ich liczby, potrzebnem jest w tym kierunku zezwolenie Wydziału krajowego.

W nagłych wypadkach może nastąpić przyjęcie dozorców ponad przepisaną liczbę, jednakże za dodatkowem jak najrychlejszem usprawiedliwieniem tego zarządzenia przed Wydziałem krajowym, przyczem natomiast zbędni dozorcy mają być od służby uwolnieni. Wszystkie kroki i zarządzenia kierownika budowy w sprawie przyjmowania, wynagradzania i wydalania dozorców, mają się odbywać w porozumieniu z delegątem Wydziału krajowego.

Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetra melioracyjnego, otrzymuje kierownik budowy za czas czynności w tym perymetrze, t. j. do terminu zastanowienia robót, mającego się oznaczyć przez Wydział krajowy, zamiast dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego, stały dodatek budowlany, który wynosi miesięcznie 150 zł. w. a. dla inżyniera, a 90 zł. w. a. dla inżyniera-asystenta. O ile czas, za który dodatek budowlany ma być wypłacony, zawiera ułamki miesiąca, należy za takowe obliczyć dodatek według trzydziestej części podanej kwoty. Za podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania lub stacyi zimowej, wyznaczonej po za obrębem roboczym, otrzymuje kierownik budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyety — za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym po za pole robocze, tylko wynagrodzenie kosztów podróży, według wymiaru ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych w gotówce kosztów podróży, a mianowicie: przy podróżach koleją żelazną należytości II. klasy, przy podróży drogowej 13·2 ct. za 1 kilometer, przy komisyach zaś poza miejscem jego zamieszkania, oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 5 zł. w. a. dziennie.

Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży kierownika budowy, płaca tegoż w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymania delegata, pobory dozorców i pomocniczych sił, jak w ogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy, pokryte będą z funduszu regulacyjnego.

Udzielanie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyj, zależnem jest od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

§. 9.

Delegat Wydziału krajowego, względnie jego zastępca czuwa nad ogólnym postępem budowy, utrzymuje u siebie kasę funduszów przez Wydział krajowy na budowę wyasygnowanych i znosi się we wszystkich sprawach administracyjnych dotyczących budowy bezpośrednio z Wydziałem krajowym; jako zawiadujący zaś funduszem na budowę przeznaczonym odpowiedzialnym jest wobec Wydziału krajowego za całość i należyte użycie funduszów do swej dyspozycyi udzielonych.

Sposób użycia tych funduszów i usprawiedliwienia poczynionych wydatków, określa szczegółowa instrukcya rachunkowa.

Umowy o roboty i dostawy, które nie przechodzą 500 zł. w. a., a przytem są tak nagłe, że ich zrealizowanie nie może być wstrzymane do nadejścia decyzyi Wydziału krajowego, zawiera z przedsiębiorcami delegat wspólnie z kierownikiem budowy i oddaje takowe do wykonania za dodatkowem jak najspieszniejszem usprawiedliwieniem w obec Wydziału krajowego.

Wszelkie inne umowy i oferty przedsiębiorców, szczególnie odnoszące się do budowy objektów, jak mostów, szluz i przepustów, przedstawia delegat wraz z kierownikiem budowy przed rozpoczęciem robót Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia.

§. 10.

Inżynier prowadzący budowę, do którego należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej regulacyi, jest odpowiedzialny wobec Wydziału krajowego za wykonanie budowy.

Tenże znosi się bezpośrednio z Wydziałem krajowym w sprawach technicznych, przedkłada peryodyczne sprawozdania o postępie robót a w wypadkach niecierpiących zwłoki, czyni zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwia takowe bezzwłocznie w obec Wydziału krajowego.

W szczególności inżynier koramizuje kwity delegata, za którymi tenże podnosi z właściwego c. k. Urzędu podatkowego, lub z kasy krajowej zaliczki z kredytów przez Wydział krajowy otworzonych, a to w celu utrzymania dokładnej ewidencyi funduszów na budowę użyć się mających.

Inżynier sprawdza i podpisuje również wszystkie dokumenty, na podstawie których delegat ma uskuteczniać wypłaty, prowadzi sam lub za pośrednictwem podwładnych organów dziennik swych korespondencyi, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczone materyały i wykonane roboty i dziennik budowy; utrzymuje w porządku akta budowy (plany, kosztorysy, raptularze, korespondencye przychodzące, oraz bruliony korespondencyi wychodzących, wszelkie protokoły, wykazy i t. p.); a co miesiąc (najdalej w dniu 15. każdego następnego miesiąca) przedkłada Wydziałowi krajowemu sprawozdanie o postępie budowy, do którego dołącza wykaz postępu robót, sporządzony na podstawie dziennika budowy i wyciągi z dziennika kasowego.

§. 11.

W razie gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie, służącym za podstawę regulacyi, lub też strony interesowane tej

zmiany zażądały, winien kierownik budowy przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kesztorysem Wydziałowi krajowemu, który takowy udzieli Namiestnictwu dla wspólnej narady, a następnie ostatecznego zatwierdzenia. W naradzie tej weźmie udział projektant, oraz inżynier rządowy.

Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowanem przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie, gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu, mają takowe być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§. 12.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna władza polityczna na żądanie delegata Wydziału krajowego i kierownika budowy orzeczenie po myśli §. 86. kraj. ustawy wodnej co do potrzeby i rozciągłosci służebności lub ustąpienia gruntów, a mianowicie, które obce grunta, materyały i t. p. dla celów regulacyi, jakie służebności na gruntach nadbrzeżnych dla ochrony budowli regulacyjnych i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów tub też czasowe ich zajęcie dla wykonania robót, jak: przekopów, szkarp brzegów, wałów ochronnych, rowów materyałowych, ścięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych i t. p., zarówno jak wydobywanie materyałów budowlanych, odbywać się będzie wedle odnośnych przepisów kraj. ustawy wodnej, w którym to celu kierownik budowy dostarczyć winien władzy politycznej odpowiednich kopii map katastralnych, na których grunta zająć się mające oznaczyć należy kolorem (karminem), wraz z wykazami powierzchni gruntów, liczb, parcel, rodzaju uprawy i nazw właścicieli.

Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania, winien delegat wraz z kierownikiem budowy, tudzież z delegatem stron interesowanych (wydziału spółki) starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości lub też jego prawnym albo sądowym zastępcą dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego.

W razie nie dojścia do skutku ugody, ma być oznaczoną jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień §. 87. kraj. ustawy wodnej z dnia 14go Marca 1875, (Dz. u. kr. Nr. 38.) przez władzę polityczną, a jeżeli się interesowani tem nie zadowolnią, przez sądowe oszacowanie.

Postanowienia tego §. kraj. ustawy wodnej znajdą także zastosowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

§. 13.

Przy odebraniu w posiadanie fizyczne wszelkich realności na rzecz budowy, tak czasowo jak i wieczyście wywłaszczonych, lub też bezpła-

tnie odstąpionych, spisze delegat wraz z kierownikiem budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny.

Grunta uzyskane w drodze umów, wywłaszczeń lub też regulacyi, (stare łożyska) należy ograniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa regulacyjnego.

§. 14.

Po zbadaniu wszelkich okoliczności, mających wpływ na ilość robotników, których równocześnie przy budowie zająć będzie można, sporządzi inżynier wykaz potrzebnych narzędzi do sprawienia, zakupi takowe wspólnie z delegatem, oraz najmie odpowiedni i zamknięty skład, lub zarządzi wybudowanie stósownej szopy zamykanej.

Z końcem corocznego peryodu budowy należy przedkładać Wydziałowi krajowemu dziennik narzędzi i sprzętów z oznaczeniem ich ubytku, przybytku i stanu, w jakim się znajdują.

§. 15.

Materyały mogą być dostarczane w drodze przedsiębiorstwa, lub we własnym zarządzie.

Warunki dostawy w drodze przedsiębiorstwa pod względem ilości i jakości materyałów, tudzież termina częściowe i ostateczne, winny być szczegółowo wskazane w dotyczących umowach i kontraktach, spisanych wedle udzielonego przez Wydział krajowy formularza.

Delegat wspólnie z inżynierem czuwa nad należytem uskutecznieniem dostawy i ścisłem wypełnieniem wszystkich zobowiązań przedsiębiorców.

W razie zwłoki w dostawie, delegat na wniosek inżyniera stosuje do przedsiębiorców rygory kontraktowe tak pod względem kar pieniężnych, jakoteż uzupełnienia częściowych dostaw na koszt i stratę przedsiębiorców.

Jeżeli przedsiębiorcy nie wypełnią zobowiązań kontraktowych w terminie ostatecznym, a powyższe środki przynaglające okażą się niedostatecznymi, w takim razie odniesie się delegat w porozumieniu z inżynierem do Wydziału krajowego celem uznania przedsiębiorców za kontraktołomnych z zastosowaniem wszystkich następstw, w tym wypadku przewidzianych.

Przy dostarczaniu materyałów we własnym zarządzie, inżynier oznaczy i obliczy ilość potrzebnych materyałów na podstawie kosztorysów biura melioracyjnego, zatwierdzonych przez c. k. Ministerstwo rolnictwa,

a delegat w porozumieniu z inżynierem zakupi i dostarczy rzeczone materyały, przyczem największą baczność zwracać należy na dobroć materyałów w ogóle i na zimowe cięcie drzewa w szczególe i starać się o nabycie materyałów pod jak najkorzystniejszymi warunkami.

Inżynier kierujący budową winien prowadzić dziennik przychodu i rozchodu materyałów celem utrzymania należytej ewidencyi, a zarazem dopilnować należytego składania materyałów.

§. 16.

Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru, a robota za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach, gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwe.

Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy, sprawdzonych i podpisanych przez kierownika budowy.

Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo, bądź w drodze licytacyi, bądź też akordów, w którym to wypadku robota jest właściwie robotą wymiarową, z tą jednak różnicą, iż wykonywa się na podstawie umów pisemnych, zawartych w myśl §. 9., a wypłaty uskuteczniają się na podstawie wykazów należytości, przez inżyniera sporządzonych, w terminach umową wskazanych i pod warunkami tamże zastrzeżonymi.

W szczególnych wypadkach, miejscowymi stosunkami spowodowanych, mogą przy budowie być zastosowane obszerniejsze przedsiębiorstwa.

W takim razie Wydział krajowy rozpisuje licytacyę, bądź w Wydziale krajowym we Lwowie, bądź też we właściwych Wydziałach powiatowych.

Jeżeli rozprawa licytacyjna odbywa się w biurze Wydziału powiatowego, winien być przy niej obecnym delegat lub inżynier, a rezultat licytacyi, tudzież spisane po przyjęciu najkorzystniejszych ofert kontrakty z przedsiębiorcami, mają być przedłożone do zatwierdzenia Wydziałowi krajowemu.

W kontraktach wykazuje się szczegółowo: rodzaj robót, ich ilość i wymiary, sposób wykonania, terminy ukończenia, warunki wypłat należytości, ka y za zwłokę w robotach i t. p.

Delegat wspólnie z inżynierem czuwa nad ścisłem wypełnieniem zobowiązań kontraktowych, stosując w razie potrzeby rygory przeciw przedsiębiorcom, o czem Wydział krajowy zawiadamia.

W miarę postępu robót i dostaw, wykonanych na podstawie umów i akordów, może delegat udzielać przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy przynajmniej 5% w. a. ratę kolaudacyjną.

Kolaudacyą przeprowadzają:

a) gdzie chodzi o częściowe lub też w zupełności wykonane, lecz 500 zł. w. a. nie przenoszące roboty i dostawy, inżynier prowadzący budowę i delegat, przy ewentualnej interwencyi inżyniera delegowanego przez Wydział krajowy;

b) jeżeli chodzi o roboty i dostawy w zupełności wykonane powyżej 500 zł. w. a., komisya przeprowadzająca coroczną kolaudacyę (§. 19. instrukcyi).

Odbioru dokonywują delegat i inżynier prowadzący budowę, w którym to celu ma być sporządzony akt kolaudacyjny, podpisany przez odbierających robotę i przedsiębiorcę.

§. 17.

Dla uwidocznienia postępu budowy prowadzi inżynier dziennik budowy, w którym, oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw, mają być zamieszczone następujące daty:

1. stan powietrza;

2. stan wody w rzece, w którym to celu w pobliżu placu budowy należy ustawić tymczasowy wodoskaz;

3. liczba robotników według poszczególnych kategoryi, oraz ilość fur;

4. oznaczenie miejsc, w których wykonują się roboty, oraz opisanie prowadzonych robót, tudzież początek i koniec robót;

5. odbiór materyałów budowlanych;

6. zmiany zaszłe w łożysku rzeki i wpadających do niej potoków, oraz ewentualna potrzeba zmiany w projekcie, przy równoczesnem zamieszczeniu szkicu w dzienniku i podaniu zwiększenia lub zmniejszenia kosztów;

7. wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę, szczególnie zaś opis szkód wyrządzonych wielką wodą;

8. polecenia ustne lub pisemne wydane przedsiębiorcom lub dostawcom;

9. uwagi poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera.

Dziennik budowy ma być z końcem każdego tygodnia zamknięty, przedsiębiorcy do przejrzenia udzielony, tudzież przez tegoż podpisany, po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez niego zarzutów.

§. 18.

Tak Administracyi państwa, jak i stronom interesowanym (Wydziałowi spółki) przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu, za pośrednictwem swych organów technicznych, względnie delegatów, o postępie robót i jakości wykonania.

W tym celu znajdujące się na miejscu, a zajęte wykonaniem robót organy Wydziału krajowego, są obowiązane udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień, tak delegatom Administracyi państwa, jak i spółki wodnej.

§. 19.

Z końcem każdorocznego okresu budowy ma zażądać kierownik budowy kolaudacyi robót, którą przeprowadza komisya składająca się:

a) z technika delegowanego przez Namiestnictwo, tudzież technika Wydziału krajowego;

b) z delegata Wydziału krajowego i kierownika budowy;

c) z delegata stron interesowanych, względnie Wydziału spółki.

Z tych członków komisyi mają jednak tylko technicy pod *a* wymienieni głos rozstrzygający.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyę wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy pod *a* wymienieni.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz regulacyjny.

Protokół kolaudacyjny, zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo, udziela się do wiadomości Ministerstwa rolnictwa, a dopiero wtedy, kiedy ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty, nastąpić może wypłata przedsiębiorcom zatrzymanych rat kolaudacyjnych.

§. 20.

Kierownik budowy zajmie się po upływie każdorocznego okresu budowy, wypracowaniem sprawozdania dorocznego z czynności budowlanej, które ma wykazać rezultaty robót, wartość budowy, obliczoną na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy. Sprawozdanie to przedstawi Wydział krajowy, za pośrednictwem Namiestnictwa, Ministerstwu rolnictwa.

§. 21.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków każdego funduszu regulacyjnego, prowadzi Wydział krajowy za pośre-

dnictwem swego oddziału rachunkowego; z końcem każdego roku, a najdalej do 1. Marca następnego roku udziela Namiestnictwu zamknięcie rachunków, a na żądanie tegoż zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także Wydziałowi spółki, oraz delegatowi i kierownikowi budowy.

Jeżeli w przeciągu dwóch miesięcy, ani Namiestnictwo, ani Wydział spółki nie podniosą zarzutów, uważa się rachunek za przyjęty.

Zarzuty podniesione usprawiedliwia Wydział krajowy przedstawieniem stanu rzeczy i motywów, wrazie zaś, gdyby to nie skutkowało, przedkłada sprawę do rozstrzygnięcia Ministerstwu rolnictwa.

§. 22.

Sprawy nie przewidziane niniejszą instrukcyą, będą przedmiotem oddzielnych rozporządzeń.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów dnia 11. Stycznia 1888.

Nr. 10.

Ustawa

z dnia 11. Stycznia 1888, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, którą się zezwala gminie miasta Jasła pobierać opłaty od napojów spirytusowych i piwa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam:

Art. I.

Gminie miasta Jasła zezwala się pobierać przez przeciąg lat 10, począwszy od 1. Stycznia 1888 r., opłatę gminną od napojów spirytusowych i piwa w gminie wytwarzanych, w jej obręb sprowadzanych i w nim używanych, według następującej taryfy:

1. od hektolitra wódki prostej (okowity), bez różnicy stopnia, po dwadzieścia zł. w. a;

2. od hektolitra piwa po jednym zł. siedmdziesiąt ct. w. a.;

3. od litra napojów spirytusowych słodzonych po dwadzieścia ct. wa.;
4. od litra miodu po trzy ct. w. a.

Art. II.

Do uiszczenia opłaty obowiązani są wszyscy, którzy napoje w Art I. wymienione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na sprzedaż, czy na własny użytek.

Art. III.

Okręg poborczy stanowi gmina miasta Jasła.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi w obrębie gminy, nie można obciążać nią produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tej opłaty, wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 11. Stycznia 1888.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 11.

U s t a w a

z dnia 11. Stycznia 1888, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o zezwoleniu gminie miasta powiatowego Chrzanowa na pobór opłat od napojów spirytusowych i od piwa, do miasta wprowadzonych i w niem zużywanych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, jak następuje:

Art. I.

Dla pokrycia wydatków gminnych pozwala się gminie miasta powiatowego Chrzanowa pobierać w latach 1888, 1889 i 1890 opłaty od napojów spirytusowych i od piwa, wprowadzanych w obręb miasta i w niem zużywanych, według następującej taryfy:

1. od hektolitra piwa leżaka 70 ct.;
2. od hektolitra piwa pojedyńczego 50 ct.;
3. od flaszki ($^1/_2$ litra) piwa marcowego $^1/_2$ ct.;
4. od flaszki ($^1/_2$ litra) piwa czarnego (Bock) $^1/_2$ ct.;
5. od hektolitra wódki, spirytusu i t. p 2 *zł.* 50 ct.;
6. od litra wódki, spirytusu i t. p. 5 ct.;
7. od hektolitra rumu, araku 4 *zł.*;
8. od litra rumu, araku 6 ct.;
9. od hektolitra słodzonych napojów 6 *zł.*;
10. od litra słodzonych napojów 8 ct.;

Art. II.

Do uiszczenia opłaty obowiązani są wszyscy, którzy napoje w art. I. poszczególnione wyrabiają lub sporządzają dla miejscowej konsumcyi, bądź to na sprzedaż, bądź na własny użytek.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina miasta powiatowego Chrzanowa.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej i nie można nią obciążać produkcyi, ani obrotu handlowego.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do poboru tej opłaty, wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 11. Stycznia 1888.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 12.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 24. Stycznia 1888, l. 4422.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 8. Stycznia 1888 najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych:

1. Radzie powiatowej w Białej na drodze powiatowej Międzybrodzkiej;

2. Radzie powiatowej w Stryju na drodze Stryjsko-Żurawińskiej;

3. Radzie powiatowej w Sanoku na drodze powiatowej Rymanów-Haczów;

4. Radzie powiatowej w Mielcu na drodze powiatowej z Mielca do Radomyśla;

5. Radzie powiatowej w Dolinie od mostu powiatowego na rzece Czeczwie w Strutynie wyżnym;

6. Radzie powiatowej w Łańcucie na drodze powiatowej Łańcut-Leżajsk;

7. Radzie powiatowej w Staremmieście od mostów na drodze powiatowej Topolnica-Turze.

Art. I.

Radom powiatowym w Białej, Stryju, Sanoku, Mielcu, Dolinie, Łańcucie i Staremmieście nadaje się na lat pięć, od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania opłat mytniczych, pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie, kosztem właściwych funduszów powiatowych, a mianowicie:

1. Radzie powiatowej w Białej prawo do pobierania myta drogowego i mostowego na drodze powiatowej Międzybrodzkiej na stacyi Porąbce, według następującego wymiaru:

1. Myto drogowe.

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $1/2$ (pół) ct.;

2. Myto mostowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 3 (trzy) ct.

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1½ (półtora) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta. które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

2. Radzie powiatowej w Stryju prawo do pobierania myta od mostów na drodze Stryjsko-Żurawińskiej;

3. Radzie powiatowej w Sanoku prawo do pobierania myta od mostu na drodze powiatowej Rymanów-Haczów w Łodzinie.

Od każdego z tych dwóch myt pod poz. 2 i 3 poszczególnionych pobierać należy opłaty według następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.,

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego ½ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

4. Radzie powiatowej w Mielcu prawo do pobierania myta drogowego na drodze powiatowej z Mielca do Radomyśla;

5. Radzie powiatowej w Dolinie od mostu powiatowego na rzece Czeczwie w Strutynie wyżnym;

6. Radzie powiatowej w Łańcucie na drodze powiatowej Łańcut-Leżajsk od mostu na rzece Wisłoku w Dąbrówkach.

Od każdego z tych trzech myt pod poz. 4, 5 i 6 poszczególnionych pobierać należy opłaty, według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

7. Radzie powiatowej w Staremmieście od mostów na drodze powiatowej Topolnica-Turze, według następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 3 (trzy) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych $1^1/_2$ (półtora) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Konie, krowy, woły, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Obszar dworski w Strutynie wyżnym wolny jest od opłaty myta od mostu na rzece Czeczwie w Strutynie wyżnym.

Art. III.

Obszary dworskie ordynacyi łańcuckiej, wszyscy tejże urzędnicy, oraz wszelkie transporta, wolne są od opłaty myta od mostu na rzece Wisłoku w Dąbrówkach.

Art. IV.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 24. Stycznia 1888.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1888. Wydano i rozesłano dnia 15. Lutego 1888. **Część V.**

Nr. 13.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 27. Stycznia 1888, l. 5026, względem zezwolenia gminie miasta Jasła na pobór dodatku do podatku konsumcyjnego od wina.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 11. Stycznia 1888 Najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 25. Listopada 1887, następującej treści:

„Gminie miasta Jasła dozwala się pobierać przez przeciąg lat 10, począwszy od 1. Stycznia 1888 roku na pokrycie potrzeb gminnych 100% dodatek do podatku konsumcyjnego od wina“.

Co się podaje do publicznej wiadomości wskutek reskryptu Wysokiego c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 15. Stycznia 1888, l. 767, z nadmienieniem, że w myśl powołanego Najwyższego postanowienia, pobór powyższego dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina za czas przed ogłoszeniem tego Najwyższego postanowienia, nie ma mieć miejsca.

Lwów, dnia 27. Stycznia 1888.

Nr. 14.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 29. Stycznia 1888, l. 5761, względem zezwolenia gminie miasta Brzeżan na pobór dodatku do podatku konsumcyjnego od wina.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 14. Stycznia 1888 Najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z 29. Listopada 1887, następującej treści:

„Gminie miasta Brzeżan pozwala się pobierać na pokrycie jej wydatków gminnych w latach 1888, 1889, 1890, 1891, 1892, 1893, 1894, 1895, 1896 i 1897 dodatek w wysokości 100% (sto procent) do podatku konsumcyjnego od wina w obręb miasta Brzeżan i jego przedmieść, bądź na własną potrzebę, bądź na wyszynk wprowadzanego".

Co się podaje do wiadomości w skutek reskryptu wys. c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. Stycznia 1888, l. 980, z nadmienieniem, że w myśl powołanego Najwyższego postanowienia, pobór powyższego dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina za czas przed ogłoszeniem tego Najwyższego postanowienia nie ma mieć miejsca.

Lwów, dnia 29. Stycznia 1888.

Loebl w. r.

Nr. 15.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 29. Stycznia 1888, l. 5761, względem zezwolenia gminie Buczacza na pobór dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 14. Stycznia 1888 Najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 26. Listopada 1887, następującej treści:

„Gminie miasta Buczacza zezwala się pobierać na pokrycie potrzeb gminnych w latach 1889, 1890, 1891, 1892, 1893 i 1894 stoprocentowy (100%) dodatek do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina“.

Co się podaje do wiadomości w skutek reskryptu wys. c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 17. Stycznia 1888, l. 980.

Lwów, dnia 29. Stycznia 1888.

Loebl w. r.

Nr. 16.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 30. Stycznia 1888, l. 5922, względem zezwolenia gminie miasta Kołomyi na pobór dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 15. Stycznia 1888 Najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 5. Grudnia 1887, następującej treści:

„Gminie miasta Kołomyi przyzwala się pobór 100% dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina za czas od 1. Stycznia 1889 roku, aż po koniec Grudnia 1892 roku“.

Co się podaje do wiadomości w skutek reskryptu wysokiego c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. Stycznia 1888, l. 992.

Lwów, dnia 30. Stycznia 1888.

Loebl w. r.

Nr. 17.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 8. Lutego 1888 l. 7881 względem prowizoryum budżetowego, a mianowicie poboru dodatku krajowego.

Jego Ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 24. Stycznia b. r. zatwierdzić najłaskawiej uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 20. Grudnia 1887, następującej treści:

„Sejm upoważnia Wydział krajowy do pobierania od 1. Stycznia 1888 dochodów funduszu krajowego na podstawie budżetu uchwalonego na rok 1887 i do czynienia od 1. Stycznia 1888 wydatków zwyczajnych z funduszu krajowego, w granicach określonych projektem budżetu na rok 1888, przedłożonym przez Wydział krajowy.

Upoważnienie to traci moc obowiązującą w chwili, w której uchwała finansowa na rok 1888 zostanie przez Sejm powziętą.

Co się podaje do wiadomości w skutek reskryptu Wysokiego c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 30. Stycznia 1888, l. 1616.

Lwów, dnia 8. Lutego 1888.

Zaleski w. r.

Nr. 18.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 10. Lutego 1888, l. 8204, w sprawie powołania IV. klasy wieku do poboru wojskowego w r. 1888 w Galicyi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

C. k. Ministerstwo obrony krajowej w porozumieniu z c. k. Państwowem Ministerstwem wojny zarządziło na podstawie przepisów §. 32. ustawy z dnia 2. Października 1882, Nr. 153. Dz. p. p. powołanie IV. klasy wieku do tegorocznego poboru wojskowego w Galicyi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Zarządzenie to podaje się w skutek reskryptu Wys. c. k. Ministerstwa obrony krajowej z dnia 28. Stycznia r. b. l. 1724/242 II *a*) do powszechnej wiadomości.

Zaleski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1888. Wydano i rozesłano dnia 25. Lutego 1888. **Część VI.**

Nr. 19.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 12. lutego 1888 l. 8688.

Niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości, w myśl §. 51 instrukcyi do ustawy wojskowej, plan podróży i czynności, dotyczący uzupełnienia wojska w r. 1888 w Galicyi.

Nr. okręgu uzupełniającego	Ilość komisyi poborowych równocześnie ustanowionych	Powiat, dla którego pobór się odbędzie	Dnie podróży	
			Lutym	Marcu
		Stryj		11 Skole
				18 Bolechów
				23 Dolina
	1.	Dolina		
		Kałusz	29 Kałusz	
				14 Mikołajów
9.	1.	Żydaczów		20 Żydaczów 29 Stryj
			29 Bircza	
		Dobromil		9 Dobromil
	1.	Brzozów		18 Brzozów 31 Przemyśl
10.	1.	Przemyśl		16 Krzywcza 22 Przemyśl
		Kraków miasto		
	1.	Chrzanów		11 Chrzanów 28 Kraków
		Kraków pow.		
				13 Wieliczka
				23 Dobczyce
	1.	Wieliczka		29 Skawina
13.	1.	Bochnia		1 Bochnia 23 Kraków
		Skałat	29 Skałat	
				13 Tarnopol
	1.	Tarnopol		
		Trembowla	29 Trembowla	
15.	1.	Zbaraż		11 Zbaraż 22 Tarnopol
		Gorlice		1 Gorlice
	1.	Nowy Sącz		18 Nowy Sącz
		Grybów	29 Grybów	
		Limanowa		10 Limanowa
20.	1.	Nowy Targ		25 Nowy Targ

w miesiącu	Dnie czynności w miesiącu		Miejsce poboru
Kwietniu	Marcu	Kwietniu	
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10.		Stryj
	12, 13, 14, 15, 16, 17.		Skole
	19, 20, 21, 22.		Bolechów
	24, 26, 27, 28, 29, 30.		Dolina
3 Rożniatów 10 Stryj		4, 5, 7, 9,	Rożniatów
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13.		Kałusz
	15, 16, 17, 19.		Mikołajów
	21, 22 23, 24, 26, 27, 28.		Zydaczów
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8.		Bircza
	10, 12, 13, 14, 15, 16, 17.		Dobromil
	19, 20, 21, 22, 23, 24, 26, 27, 28, 29, 30.		Brzozów
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15.		Przemyśl
	17, 19, 20, 21.		Krzywcza
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10.		Kraków miasto
	12, 13, 14, 15, 16 17, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 26, 27.		Chrzanów
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12.		Kraków pow.
	14, 15, 16, 17, 19, 20, 21, 22.		Wieliczka
	24, 26, 27, 28.		Dobczyce
7 Kraków		4, 5, 6.	Skawina
	2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 19, 20, 21, 22.		Bochnia
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12.		Skałat
	14, 15, 16, 17, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 26, 27, 28, 29.		Tarnopol
3 Mikulińce 11 Tarnopol		4, 5, 7, 9, 10.	Mikulińce
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10.		Trembowla
	12, 13, 14, 15, 16, 17, 19, 20, 21.		Zbaraż
	2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15, 16, 17.		Gorlice
	19, 20, 21, 22, 23, 24, 26, 27, 28, 29.	4, 5, 6, 7, 9, 10.	Nowy Sącz
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9.		Grybów
	12, 13, 14, 15, 16, 17, 19, 20, 21, 22, 23, 24.		Limanowa
12 Nowy Sącz	26, 27, 28, 29, 30.	4, 5, 6, 7, 9, 10, 11.	Nowy Targ

Nr. okręgu uzupełniającego	Ilość komisyi poborowych równocześnie ustanowionych	Powiat, dla którego pobór się odbędzie	Dnie podróży	
			Lutym	Marcu
		Kołomyja		
	1.	Kossów		21 Kossów
24.	1.	Sniatyn		29 Kołomyja
		Lwów miasto		
	1	Lwów powiat		
		Żółkiew	29 Żółkiew	
30.	1.	Sokal		14 Sokal 25 Bełz 31 Lwów
		Kolbuszowa	29 Kolbuszowa	
	1.	Tarnobrzeg		16 Tarnobrzeg 31 Rzeszów
		Ropczyce	29 Ropczyce	
	1.	Mielec		16 Mielec 25 Radomyśl
40.	1.	Rzeszów		
		Sanok		
	1.	Krosno		18 Krosno
45.	1.	Lisko		1 Ustrzyki dolne 9 Lisko 21 Sanok
		Rohatyn	29 Rohatyn	
	1.	Bóbrka		17 Bóbrka 31 Brzeżany
		Brzeżany		
	1.	Przemyślany		15 Przemyślany 28 Brzeżany
		Buczacz	29 Buczacz	
55.	1.	Podhajce		20 Podhajce

w miesiącu	Dnie czynności w miesiącu		Miejsce poboru
Kwietniu	Marcu	Kwietniu	
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 19, 20.		Kołomyja
8 Kołomyja	22, 23, 24, 26, 27, 28, 29.	4, 5, 7.	Kossów
	16, 17, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 26, 27, 28.		Sniatyn
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15, 16, 17.		Lwów miasto
	19, 20, 21, 22, 23, 24, 26, 27 28, 29, 30.	3, 4, 5, 7, 9	Lwów powiat
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13.		Zółkiew
	15, 16, 17, 19, 20, 21, 22, 23, 24.		Sokal
	26, 27, 28, 29, 30.		Bełz
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15.		Kolbuszowa
	17, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 26, 27, 28, 29, 30.		Tarnobrzeg
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15.		Ropczyce
	17, 19, 20, 21, 22, 23, 24.		Mielec
7 Rzeszów	26, 27, 28, 29	4, 5, 6.	Radomyśl
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 26, 27, 2[illegible], 29, 30		Rzeszów
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15, 16, 17.		Sanok
	19, 20, 21, 22, 23, 24, 26, 27, 28,		Krosno
4 Dukla 11 Sanok		5, 6, 7, 9, 10	Dukla
	2, 3, 5, 6, 7, 8.		Ustrzyki dolne
	10, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 19, 20.		Lisko
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15, 16.		Rohatyn
	19, 20, 21, 22, 23, 24, 26, 27, 28, 29, 30.		Bóbrka
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14		Brzeżany
	16, 17, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 26, 27.		Przemyślany
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 19.		Buczacz
8 Brzeżany	21, 22, 23, 24, 26, 27, 28, 29.	4, 5, 7.	Podhajce

Nr. okręgu uzupełniającego	Ilość komisyi poborowych równocześnie ustanowionych	Powiat, dla którego pobór się odbędzie	Dnie podróży	
			Lutym	Marcu
			29 Myślenice	
				9 Jordanów
		Myślenice		15 Maków 21 Wadowice
	1	Wadowice		
		Biała	29 Biała	
56.	1	Żywiec		18 Żywiec
		Dąbrowa	29 Dąbrowa	
				15 Brzesko
	1	Brzesko		
		Pilzno	29 Pilzno	
	1	Jasło		11 Jasło 30 Tarnów
57.	1	Tarnów		
		Stanisławów		
		Bohorodczany		16 Bohorodczany
	1	Nadwórna		27 Nadwórna
		Tłumacz	29 Tłumacz	
58.	1	Horodenka		15 Horodenka 31 Stanisławów
		Sambor		
	1	Drohobycz		18 Drohobycz
		Staremiasto		[illegible] Staremiasto
77.	1	Turka		13 Turka 27 Sambor
	1	Złoczów		
	1	Brody	29 Brody	23 Złoczów
80.	1	Kamionka		1 Kamionka 21 Złoczów

w miesiącu	Dnie czynności w miesiącu		Miejsce poboru
Kwietniu	Marcu	Kwietniu	
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8.		Myślenice
	10, 12, 13, 14.		Jordanów
	16, 17, 19, 20.		Maków
	22, 23, 24, 26, 27, 28, 29, 30.	4, 5, 6, 7, 9, 10 11, 12, 13, 14.	Wadowice
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15, 16, 17.		Biała
11 Wadowice	19, 20, 21, 22, 23, 24, 26, 27. 28, 29.	4, 5, 6, 7, 9, 10	Żywiec
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14.		Dąbrowa
	16, 17, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 26, 27, 28, 29.		Brzesko
4. Wojnicz 11 Tarnów		5, 6, 7, 9, 10.	Wojnicz
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10.		Pilzno
	12, 13, 14, 15, 16, 17, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 26, 27, 28, 29.		Jasło
	12, 13, 14, 15, 16, 17, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 26, 27, 28.		Tarnów
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15.		Stanisławów
	17, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 26.		Bohorodczany
12 Stanisławów	28, 29, 30.	4, 5, 7, 9, 10, 11.	Nadworna
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14.		Tłumacz
	16, 17, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 26, 27, 28, 29, 30.		Horodenka
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15, 16, 17.		Sambor
14 Sambor	19, 20, 21, 22, 23, 24, 26, 27, 28, 29.	4, 5, 7, 9, 10, 11, 12, 13.	Drohobycz
	2, 3, 5, 6, 7, 9, 10, 12.		Staremiasto
	14, 15, 16, 17, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 26.		Turka
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 19, 20, 21, 22, 23, 24.		Złoczów
	I, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 19, 20, 21, 22.		Brody
	2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 19, 20.		Kamionka

Nr. okręgu uzupełniającego	Ilość komisyi poborowych równocześnie ustanowionych	Powiat, dla którego pobór się odbędzie	Dnie podróży	
			Lutym	Marcu
				1 Janów
		Gródek		7 Gródek
	1	Rudki		16 Rudki 30 Gródek
		Mościska		1 Mościska
				16 Jaworów
	1	Jaworów		25 Krakowiec 31 Gródek
89.	1	Rawa		12 Rawa 30 Gródek
		Nisko	29 Nisko	
	1	Łańcut		14 Łańcut
		Jarosław		
90.	1	Cieszanów		22 Cieszanów
		Borszczów		1 Borszczów
	1	Zaleszczyki		18 Zaleszczyki 30. Czortków
		Husiatyn		1 Husiatyn
95.	1	Czortków		16 Czortków

w miesiącu	Dnie czynności w miesiącu		Miejsce poboru
Kwietniu	Marcu	Kwietniu	
	2, 3, 5, 6.		Janów
	8, 9, 10, 12, 13, 14, 15.		Gródek
	17, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 26, 27, 28, 29.		Rudki
	2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15.		Mościska
	17, 19, 20, 21 22, 23, 24.		Jaworów
	26, 27, 28, 29, 30.		Krakowiec
	13, 14, 15, 16, 17, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 26, 27, 28, 29.		Rawa
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13.		Nisko
13 Jarosław	15, 16, 17, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 26, 27, 28, 29.	4, 5, 6, 7, 9, 10. 11, 12.	Łańcut
	1, 2, 3, 5, 6. 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 19, 20, 21.		Jarosław
13 Jarosław	23, 24, 26, 27, 28, 29.	4, 5, 7, 9, 10, 11, 12.	Cieszanów
	2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15, 16, 17.		Borszczów
	19, 20, 21, 22, 23 24, 26, 27, 28, 29.		Zaleszczyki
	2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15.		Husiatyn
	17, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 26, 27.		Czortków

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1888. Wydano i rozesłano dnia 1. Marca 1888. **Część VII.**

Nr. 20.

Uchwała

o udzieleniu c. k. Skarbowi wojskowemu prawa do pobierania myta od mostu na rzece Wiśle pod Krakowem.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam jak następuje:

Art. I.

C. k. Skarbowi wojskowemu nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta od mostu na rzece Wiśle pod Krakowem, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie własnym kosztem.

Art. II.

Przy poborze myta obowiązywać ma następująca taryfa:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 3 (trzy) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $1^1/_2$ (półtora) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże opłaty.

Nr. 21.

U s t a w a

z dnia 26. Stycznia 1888 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zezwalająca gminie miasta Podgórza powiatu Wielickiego na pobór opłat od napojów gorących, w tem mieście zużywanych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

Art. I.

Gminie miasta Podgórza w powiecie Wielickim zezwala się pobierać w latach 1888, 1889, 1890, 1891, 1892 i 1893 opłaty od napojów spirytusowych i piwa w mieście wyrabianych lub w obręb jego wprowadzanych i w niem zużywanych, według następującej taryfy:

1. *a*) od jednego litra piwa 1·7 ct.;
   b) od beczułki czyli 50 litrów 85 ct.;
   c) od jednego hektolitra 1 zł. 70 ct.;
2. *a*) od jednego hektolitra wódki czystej, ordynarnej, nie przepędzanej przez anyż, kminek i t. p. aż do 50 stopni Trallesa 12 zł.;
   b) od jednego litra jak wyżej 12 ct.;
3. *a*) od jednego hektolitra wódki czystej, przepędzanej przez anyż, kminek i t. d. aż do 50 stopni Trallesa 14 zł.;
   b) od jednego litra jak wyżej 14 ct.;
4. *a*) od hektolitra okowity lub spirytusu nad 50 do 75 stopni Trallesa 20 zł.;
   b) od jednego litra jak wyżej 20 ct.;
5. *a*) od jednego hektolitra okowity lub spirytusu nad 75 stopni Trallesa 28 zł.;
   b) od jednego litra jak wyżej 28 ct.;
6. *a*) od jednego hektolitra rozolisu, śliwowicy, ponczowej esencyi i w ogóle wszelkich słodzonych wódek 20 zł.;
   b) od jednego litra jak wyżej 20 ct.;

7. *a*) od jednego hektolitra araku do 70 stopni Trallesa 24 zł.;
   b) od jednego litra jak wyżej 24 ct.;
8. od jednego hektolitra araku nad 70 aż do 100 stopni Trallesa od każdego stopnia i hektolitra 35 ct.;
9. *a*) od jednego hektolitra miodu, wiśniaku i maliniaku 4 zł.
   b) od jednego litra jak wyżej 4 ct.

Art. II.

Do uiszczenia opłaty obowiązani są wszyscy, którzy napoje w Art I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, bądź to na sprzedaż bądź na własny użytek.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina miasta Podgórza.

Art. IV.

Ta opłata ciąży tylko na konsumcyi w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi, ani obrotu handlowego.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat, wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 26. Stycznia 1888.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 22.

Ustawa

z dnia 26. Stycznia 1888, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

Art. I.

Gminie miasta Ciężkowice zezwala się pobierać w latach 1888, 1889, 1890, 1891, 1892 i 1893 opłat gminnych od napojów spirytusowych i od piwa wedle następującej taryfy:

1. od hektolitra piwa 1 zł. 70 ct.;
2. od litra wódki 50 stopni Trallesa 10 ct.;
3. od litra wódki 75 stopni Trallesa 16 ct.;
4. od spirytusu nad 75 stopni Trallesa 20 ct.;
5. od litra araku, rumu, esencyi ponczowej, rosolisu, likieru i wszelkich napojów spirytusowych słodzonych po 20 ct.;
6. od litra wiśniaku, miodu, dereniaku i maliniaku po 4 ct.

w obręb gminy wprowadzanych, bądź na wyszynk, bądź na własny użytek.

Art. II.

Wolne jednakże są trunki w Art. I. poszczególnione od opłat gminnych, wprowadzane do domów w gminie Ciężkowice położonych, „Pański dom“ i „Wygoda“ zwanych pod Nr. 53 i 177, będących obecnie własnością Anny Trzecieskiej.

Art. III.

Opłata ta cięży tylko na konsumcyi, a nie obciąża ani produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. IV.

Obręb poboru tej opłaty zamyka się w granicach gminy miasta Ciężkowice.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu tej opłaty zarządzi c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 26. Stycznia 1888.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 23.

U s t a w a

z dnia 26. Stycznia 1888, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o zezwoleniu gminie miasteczka powiatowego Nadwórnej na pobór opłaty od napojów spirytusowych i piwa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

Art. I.

Gminie miasteczka powiatowego Nadwórnej zezwala się pobierać przez przeciąg lat trzech od wejścia ustawy w życie, opłaty od napojów w obręb gminy wprowadzanych i w niej zużywanych, a mianowicie:
od jednego litra wódki i spirytusu po 1·4 ct.;
od jednego litra słodzonych napojów spirytusów i rumu po 2·8 ct.;
od jednego hektolitra piwa po 26·7 ct.

Art. II.

Do uiszczenia opłaty obowiązani są wszyscy, którzy napoje w art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, bądź to na sprzedaż, bądź na własny użytek.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Nadwórnej.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi w obrębie gminy, nie można obciążać nią produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 26. Stycznia 1888.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 24.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Namiestnictwa z d. 10. Lutego 1888, L. 3120, o zmianie postanowień zawartych w wyciągu ze statutu dla obrony krajowej Królestw i krajów reprezentowanych w Radzie Państwa (Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych z roku 1870 Nr. 80, Część XXIII.

Zawarte w wyciągu ze statutu dla obrony krajowej Królestw i krajów reprezentowanych w Radzie Państwa (Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych z roku 1870 Nr. 80 Część XXIII postanowienia, odnoszące się do wykształcenia, ćwiczeń bronią, ewidencyi, zgromadzeń kontrolnych, powoływania, osobistych stosunków i jurysdykcyi osób, należących do stanu szeregowych (Mannschaftsstand) obrony krajowej, oraz należących do obrony krajowej osób, nieposiadających rangi a pobierających gaże, zostały zmie-

nione przepisami ewidencyjnymi dla c. k. obrony krajowej, część I., wydanymi rozporządzeniem wysokiego c. k. Ministerstwa obrony krajowej z 8. Października 1887, Praes. L. 1789 (Dziennik rozporządzeń dla obrony krajowej Nr. 36 z roku 1887), a obowiązującymi począwszy od 1. Stycznia 1888.

Co się na podstawie reskryptu wysokiego c. k. Ministerstwa obrony krajowej z 4. Stycznia 1888, l. 22471/1194 IIa do powszechnej podaje wiadomości.

Zaleski w. r.

Nr. 25.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 17. Lutego 1888, L. 9881, względem zezwolenia gminie Zaborze na pobieranie w roku 1887 dodatku do podatków bezpośrednich.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 29. Stycznia 1888 Najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 10. Grudnia 1887, następującej treści:

„Gminie Zaborze powiatu bialskiego przyzwala się pobierać w roku 1887 53% (pięćdziesiąt trzy procen.) dodatek do podatków bezpośrednich na pokrycie potrzeb gminnych.“

Co się podaje do wiadomości w skutek reskryptu Wysokiego c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 7. Lutego 1888, L. 1930.

Lwów, dnia 17. Lutego 1888.

Zaleski w. r.

Nr. 26.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 17. Lutego 1888, L. 9881, względem zezwolenia gminie Olszanka na pobieranie w r. 1887 i 1888 dodatków gminnych do podatków bezpośrednich.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 29. Stycznia 1888 Najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu kra-

jowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 2. Grudnia 1887, następującej treści:

„Gminie Olszanka, w powiecie autonomicznym Rawskim, zezwala się na pobór w latach 1887 i 1888 na pokrycie wydatków gminnych 75% (siedmdziesiąt pięć procen.) dodatków do podatków bezpośrednich."

Co się podaje do wiadomości w skutek reskryptu Wysokiego c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 7. Lutego 1888, L. 1930.

Lwów, dnia 17. Lutego 1888.

Zaleski w. r.

Nr. 27.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 17. Lutego 1888, L. 9881, względem zezwolenia gminom: Bór łodygowski, Bór wilkowski, Kańczuga i Zagródki na pobieranie w r. 1887 dodatków gminnych do podatków bezpośrednich.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 29. Stycznia 1888 Najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 25 listopada 1887, następującej treści:

„Zezwala się na pobór dodatków do podatków bezpośrednich po nad 50% w celu pokrycia potrzeb gminnych w r. 1887, następującym gminom:

I. w powiecie bialskim:

1. gminie Bór łodygowski w wysokości 60% (sześćdziesiąt od sta);
2. gminie Bór wilkowski w wysokości 77% (siedmdziesiąt i siedm od sta);
3. gminie Kańczudze w wysokości 65% (sześćdziesiąt i pięć od sta).

II. w powiecie lwowskim:

1. gminie Zagródki w wysokości 67% (sześćdziesiąt i siedm od sta)."

Co się podaje do wiadomości w skutek reskryptu wysokiego c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 7. Lutego 1888, L. 1930.

Lwów, dnia 17. Lutego 1888.

Zaleski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1888. Wydano i rozesłano dnia 5. Marca 1888. **Część VIII.**

Nr. 28.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 18. lutego 1888 l. 1473|pr.

Obwieszczenie to wydane zostało tylko w języku niemieckim.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1888. Wydano i rozesłano dnia 10. Marca 1888. Część IX.

Nr. 29.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 29. Lutego 1888, L. 618/pr, którem na mocy §. 9. rozporządzenia ministeryalnego z 15. Lutego 1857, Dz. p. p. Nr. 33 ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowościach poniżej wymienionych, a to:

Kęty, Lipnik, Oświęcim, powiatu bialskiego; Chodorów, powiatu bobreckiego; Niepołomice, Wiśnicz, powiatu bocheńskiego; Bohorodczany, Stare, Dzwiniacz, Lachowce, Łysiec, Rosulna, Sołotwina, Starunia, powiatu bohorodczańskiego; Mielnica, Skała, Uście biskupie, powiatu borszczowskiego; Łopatyn, Podkamień, Załoźce, powiatu brodzkiego; Radłów, Słotwina, Brzozowiec, Wojnicz, powiatu brzeskiego; Kozowa, powiatu brzeżańskiego; Dynów, powiatu brzozowskiego; Jazłowiec, Monasterzyska, Potok złoty, powiatu buczackiego; Czerna, Frywald, Jaworzno, Kąty, Krzeszowice, Lgota, Miękisz, Siersza, Trzebinia, powiatu chrzanowskiego; Lubaczów, Narol, Oleszyce, powiatu cieszanowskiego; Jagielnica, Kossów, Nagórzanka, Zwiniacz, powiatu czortkowskiego; Borusowa, Szczucin, Uście jezuickie, Żabno, powiatu dąbrowskiego; Bircza, powiatu dobromilskiego; Bolechów, Perechińsko, Rożniatów, Wełdzirz, Wygoda ad Pacyków, powiatu doliniańskiego; Borysław, Medenice, Podbuż, powiatu drohobyckiego; Biecz, powiatu gorlickiego; Czerlany, Janów, Lubień wielki, powiatu gródeckiego; Bobowa, Ciężkowice, powiatu grybowskiego; Chocimierz, Czernelica, Czerniatyn, Czortowiec, Jasienów, Niezwiska, Obertyn, Żywaczów, powiatu horodeńskiego; Chorostków, Kopeczyńce, Probużna, powiatu husiatyńskiego; Pruchnik, Radymno, Sieniawa, powiatu jarosławskiego; Frysztak, Żmigrod, powiatu jasielskiego; Krakowiec, powiatu jaworowskiego; Wojniłów, powiatu kałuskiego; Busk, Radziechów, Stojanów, powiatu kamioneckiego;

Sokołów, powiatu kolbuszowskiego; Gwoździec, Peczeniżyn, powiatu kołomyjskiego; Brustury, Hryniowa, Jaworów, Kosmacz, Kuty, Manasterek, Moskalówka, Pistyń, Prokurawa, Riczka, Żabie, powiatu kossowskiego; Barwinek, Chorkówka, Dukla, Korczyna, Łężany, Miejsce, Równe, Tylawa, Wietrzno, powiatu krośnieńskiego; Dobra, Lubomierz, Mszana dolna, Poręba, powiatu limanowskiego; Baligród, Lutowiska, Ustrzyki dolne, powiatu liskiego; Szczerzec, Winniki, Zamarstynów, Zniesienie, powiatu lwowskiego; Leżajsk, Przeworsk, powiatu łańcuckiego; Radomyśl, powiatu mieleckiego; Sądowa Wisznia, powiatu mościskiego; Bystra, Droginia, Głogoczów, Jordanów, Krzywaczka, Lubień, Maków, Osielec, Pcim, Raba wyżna, Rabka, Radziszów, Sidzina, Skawa, Skomielna biała, Sułkowice, Zaryte, Zawoja, powiatu myślenickiego; Delatyn, Hwozd, Jabłonica, Łanczyn, Majdan górny, Majdan średni, Mikuliczyn, Pasieczna, Pniów, powiatu nadwórniańskiego; Rudnik, Ulanów, powiatu niskiego; Dąbrówka niemiecka, Krynica, Łącko, Muszyna, Piwniczna, Stary Sącz, Załubińcze, powiatu nowosądeckiego; Chabówka, Czarny Dunajec, Klikuszowa, Krościenko, Ochotnica, Ponice, Szczawnica niżna, Szczawnica wyżna, Tylmanowa, Zakopane, powiatu nowotarskiego; Brzostek, Czarna, Zassów, powiatu pilzneńskiego; Wiśniowczyk, Zawałów, powiatu podhajeckiego; Dubiecko, powiatu przemyskiego; Gliniany, powiatu przemyślańskiego; Niemirów, Uhnów, powiatu rawskiego; Bołszowce, Bukaczowce, Bursztyn, powiatu rohatyńskiego; Dębica, Sędziszów, powiatu ropczyckiego; Komarno, powiatu rudeńskiego; Głogów, Ruska wieś, Strzyżów, Tyczyn, powiatu rzeszowskiego; Łąka, powiatu samborskiego; Bukowsko, Komańcza, Posada olchowska, Posada sanocka, Rymanów, Zagórz, Zarszyn, powiatu sanockiego; Grzymałów, Kałaharówka, Tarnoruda, Touste, powiatu skałackiego; Demycze, Rożnów, Zabłotów, powiatu śniatyńskiego; Bełz, powiatu sokalskiego; Halicz, powiatu stanisławowskiego; Chyrów, Starasól, powiatu staromiejskiego; Skole, powiatu stryjskiego; Baranów, Chwałowice, Nadbrzezie, Radomyśl, Rozwadów, powiatu tarnobrzeskiego; Mikulińce, powiatu tarnopolskiego; Tuchów, powiatu tarnowskiego; Niżniów, Ottynia, Tyśmienica, powiatu tłumackiego; Budzanów, Strussów, powiatu trembowelskiego; Borynia, Łomna, powiatu turczańskiego; Andrychów, Kalwarya, powiatu wadowickiego; Czarnochowice, Dobczyce, Gdów, Siepraw, Skawina, Swiątniki górne, Wiśniowa, powiatu wielickiego; Tłuste, powiatu zaleszczyckiego; Bogdanówka, Buda zbarazka ad Bazarzyńce, Czernichowce, Maxymówka, Nowe sioło, powiatu zbarazkiego; Olesko, Zborów, powiatu złoczowskiego; Kulików, Mosty wielkie, Żółtańce, powiatu żółkiewskiego; Mikołajów, Żurawno, powiatu żydaczowskiego; wreszcie Górka węgierska ad Cięcina, Milówka, Slemień, Sucha, Zabłocie, powiatu żywieckiego.

§. 1.

Ktokolwiek bądź z osób nie uprawnionych na mocy koncesyi udzielonej w myśl ustawy przemysłowej do utrzymywania gospód, przyjmie do swego mieszkania osobę obcą, t. j. nie mającą stałego miejsca zamieszkania w odnośnej miejscowości, a to bez względu na stosunek obcego do gospodarza, na przeciąg czasu, dłuższy niż 12 godzin, winien jest osobę tę zameldować w ciągu dnia, w którym ją przyjął, a gdyby osoba obca przybyła tak późno, że zameldowanie do godziny 8. wieczorem tego samego dnia nastąpićby nie mogło, do godziny 9. rano dnia następnego.

§. 2.

Jeżeli gospodarz mieszka na terytoryum gminy, ma zameldowanie nastąpić u naczelnika gminy, jeżeli zaś na obszarze dworskim, u przełożonego obszaru dworskiego i to z reguły ustnie, przyczem podane być mają następujące szczegóły:

a) dzień przybycia,
b) imię, nazwisko i zatrudnienie,
c) miejsce zwykłego zamieszkania,
d) dokument podróży,
e) imię i nazwisko towarzysza lub towarzyszy,
f) z kąd tenże przybywa.
} obcego.

Dokumenta podróży obcego i jego towarzyszy mają być okazane naczelnikowi gminy, względnie przełożonemu obszaru dworskiego.

Meldowanie może nastąpić także pisemnie za pomocą kartki meldunkowej, która zawierać ma podane wyżej rubryki. Dokumenta podróży dołączyć należy w takim razie do kartki meldunkowej.

§. 3.

O dniu, w którym obcy opuszcza mieszkanie, należy w terminie ustanowionym w §. 1. donieść naczelnikowi gminy względnie przełożonemu obszaru dworskiego ustnie lub pisemnie, z podaniem miejsca, dokąd tenże się udał, lub udać zamierzał.

§. 4.

Przekroczenie tych przepisów karane będzie według §. 19. rozporządzenia ministerjalnego z 15. Lutego 1857, Dz. p. p. Nr. 33.

§. 5.

Niniejsze obwieszczenie wchodzi w życie natychmiast po ogłoszeniu i nie zmienia w niczem innych obowiązków w sprawach meldunkowych,

ustanowionych rozporządzeniem ministerjalnem z 15. Lutego 1857, Dz. p. p. Nr. 33, a w szczególności obowiązku meldowania obcych przez osoby, upoważnione do utrzymywania gospód, w sposób powołanem rozporządzeniem minist. określony.

Lwów dnia 29. Lutego 1888.

Zaleski w. r.

Nr. 30.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 29. Lutego 1888, L. 618/pr., którem na mocy §. 9. rozporządzenia ministeryalnego z 15. Lutego 1857. Dz. p. p. Nr. 33 ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowościach:

Czortków stary, Wygnanka pow. czortkowskiego; Mordarka, Lipowe, Sowliny, Stara wieś pow. limanowskiego; Knihynin wieś, Knihynin kolonia pow. stanisławowskiego; Dzików, Miechocin pow. tarnobrzeskiego; Bełzec pow. rawskiego i Szczakowa powiatu chrzanowskiego.

§. 1.

Ktokolwiek bądź z osób nie uprawnionych na mocy koncesyi udzielonej w myśl ustawy przemysłowej do utrzymywania gospód, przyjmie do swego mieszkania osobę obcą, t. j. nie mającą stałego miejsca zamieszkania w odnośnej miejscowości, a to bez względu na stosunek obcego do gospodarza, na przeciąg czasu, dłuższy niż 12 godzin, winien jest osobę tę zameldować w ciągu dnia, w którym ją przyjął, a gdyby osoba obca przybyła tak późno, że zameldowanie do godziny 8. wieczorem tego samego dnia nastąpićby nie mogło, do godziny 9. rano dnia następnego.

§. 2.

Zameldowanie nastąpić powinno w c. k. Starostwie, zaś w Bełzcu i Szczakowej w expozyturze policyi, z reguły pisemnie za pomocą kartki meldunkowej, która zawierać ma następujące rubryki:

a) dzień przybycia,
b) imię, nazwisko i zatrudnienie,
c) miejsce zwykłego zamieszkania,
d) dokument podróży,
e) imię i nazwisko towarzysza lub towarzyszy,
f) z kąd tenże przybywa.

} obcego.

Dokumenta podróży obcego i jego towarzyszy mają być okazane urzędnikowi przyjmującemu meldunek.

Meldowanie może nastąpić także ustnie osobiście w c. k. Starostwie względnie w expozyturze policyi, w którym to wypadku mają być wymienione daty, potrzebne do wypełnienia powyższych rubryk.

§. 3.

O dniu, w którym obcy opuszcza mieszkanie, należy w terminie ustanowionym w §. 1. donieść c. k. Starostwu względnie expozyturze policyi pisemnie lub ustnie, z podaniem miejsca, dokąd tenże się udał, lub udać zamierzał.

§. 4.

Przekroczenie tych przepisów karane będzie według §. 19. rozporządzenia ministerjalnego z 15. Lutego 1857, Dz. p. p. Nr. 33.

§. 5.

Niniejsze obwieszczenie wchodzi w życie natychmiast po ogłoszeniu i nie zmienia w niczem innych obowiązków w sprawach meldunkowych, ustanowionych rozporządzeniem ministerjalnem z 15. Lutego 1857, Dz. p. p. Nr. 33, a w szczególności obowiązku meldowania obcych przez osoby, upoważnione do utrzymywania gospód, w sposób powołanem rozporządzeniem minist. określony.

Lwów dnia 29. Lutego 1888.

Zaleski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1888. Wydano i rozesłano dnia 24. Marca 1888. Część X.

Nr. 31.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 11. Marca 1888, L. 2375/pr., względem uregulowania przepisów meldunkowych w mieście Przemyślu.

Celem uregulowania sprawy meldunków tak mieszkańców miasta Przemyśla jak i obcych, przebywających w mieście Przemyślu, wydaje się na podstawie §. 1. rozporządzenia ministeryalnego z 15. Lutego 1857, Nr. 33. Dz. p. p., następujące rozporządzenie:

§. 1.

Właściciel, zawiadowca, sekwestrator lub jakikolwiek zarządca domu, obowiązany jest każdego wprowadzającego się do mieszkania lokatora głównego, bez różnicy, czy on sam jest tym lokatorem, czy też wynajął mieszkanie komu innemu za zapłatę lub bezpłatnie, zameldować w biórze przydzielonego do c. k. Starostwa komisarza policyi w przeciągu 12 godzin po wprowadzeniu się lokatora za pomocą kartki meldunkowej i książki meldunkowej po dokładnem wypełnieniu wszystkich przepisanych rubryk.

Jeżeli kilku lokatorów wspólnie jedno i to samo pomieszkanie najmuje, natenczas każdy z nich osobno zameldowany być powinien.

§. 2.

Wyprowadzenie się głównego lokatora ma być w tymże samym czasie i tym samym sposobem (§. 1.) zameldowane, obok nadmienienia, dokąd lokator przeprowadził się lub dokąd się udał, o ile to meldującemu jest wiadomem.

§. 3.

Ktokolwiek część jaką pomieszkania swego za opłatą lub bezpłatnie, na tygodnie lub miesięcznie innym odnajmuje, kto odnajmuje mieszkanie obcym na noclegi lub kogoś czy z miejscowych czy z obcych, czy z osób spokrewnionych lub powinowatych, guwernerów lub guwernantek, towarzyszów, lektorów, nauczycieli domowych, oficyalistów prywatnych i t. p. do siebie przyjmuje; kto młodzież uczącą się z wiktem lub bez wiktu bierze na mieszkanie, ma o tem za pomocą przepisanych kartek meldunkowych uwiadomić c. k. komisarza policyi w przeciągu 12 godzin po przybyciu wymienionych partyj, a gdyby dotycząca osoba sprowadziła się, lub przybyła tak późno, że zameldowanie do godziny 8 wieczorem tego samego dnia nastąpićby nie mogło, do godziny 10 rano dnia następnego.

Te kartki meldunkowe mają być dokładnie wypełnione i w dwóch równobrzmiących egzemplarzach, przez właściciela lub zawiadowcę domu także podpisanych, w biurze meldunkowem c. k. Starostwa składane, z których jeden egzemplarz, urzędowem poświadczeniem zaopatrzony, zwrócony zostanie meldującemu w dowód uskutecznionego zameldowania.

§. 4.

W tym samym czasie, t. j. w przeciągu 12 godzin, mają być za pomocą takich samych kartek meldunkowych wszyscy czeladnicy i inni pomocnicy rzemieślniczy lub terminatorowie męzkiego i żeńskiego rodzaju przez swych chlebodawców i majstrów zameldowani, jak skoro do ich pomieszkania przyjęci zostaną, równie jak i służący wszelkiego rodzaju przez swych służbodawców lub dających im przytułek, za pomocą umyślnie do tego wygotowanych kartek meldunkowych.

§. 5.

Przełożeni zakładów naukowych, publicznych lub prywatnych, konwiktów, alumnatów, klasztorów, konwentów, instytutów, zakładów kalek i domów przytułku, bez różnicy, czyli zakłady te utrzymują się z funduszów publicznych lub prywatnych, są także obowiązani do meldowania u c. k. komisarza policyi w tym samym przeciągu czasu, t. j. w 12 godzinach wszystkich mieszkańców i służących w ich domu zostających, równie jak i wszelkich zmian co do ich zamieszkania, za pomocą przepisanych kartek meldunkowych i domowych książek meldunkowych.

Ten sam obowiązek wkłada się i na przełożonych szpitalów.

§. 6.

Właściciele domów zajezdnych, którym służy prawo do przyjmowania

u siebie obcych, obowiązani są do utrzymywania dokładnie parafowanej i paginowanej książki dla obcych, którą bez przerwy prowadzić powinni.

Ta księga obcych zawierać ma następujące rubryki:

a) dzień przybycia,
b) imię i nazwisko, charakter lub zatrudnienie,
c) miejsce zwykłego zamieszkania,
d) dokument podróży,
e) imię i nazwisko towarzysza lub towarzyszy,
f) dzień i kierunek odjazdu.

} obcego.

a na pierwszej stronicy następującą przestrogę:

„Oberzysta lub dający przytułek obowiązanym jest pod własną odpo„wiedzialnością o to mieć staranie, aby księga obcych podróżnemu przed„łożoną była, który wszystkie jej rubryki zgodnie z prawdą wypełnić, „albo onychże wypełnienie zalecić powinien."

Oberzysta jest obowiązany przedłożyć każdemu obcemu zaraz po jego przybyciu kartkę meldunkową, zawierającą takie same rubryki, jak księga obcych.

Obcy powinien wszystkie rubryki tej kartki dokładnie wypełnić, lub onychże wypełnienie zalecić.

Wzbranianie się wypełnienia tego przepisu ze strony obcego, bezzwłocznie c. k. komisarzowi policyi doniesionem być powinno.

Właściciel domu zajezdnego winien według kartki meldunkowej zaraz po jej wypełnieniu, wypełnić rubryki księgi obcych.

§. 7.

Meldowanie obcego ma za pomocą księgi obcych i należycie wypełnionej kartki meldunkowej być uskutecznionem, a to zaraz po jego przybyciu, bez względu na czas zamierzonego pobytu, gdyby nawet i przenocować nie zamyślał. Gdyby jednak obcy przybył tak późno, że zameldowanie jego w biurze meldunkowem przed 8 godziną wieczorem nastąpićby nie mogło, w takim razie dnia następnego najdalej do 10 godziny z rana zameldowanym być powinien.

§. 8.

Traktyernicy i szynkarze, którzy, nie mając uprawnienia do lokowania u siebie obcych, tychże pomimo tego do siebie na nocleg przyjmują, karani będą według obowiązujących przepisów.

§. 9.

Wyprowadzenie się lub odjazd osób, które wedle §§. 3, 4, 5, 6, 7 i 8 meldować należy, ma być w tym samym czasie, jaki do zameldowania ich

przyjazdu lub wprowadzenia się jest oznaczony, u c. k. komisarza policyi zameldowane. Wymeldowanie uskutecznia się za pomocą kartek do wymeldowania przeznaczonych, i potwierdza się do meldowania obowiązanemu albo na kartce meldunkowej, onemuż przy pierwszem meldowaniu zwróconej, którą przedłożyć powinien, albo w domowej książce meldunkowej przy zatrzymaniu kartki wymeldowania.

§. 10.

Włóczęgom lub osobom podejrzanym przytułku dawać nie wolno; gdyby zaś takowych pozbyć się nie można, w takim razie o tem natychmiast c. k. komisarzowi policyi donieść należy.

§. 11.

Przekroczenie tych przepisów karane będzie przez c. k. Sądy według przepisów §. 320 ustawy karnej, a o ile przepisy te nie miałyby zastosowania, przez c. k. Starostwo w Przemyślu, według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 2. Kwietnia 1858 (Dz. u. p. Nr. 51.)

§. 12.

Niniejsze obwieszczenie wchodzi w życie z dniem 1. Kwietnia b. r., i z dniem wejścia w życie tego obwieszczenia, traci moc obowiązującą obwieszczenie tutejsze z dnia 19. Sierpnia 1887, L. 8261/pr., którem ustanowiono sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w mieście Przemyślu.

Lwów, dnia 11. Marca 1888.

Zaleski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1888. Wydano i rozesłano dnia 30. Marca 1888. **Część XI.**

Nr. 32.

Instrukcya

co do sposobu sprawowania tymczasowego zarządu kas pożyczkowych gminnych przez Reprezentacye powiatowe, wydana w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem na podstawie art. IV. ustawy krajowej z d. 19. Czerwca 1887, Nr. 44 Dz. u. kr.

Odebranie kasy w tymczasowy zarząd.

§. 1.

Do odebrania kasy pożyczkowej gminnej w tymczasowy zarząd przystąpi Wydział powiatowy tylko w tych wypadkach, gdy wszystkie inne, ustawą gminną wskazane środki, wyczerpane zostały bez skutku.

§. 2.

Odebranie kasy pożyczkowej poprzedzić winno skontrum tejże kasy, dokonane przy współudziale delegata Rady powiatowej, przełożonego gminy lub tegoż zastępcy, pisarza gminnego oraz kasyerów kasy pożyczkowej gminnej, a jeżeliby tych ostatnich ustanowionych nie było, przy współudziale dwóch członków Rady gminnej.

Przed rozpoczęciem szkontra mają być dzienniki kasowe zamknięte, zbilansowane i klauzulą zamknięcia zaopatrzone. Akt szkontra ma być spisany według załączonego wzoru **A.**

§. 3.

Na akt odebrania spisanym będzie protokół, w którym powołać należy uchwałę Rady powiatowej a względnie Wydziału krajowego, na podstawie

której odebranie kasy zarządzonem zostało, dalej między innemi wymienić obecne strony, odebraną gotówkę i efekta, wszystkie księgi kasy pożyczkowej z wymienieniem czasu, od którego są zaprowadzone i do którego prowadzone były, wszystkie skrypty dłużne, według porządku w księdze dłużników, czyli t. zw. likwidacyjnej uwidocznionego, a gdyby księgi tej nie było, należy poszczególnić je imiennie i wyrazić kwotę, na jaką opiewają; wreszcie wszelkie kwity i dowody kasowe, do kasy tej odnoszące się.

§. 4.

Akt szkontra, protokół odebrania jak i wszystkie księgi kasowe podpisane być mają przez strony, w myśl § 2. w komisyi udział biorące.

Zarząd kasy.

§. 5.

Zarząd odebranej kasy pożyczkowej gminnej sprawować będzie Wydział powiatowy albo sam bezpośrednio, albo też przez osoby przez siebie pod własną odpowiedzialnością w tym celu umocowane.

W razie, gdyby Wydział powiatowy uważał za stosowne, zarząd kasy poruczyć osobom trzecim, winien w skład tego zarządu powołać przynajmniej jednego członka Rady powiatowej, a jeżeli okoliczności pozwalają, także przynajmniej jednego członka odnośnej Rady gminnej.

§. 6.

Zarząd kasą prowadzonym będzie niezależnie i oddzielnie od wszelkich funduszów powiatowych, jakoteż wszelkich innych, pod zarządem Wydziału powiatowego zostających.

W tym celu używać będzie Wydział powiatowy dalej tychże samych ksiąg, jakie dotąd zakład ten prowadził, a pod żadnym warunkiem czynności kasowe kasy pożyczkowej gminnej nie mogą być przeprowadzane w księgach kasowych funduszów powiatowych.

Jeżeliby która z ksiąg, przez zakład dotąd używanych, okazała się niepraktyczną lub do dalszego użytku niemożliwą, albo też wreszcie której z nich wcale nie było, winien Wydział powiatowy zastąpić ją inną a względnie założyć brakującą.

Ściąganie zaległości.

§. 7.

Przedewszystkiem zajmie się Wydział powiatowy uporządkowaniem spraw kasy i ściąganiem zaległości, ustanowiwszy w tym celu prawnego

zastępcę kasy. Przyczem baczyć należy, ażeby tak strony jak i fundusz kasy na jak najmniejsze koszta narażone były.

§. 8.

Które z zaległości mają być w drodze sądowej ściągane, o tem stanowić będzie Wydział powiatowy, a względnie Zarząd kasy, przez Wydział powiatowy wybrany.

Wydawanie nowych pożyczek.

§. 9.

Nowe pożyczki udzielane być mogą tylko w wyjątkowych wypadkach, w każdym jednak razie udzielać je można tylko członkom gminy, uchwałą Rady gminnej do uwzględnienia przedstawianym.

Fruktyfikacya funduszów kasy.

§. 10.

W razie, gdyby się znaczniejszy zapas kasy uzbierał, a oddanie kasy napowrót w ręce Zwierzchności gminnej jeszcze nie prędko nastąpić miało, postara się Wydział powiatowy o stosowną fruktyfikacyę uzbieranych funduszów, które w razie postanowionego oddania kasy, na żądanie Rady gminnej, bezzwłocznie wycofane i gminie wraz z narosłemi odsetkami zwrócone być mają.

Odbiór pożyczek i wpływów kasy.

§. 11.

Wszelkie wpłaty i wpływy do kasy odbywać się mogą tylko w obecności przynajmniej dwóch członków zarządu kasy, którzy też wszelkie pokwitowania i odbiór pożyczek wspólnie potwierdzać mają.

Załatwianie spraw kasy.

§. 12.

Sprawy co do ściągania zaległości kasy jak i udzielania nowych pożyczek załatwiać może zarząd kasy, przez Wydział powiatowy ustanowiony, postanowienia jednak te tylko kolegialnie powzięte być mogą, i w tym celu założoną być ma księga uchwał.

Inne postanowienia, jak: co do mianowania prawnego zastępcy, fruktyfikacyi funduszów kasy itp., zapadać mają na posiedzeniach Wydziału powiatowego.

§. 13.

O ile niniejsza instrukcya inaczej nie postanawia, mają być pod względem zarządu kasy zastosowywane statuta kasy pożyczkowej.

§. 14.

Zarząd kasy a względnie Wydział powiatowy zdaje sprawę z czynności swoich każdego kwartału Radzie powiatowej. Roczne zamknięcia rachunkowe kasy pożyczkowej gminnej przedkładane być mają Radzie powiatowej, która z takowymi w ten sam sposób postąpi, jak z zamknięciami funduszów powiatowych.

O sposobie załatwienia tychże zawiadomić należy dotyczącą Radę gminną, udzielając jej zarazem w odpisie jeden egzemplarz zamknięcia rachunkowego.

Oddanie kasy gminie.

§. 15.

Wydziały powiatowe starać się mają o to, ażeby odebrana w zarząd kasa jak najrychlej do porządku przyprowadzoną została.

Kiedy zaś kasa pożyczkowa zostanie w ten sposób uporządkowaną, iż dalszy jej prawidłowy rozwój okazuje się zapewnionym, przystąpić należy do oddania kasy gminie.

§. 16.

Oddanie kasy nastąpić ma w ten sam sposób i w tej formie, jak co do odebrania tejże w §. 2, 3 i 4 niniejszej instrukcyi postanowiono.

Lwów, dnia 26. Września 1887.

Wzór A.

Akt szkontra

sporządzony z powodu odebrania w tymczasowy zarząd kasy pożyczkowej gminy

N. N.

na dniu ....

Liczba porząd.	Wyszczególnienie	Dochody					Wydatki					Uwaga
		art. dz.	gotówką		efekta		art. dz.	gotówką		efekta		
			złr.	ct.	złr.	ct.		złr.	ct.	złr.	ct.	
	Wedle dziennika kasy zamkniętego na dniu dzisiejszym wynoszą:											
1	Dochody											
2	Wydatki											
3	Z porównania okazuje się reszta kasowa											
	Wyraźniej . . . . ,											
	Na to znaleziono w kasie następujące na odwrotnej stronie poszczególnione zapasy pieniężne											
	(Zobacz następną stronicę.)											

Do §. 3 Instrukcyi.

W y k a z

znalezionych pieniędzy w gotówce i efektach.

Liczba porząd.	Wyszczególnienie	Sztuk	Szczegółowo		Razem		Uwaga
			złr.	ct.	złr.	ct.	
	W banknotach						
1	po 100 złr.						
2	„ 50 „						
	W monecie						
3	srebrnej						
4	miedzianej						
	etc.						
	W efektach						
5	oblig. indem. gal. wsch. etc.						
	Suma . .						
	w porównaniu z wykazaną odwrotnie resztą kasową okazuje się						
	mniej lub więcej lub zgodnie						

Nr. 33.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 29. Lutego 1888, L. 12253, względem zezwolenia gminie Kopeczyńce, na pobór dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 7. Lutego 1888 Najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 22. Grudnia 1887, następującej treści:

„Sejm pozwala gminie Kopeczyńce, powiatu husiatyńskiego pobierać w latach 1888, 1889 i 1890, 100% dodatek do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.“

Co się podaje do wiadomości, w skutek reskryptu Wysokiego c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 14. Lutego 1888, L. 2511 z nadmienieniem, że w myśl powołanego Najwyższego postanowienia pobór powyższego dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina za czas przed ogłoszeniem tego Najwyższego postanowienia, nie ma mieć miejsca.

Lwów, dnia 29. Lutego 1888.

Zaleski w. r.

Nr. 34.

Ustawa

z dnia 10. Marca 1888, dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o zmianie okręgów Reprezentacyi powiatu Brzozowskiego i Przemyskiego.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam:

Art. I.

Gmina i obszar dworski Kosztowa mają być przeniesione z okręgu Reprezentacyi powiatowej w Brzozowie, do okręgu Reprezentacyi powiatowej w Przemyślu.

Art. II.

Ustawa niniejsza wejdzie w wykonanie z dniem 1. Stycznia po ogłoszeniu takowej.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 10. Marca 1888.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 35.

Ustawa

z dnia 10. Marca 1888 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o zmianie okręgów Reprezentacyi powiatów Brzeżańskiego i Tarnopolskiego.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam:

Art. I.

Gmina i obszar dworski Pokropiwna mają być przeniesione z okręgu Reprezentacyi powiatowej w Brzeżanach, do okręgu Reprezentacyi powiatowej w Tarnopolu.

Art. II.

Ustawa niniejsza wejdzie w wykonanie z dniem 1. Stycznia po ogłoszeniu takowej.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 10. Marca 1888.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1888. Wydano i rozesłano dnia 20. Kwietnia 1888. **Część XII.**

Nr. 36.

Ustawa

z dnia 18. Marca 1888 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, którą zmienione zostają §§. 80. i 81. galicyjskiej ustawy gminnej z dnia 12. Sierpnia 1866, Dz. u. kr. Nr. 19, względnie art. I. ustawy z dnia 17. Czerwca 1874, Dz. u. kr. Nr. 51.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam:

Art. I.

§§. 80. i 81. galicyjskiej Ustawy gminnej z dnia 12. Sierpnia 1866, Dz. u. kr. Nr. 19., względnie Art. I. ustawy z dnia 17. Czerwca 1874, Dz. u. kr. Nr. 51, zostają w obecnem brzmieniu uchylone i mają opiewać jak następuje:

§. 80.

Do nałożenia dodatków przenoszących 20% do 50% podatków bezpośrednich lub podatku konsumcyjnego, potrzebne jest przyzwolenie Rady powiatowej.

Przyzwolenie to potrzebnem jest nawet do nałożenia dodatków przenoszących 5% podatków bezpośrednich, jeżeli tego wymaga jeden z członków należących do Rady gminnej podług §. 16. (Radny bez wyboru).

Żądanie to musi jednak być wniesione do Rady gminnej na tem posiedzeniu, na którem dodatek uchwalony został, lub do Zwierzchności gminy, najpóźniej w ciągu 8 dni po tem posiedzeniu.

Dodatki do podatków bezpośrednich albo do podatku konsumcyjnego, przenoszące 50%—100%, dozwolone być mogą przez Wydział krajowy za zgodą politycznej władzy krajowej, jednakże najdłużej tylko na okres 5 lat.

Gdyby porozumienie między temi dwiema władzami do najbliższej sesyi sejmowej nie nastąpiło, sprawa winna być przedłożoną do uchwały Sejmu krajowego.

Dodatki na dłuższy okres aniżeli 5 lat, lub dodatki przenoszące 100% podatków bezpośrednich albo podatku konsumcyjnego, nakładane być mogą tylko na podstawie uchwały sejmowej i za Najwyższem zezwoleniem.

§. 81.

Do zaprowadzenia opłat nie należących do kategoryi dodatków do podatków bezpośrednich lub do podatku konsumcyjnego, jakoteż do podwyższenia istniejących już opłat tego rodzaju, potrzebna jest ustawa krajowa.

Zezwolenie dalszego poboru tego rodzaju opłat po zgaśnięciu mocy obowiązującej ustawy, którą zaprowadzone zostały, udzielone być może przez Wydział krajowy za zgodą z polityczną władzą krajową, jednakże zawsze nie w wyższym wymiarze i nie na dłuższy okres czasu, jak dotycząca ustawą dotąd dozwolone były.

Odmowa na prośby tego rodzaju może nastąpić tylko za uchwałą Sejmu krajowego.

Pobór taks gminnych za pojedyńcze przez Reprezentacyę gminną w zakresie jej kompetencyi udzielane uprawnienia, tudzież za używanie zakładów gminnych i za inne w interesie stron przez organa gminne podejmowane czynności urzędowe, dozwolony być może przez Wydział krajowy, za zgodą z polityczną władzą krajową, jednak bez naruszenia już dawniej dla poszczególnych poborów tego rodzaju istniejących postanowień prawnych.

Art. II.

Ustawa ta wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 18. Marca 1888.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 37.

Ustawa

z dnia 18. Marca 1888, dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, nadająca gminie miasta Zaleszczyk prawo pobierania opłaty od psów w obrębie miasta Zaleszczyk i jego przedmieść.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam:

§. 1.

Od każdego psa, w obrębie miasta Zaleszczyk i przedmieść jego utrzymywanego, wolno pobierać gminie miasta Zaleszczyk przez przeciąg lat dziesięciu, licząc od dnia wejścia w życie tej ustawy, opłatę w kwocie jednego zł. 50 ct. (1 złr. 50 ct.) w. a. w dwóch półrocznych ratach, na dniu 1. Stycznia i 1. Lipca każdego roku uiszczać się mającą.

§. 2.

Wolne od opłaty są:

a) szczenięta nie mające więcej nad dni dziesięć;

b) psy, które służą do strzeżenia, o ile przez dzień są trzymane na uwięzi;

z tych psów jeden u każdego właściciela wolny jest od opłaty;

c) psy należące do osób niemiejscowych, t. j. osób, które mają stałe swe zamieszkanie po za obrębem Zaleszczyk, a przytem dłużej nad jeden miesiąc w Zaleszczykach się nie zatrzymują.

§. 3.

Spis psów odbywa się corocznie. Tak posiadacze domów jak i posiadacze psów, obowiązani są do zgłoszenia psów.

W tym celu zgłosi się w urzędzie gminnym każdy posiadacz domu lub jego zarządca o dwie karty zgłoszenia, jedną na psy podlegające opłacie, drugą na psy od niej uwolnione.

Karty te po wypełnieniu przez posiadaczy psów winny być w terminie dni ośmiu przez posiadacza lub zarządcę domu podpisane, i urzędowi gminnemu zwrócone, a to pod karą 2 do 5 złr. w. a.

Jeżeli posiadacz psa nie wypełni karty, uskutecznia to za niego posiadacz lub zarządca domu, i zrobi stosowną wzmiankę w rubryce uwagi

Posiadacz psa, wzbraniający się wypełnić karty, ulegnie karze 2 do 5 złr. w. a.

§. 4.

W karcie zgłoszenia dla psów uwolnionych od opłaty, wyrazić należy przyczynę uwolnienia.

§. 5.

W ciągu dni 14 po rozpoczęciu półrocza, t. j. po 1. Stycznia i po 1. Lipca, każdy posiadacz psa obowiązanym jest uiścić półroczną opłatę, na którą odbiera pokwitowanie wraz ze znakiem, wyrażającym rok i liczbę porządkową spisu psów.

Posiadacze psów uwolnionych od opłaty, winni zgłosić się w powyższym terminie o kartę uwolnienia, wyrażającą czas i dom, dla którego służy.

Dla psów należących do osób bawiących czasowo w Zaleszczykach, wydawane będą za opłatą 10 ct. w. a. marki odmiennego kształtu.

§. 6.

Szczenięta, które mają więcej jak dni dziesięć, winny być po upływie tego terminu najdalej w dni ośm ustnie lub pisemnie do opłaty zgłoszone.

Również i psy, które po upływie peryodycznego terminu na własność nowego posiadacza przechodzą, winny być najdalej w ciągu dni ośmiu ustnie lub pisemnie na nowo zgłoszone i opłata od nich za bieżące półrocze złożoną, o ile już przedtem uiszczoną nie była.

Jeżeli posiadacz psa zgłoszonego, który w ciągu półrocza padł, zaginął, sprzedanym został lub w inny sposób wyszedł z jego posiadania, chce uwolnić się od obowiązku poniesienia opłaty za następujące półrocze, winien w terminie dni 14, od rozpoczęcia nowego półrocza rachując, donieść o ubytku psa dla uwidocznienia w spisie.

Zaniechanie tego doniesienia pociąga za sobą obowiązek uiszczenia półrocznej opłaty.

§. 7.

Uiszczone opłaty nie będą zwracane.

§. 8.

Kto psa przed opłatą ukrywa lub cudzej marki używa, ulegnie karze w wysokości potrójnej opłaty.

§. 9.

Marka winna być przymocowana na obróży psa. Psy nieopatrzone marką, będę przez oprawcę chwytane, a po upływie trzech dni zgładzone, jeżeli się posiadacz nie zgłosi.

Schwytane psy wydawać będzie oprawca zgłaszającemu się posiadaczowi tylko po udowodnieniu uiszczenia opłaty lub kary w §. 8. przepisanej i zapłaceniu oprawcy kwoty 1 zł. w. a.

Psy, które służą do strzeżenia a nie trzymane są na uwięzi, będą jako wałęsające się schwytane; posiadacze żądający w powyższym terminie ich zwrotu, winni będą wykazać się kartą uwolnienia, a nadto ulegną karze 1 zł. w. a.

§. 10.

W razie zgubienia marki, można za opłatą 20 ct. otrzymać nową markę, przedtem atoli udowodnić należy, że opłata uiszczoną została.

§. 11.

Kary z mocy postanowień §§. 3., 8. i 9. orzeka Zwierzchność gminna.

Od takich orzeczeń odwoływać się można w terminie dni 14. do politycznej władzy powiatowej.

Kary te wpływają do funduszu miejscowych ubogich lub funduszu zapomogi w gminie.

§. 12.

Bliższe instrukcye co do sposobu pobierania tej opłaty, kontrolowania i środków zaradzenia nadużyciom, określi bliżej regulamin, wydać się mający przez właściwe organa Reprezentacyi miasta Zaleszczyk.

§. 13.

Ustawa niniejsza ma moc obowiązującą z początkiem najbliższego półrocza po jej ogłoszeniu.

§. 14.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 18. Marca 1888.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 38

Ustawa

z dnia 9. Marca 1888, dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zmieniająca niektóre postanowienia ustawy o publicznych dojazdach kolejowych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

Art. I.

Postanowienia §§. 1., 4. i 5. ustawy krajowej z dnia 15. Kwietnia 1881, Dz. u. kr. Nr. 46. w dotychczasowem brzmieniu zostają uchylone, i mają opiewać jak następuje:

§. 1.

Dojazdami kolejowymi są drogi publiczne, które łączą dworce i stacye kolei żelaznej z najbliższemi miastami lub miasteczkami, z drogami państwowemi, krajowemi lub powiatowemi.

Dojazd łączący dworzec lub stacyę kolei żelaznej z miastem lub miasteczkiem, ma byó doprowadzony do tego punktu w mieście lub miasteczku, który ze względu na potrzeby miejscowego ruchu handlowego i komunikacyi z koleją żelazną, uznany zostanie za najodpowiedniejszy przez władze, orzekające o kierunku dojazdu w myśl §. 5.

Jeżeli jednak przez miasto lub miasteczko przechodzi droga państwowa, krajowa lub powiatowa, natenczas dojazd kolejowy ma być połączony z drogą należącą do jednej z trzech kategoryj powyższych, a gdzieby takich dróg było więcej niż jedna, z tą, którą z pomiędzy nich uznają władze powyżej wskazane za najbardziej odpowiednią.

Place przed dworcami i stacyami przeznaczone dla ruchu osób i wozów, równie jak i rampy kolejowe, łączące te place z dojazdami, przejazdy i w ogóle wszystkie w obrębie obszaru stacyjnego położone, do powszechnego użytku służące drogi i przedmioty drogowe, o ile stanowią własność przedsiębiorstwa kolejowego, nie mają być uważane za części dojazdów kolejowych.

§. 4.

Koszta budowy, równie jak koszta zakupna gruntów i wszelkie inne odszkodowania, ponoszą strony konkurujące w następującym stosunku:

1. Jedną trzecią część wszystkich kosztów ponosi przedsiębiorstwo kolejowe.

2. Jedną trzecią część ponoszą powiaty, przez które dojazd kolejowy przechodzi.

3. Część kosztów pokrywają prestacye i dodatki do podatków bezpośrednich przez gminy i obszary dworskie osobno uiszczać się mające, a wysokość onych i sposób ich uiszczania, oznacza Rada powiatowa, nie przekraczając jednak połowy wymiaru ustanowionego na rzecz dróg gminnych §§. 12. i 31. ustawy drogowej z dnia 7. Lipca 1885.

Prestacye te i dodatki do podatków, w żadnym razie nie mogą przewyższać jednej szóstej części kosztów budowy dojazdu w obrębie gminy, wraz z obszarem dworskim jedną stanowiących miejscowość.

4. Wydział powiatowy w porozumieniu z polityczną władzą powiatową winien się starać o doprowadzenie dobrowolnej ugody ze stronami konkurującemi, wymienionemi w §. 3. lit. *d*), oznaczając stosunek, w jakim mają się przyczyniać do kosztów budowy dróg dojazdowych i sposób uiszczania tej konkurencyi.

Jeśliby ugoda nie doszła do skutku, orzeka Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, a w braku takiego porozumienia, Ministerstwo spraw wewnętrznych wspólnie z Ministerstwem handlu.

Tak samo postąpić należy przy oznaczeniu sposobu uiszczania konkurencyi, przypadającej na przedsiębiorstwa kolejowe.

5. Koszta nie pokryte przez strony konkurujące, wymienione w §. 3. lit. *a*), *b*), *c*) i *d*), ponosi fundusz krajowy.

§. 5.

O potrzebie budowy nowego dojazdu do dworca lub stacyi kolejowej, równie jak o potrzebie przełożenia lub rekonstrukcyi dojazdów istniejących, jakoteż o kierunku tych dojazdów, orzeka na wniosek Rady powiatowej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym, a w braku

takiego porozumienia, Ministerstwo spraw wewnętrznych wspólnie z Ministerstwem handlu.

W razie, gdyby Rada powiatowa mimo wezwania c. k. Namiestnictwa lub Wydziału krajowego w przeciągu 30 dni nie przedstawiła wniosku co do potrzeby budowy nowego dojazdu kolejowego, równie jak co do potrzeby przełożenia lub rekonstrukcyi dojazdów istniejących, o potrzebie budowy takiego dojazdu, przełożenia lub rekonstrukcyi, orzeka na wniosek Wydziału krajowego c. k. Namiestnictwo.

Bez wniosku Rady powiatowej lub Wydziału krajowego, żadna droga publiczna za doj: zd kolejowy w myśl nininiejszej ustawy uznaną być nie może.

Art. II.

Wykonanie ustawy niniejszej polecam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i handlu.

Wiedeń, dnia 9. Marca 1888.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r. **Bacquehem** w. r.

Nr. 39.

Ustawa

o udzieleniu gminom miast Brzeżan, Stanisławowa, Przemyśla, Rzeszowa, Tarnopola i Kołomyi koncesyi na dalszy pobór myta kopytkowego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam jak następuje:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, udziela się pod warunkami poniżej określonymi prawo pobierania myta kopytkowego na lat trzy następującym gminom:

a) gminie miasta Brzeżan,
b) gminie miasta Stanisławowa,
c) gminie miasta Przemyśla,

d) gminie miasta Rzeszowa,
e) gminie miasta Tarnopola,
f) gminie miasta Kołomyi .

Art. II.

a) Gmina miasta Brzeżan pobierać ma myto kopytkowe na sześciu rogatkach miejskich, a mianowicie:

1. na drodze ku Posuchowu za ostatniemi chałupami przedmiescia Adamówki;

2. na rządowym gościńcu, wiodącym z Adamówki do Potutor za mostem pod Lipą, pod folwarkiem zwanym Marcelówką;

3. na gościńcu ku Rojowi obok bramy żelaznej za cmentarzem;

4. na przedmieściu Miasteczku przy drodze do Leśnik za ostatniemi chałupami przedmieścia;

5. na gościńcu rządowym wiodącym do Lwowa przy rogatce lwowskiej;

6. na drodze krajowej ku Złoczowu i Tarnopolowi, przy rogatce Złoczowsko-Tarnopolskiej.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko, przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

1. od każdej sztuki bydła pociągowego 2 (dwa) ct.;

2. od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

3. od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $1/2$ (pół) ct.;

konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od opłaty myta kopytkowego.

b) Gmina miasta Stanisławowa pobierać ma myto kopytkowe na następujących dziewięciu, do miasta prowadzących drogach:

1. Mykietyńce-Knihynin,
2. Krechowce-Knihynin,
3. Pasieczna-Knihynin,
4. Opryszowce-Knihynin,
5. Czokałówka-Knihynin,
6. Krechowce-Knihynin (ulica Lipowa),
7. Zagwoźdz-Knihynin,
8. Wołczynice-Knihynin,
9. na drodze do kolei żelaznej.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

1. od konia, osła lub muła w zaprzęgu 3 (trzy) ct.;

2. od każdej sztuki bydła rogatego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

3. od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

4. od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $1/2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od opłaty myta kopytkowego.

c) Gmina miasta Przemyśla pobierać ma myto kopytkowe na ośmiu rogatkach miejskich przy wjazdach do miasta, a mianowicie:

1. przy rogatce Lwowskiej,
2. przy rogatce Dobromilskiej,
3. przy rogatce Jarosławskiej,
4. przy rogatce na węgierskim trakcie,
5. na drodze do Prałkowic,
6. na drodze miejskiej od Buszkowic z zaporą na Zasaniu;
7. na drodze od Krownik z zaporą na tej drodze,
8. na drodze od Cybulanki z zaporą tamże na terytoryum miejskiem.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $1/2$ (pół) ct.;

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty kopytkowego.

d) Gmina miasta Rzeszowa pobierać ma myto kopytkowe przy siedmiu rogatkach miejskich, a mianowicie:

1. na drodze zwanej Łańcucko-Tyczyńska,
2. „ „ „ Ruska wieś,
3. „ „ „ Sandomierska,
4. „ „ „ Krakowska,

5. na drodze zwanej Stajnie,
6. „ „ „ Psiarniska,
7. „ „ „ Staroniwa.

Rogatka na drodze zwanej Ruska wieś, tudzież rogatka na drodze Łańcucko-Tyczyńskiej, mają być postawione w takich punktach, ażeby na pierwszej, przejazd pomiędzy miastem a dworcem kolejowym i magazynami kolejowymi, na drugiej zaś komunikacya między Tyczynem a Łańcutem wolne były od myta kopytkowego.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko, przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

1. od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;
2. od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;
3. od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta które ssą i przy matkach idą są wolne od opłaty myta kopytkowego.

e) Gmina miasta Tarnopola pobierać ma myto kopytkowe przy ośmiu rogatkach miejskich przy wjazdach do miasta, a mianowicie:

1. na Lwowskiej,
2. „ Stawowej,
3. „ Przewalisze,
4. „ Brodzkiej,
5. „ Zbarazkiej,
6. „ Smykowskiej,
7. „ Mikulinieckiej,
8. „ Petrykowieckiej.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.,

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca, od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jako to: od koni, wołów, bujaków, mułów i osłów, niemniej od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tego rodzaju 1 (jeden) ct.;

Wyjątek stanowią bydlęta ssące przy matkach, wszelkiego rodzaju, za które nie opłaca się myta kopytkowego.

c) od każdej sztuki bydła pędzonego, jako to: cieląt, owiec, kóz, nierogacizny, jak również od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju $^1/_2$ (pół) ct.;

f) Gmina miasta Kołomyi pobierać ma myto kopytkowe przy dwunastu rogatkach ustawionych w miejscach, gdzie w obręb miasta wchodzą następujące drogi:

1. Werbiąż-Kołomyja,
2. Okrzesińce-Kołomyja,
3. Korolówka-Kołomyja,
4. Cieniawa-Kołomyja w punkcie dotychczasowym,
5. Piadyki-Kołomyja,
6. Kamioneczki-Kołomyja,
7. Słobódka leśna-Kołomyja } w punktach dotychczasowych,
8. Rakowczyk-Kołomyja } w punktach dotychczasowych,
9. Szeparowce-Kołomyja,
10. Piatkowce-Kołomyja,
11. Sopów-Kołomyja,
12. Ispas-Kołomyja.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

a) od konia, osła lub muła w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;
b) od sztuki bydlęcia rogatego w zaprzęgu 1 (jeden) ct.;
c) od bydląt luzem idących, od konia, osła lub muła 1 (jeden) ct.;
d) od sztuki owiec, kóz, nierogacizny, jagnięcia, koźlęcia, źrebięcia $1/2$ (pół) ct.

Bydlęta ssące wszelkiego rodzaju, które z matkami idą, tak samo cielęta, owce, kozy, nierogacizna, jagnięta, koźlęta na wozie lub na plecach prowadzone, są wolne od opłaty kopytkowego.

Art. III.

Przy poborze opłaty kopytkowej, mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych, lub o zniżeniu takowych.

Art. IV.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. V.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych w ogóle i w dobrym stanie, i używania na ten cel prestacyj mieszkańców miasta, według postanowień ustawy drogowej.

Art. VI.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe, przed rozpoczęciem roku budżetowego, Wydziałowi powiatowemu preliminarz

tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego i podług postanowień powyższego art. V.

Art. VII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego wykaże gmina, pobierająca myto kopytkowe, Wydziałowi powiatowemu, czyli i o ile preliminowane na ten rok z funduszu poboru myta kopytkowego roboty uskutecznione zostały, i czy cały dochód, który z poboru myta kopytkowego wpłynął, był na ten cel obrócony i wyczerpany.

Art. VIII.

Kontrola nad robotami, około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego, służy Wydziałowi powiatowemu, a względnie Wydziałowi krajowemi.

Art. IX.

Gdyby gmina, pobierająca myto kopytkowe, wymienionych w tej ustawie warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna władza powiatowa środki przymusowe, wskazane ustawą drogową z 7. Lipca 1885 i wykonawczym regulaminem drogowym z 24. Września 1886.

Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały, a organa miejskie nie utrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie, lub używały w sposób nieodpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni zarząd wyżej wymienionych placów, ulic i dróg, niemniej też funduszów w myśl postanowień §. 28. ust. 5. drogowej ustawy.

Art. X.

Od zwierząt wyżej wyszczególnionych, to jest opłatą kopytkowego objętych, nie będzie gmina pobierająca myto kopytkowe pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

Art. XI.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam Memu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 20. Marca 1888.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 40.

Ustawa

z dnia 21. Marca 1888, dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zmieniająca postanowienia §. 16. ustawy gminnej z dnia 12. Sierpnia 1866, Nr. 19, Dz. u. kraj.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam jak następuje:

Art. I.

§. 16. ustawy gminnej z dnia 12. Sierpnia 1866, Nr. 19, Dz. u. kr. zostaje uchylonym w dotychczasowem brzmieniu, i ma opiewać jak następuje:

§. 16.

Radni bez wyboru.

Każdy członek gminy, opłacający przynajmniej szóstą część całej sumy podatków bezpośrednich w gminie do opłaty przypisanych, niemniej każdy posiadacz wcielonej do gminy posiadłości tabularnej, osobne ciało hipoteczne stanowiącej, od której roczna należytość w podatkach rządowych realnych, t. j. domowym i gruntowym najmniej kwotę dwadzieścia pięć złr. w. a. wynosi, ma prawo bez wyboru być członkiem Rady gminnej, jeżeli jest obywatelem Państwa austryackiego i nie zachodzi względem niego żadna okoliczność wykluczająca lub wyłączająca, wskazana w §§. 3, 10 i 11 ordynacyi wyborczej dla gmin.

Za osobę nieużywającą własnowolności, wykonywa to prawo jej prawny zastępca lub tegoż pełnomocnik.

Wojskowi w czynnej służbie i kobiety, jeżeli chcą z tego prawa korzystać, muszą, wszystkie zaś inne osoby, mające to prawo, mogą je wykonywać przez pełnomocników.

Współposiadacze realności umocowują do wejścia w skład Rady gminnej jednego z pośród siebie lub inną osobę.

Radnego bez wyboru nie może zastępywać, kto nie jest obywatelem Państwa austryackiego, nie używa własnowolności lub względem kogo zachodzą okoliczności, wykluczające lub wyłączające, w §§. 3, 10 i 11 ordynacyi wyborczej dla gmin wskazane. Zastępca może tylko jedną osobę zastępywać. Jeżeli zastępca już co do swojej osoby należy do Rady gminnej, głos jego przy głosowaniu podwójnie ma być liczony.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy poruczam Memu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 21. Marca 1888.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 41.

Ustawa

z dnia 21. Marca 1888, dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zmieniająca niektóre postanowienia ustawy o obszarach dworskich z 12. Sierpnia 1866, oraz stanowiąca o rozkładzie wydatków i ciężarów publicznych obszaru dworskiego na posiadłości w obrębie obszaru tegoż położone.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam jak następuje:

Art. I.

Postanowienia §§. 1, 2, 3, 4, 8, 9, 11, 14 i 15 ustawy o obszarach dworskich z dnia 12. Sierpnia 1866, Nr. 20, Dz. u. kr. zostają uchylone w dotychczasowej osnowie, a w ich miejsce wstępują następujące postanowienia:

§. 1.

Obszary dworskie.

Posiadłości ziemskie, niegdyś dominikalne obecnie do związku gminnego nie należące, które już przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 1. Listopada 1868, Nr. 25. Dz. u. kr., t. j. przed dniem 8. Grudnia 1868 istniały jako odrębne posiadłości tabularne, pozostaną i nadal wyłączone ze związku gminnego.

Z posiadłości, które na gruntach niegdyś dominikalnych powstały po wejściu w życie rzeczonej ustawy, pozostaną i nadal wyłączone ze związku gminnego te posiadłości, od których roczna należytość w rządowych podatkach realnych t. j. gruntowym i domowym wynosi co najmniej 25 zł. w. a.

Przy obliczeniu powyższej kwoty dwadzieścia pięć zł. podatków realnych, posiadłości niegdyś dominikalne jednego i tego samego posiadacza, w obrębie jednej miejscowości położone, uważane będą za jedną całość.

Posiadłości wyłączone ze związku gminnego a położone w obrębie jednej i tej samej miejscowości, stanowią jeden obszar dworski.

Wszystkie inne posiadłości na gruntach niegdyś dominikalnych, tak istniejące obecnie jak i te, które w przyszłości powstaną, wcielone będą do związku gminy miejscowej.

Posiadłości niegdyś dominikalne położone w obrębie miasta, w każdym razie należą do związku gminy tego miasta.

§. 2.

Wcielenie do gminy.

Posiadłość do związku gminnego w myśl §. 1. nie należąca, może na żądanie posiadacza za zgodą gminy po wysłuchaniu zdania reszty posiadaczy posiadłości wchodzących w skład obszaru dworskiego, zostać do związku gminy wcieloną, jeżeli przeciw takiemu żądaniu ani polityczna władza krajowa, ani Wydział krajowy nic nie zarzuci.

§. 3.

Umowa z gminą.

Posiadacz obszaru dworskiego lub części jego, żądający wcielenia, może zawrzeć z gminą umowę względem wymiaru ciężarów i sposobu uiszczania powinności, mających ze związku gminnego przypaść na jego posiadłość.

Do ważności takiej umowy potrzebnem jest zatwierdzenie politycznej władzy krajowej w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

§. 4.

Wcielenie do związku gminy w §§. 1 i 2 niniejszej ustawy przewidziane, zarządzi polityczna władza krajowa w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

O powstawaniu nowych posiadłości, które w myśl §. 1. wcielone być mają do gminy, zawiadamiać będzie c. k. Urząd podatkowy polityczną władzę krajową za pośrednictwem politycznej władzy powiatowej.

Po dokonaniu wcielenia do gminy, nabywają posiadacze wcielonych posiadłości prawa i obowiązki członków gminy, nie nabywają jednak przez samo to wcielenie prawa użytkowania z dobra gminnego.

§. 8.

Przełożony.

Każdy obszar dworski ma przełożonego dla załatwiania spraw, ustawami obszarom dworskim przydzielonych.

Posiadacz obszaru dworskiego może albo sam objąć urząd przełożonego, albo też zdać ten urząd pod swoją odpowiedzialnością innej osobie.

Współposiadacze równie jak posiadacze części obszaru dworskiego, tworzących odrębne ciała tabularne, mianują przełożonym jednego z pośród siebie, albo inną osobę.

W braku porozumienia mianowany jest przełożonym ten, zakim oświadczy się część współposiadaczy lub posiadaczy częściowych, na którą przypada więcej niż połowa podatków realnych rządowych na obszarze przypisanych. Za osoby nie używające własnowolności, wykonuje prawa powyższe ich zastępca prawny.

§. 9.

Można być przełożonym w kilku obszarach dworskich, jeżeli takowe leżą w jednym i tym samym powiecie politycznym.

Jeżeli posiadacz obszaru dworskiego posiada w sąsiedniej miejscowości, należącej do tego samego powiatu politycznego, posiadłość, stanowiącą część innego obszaru dworskiego, wolno mu za uwiadomieniem politycznej władzy powiatowej i Wydziału powiatowego poddać tę posiadłość pod zarząd przełożonego swego obszaru dworskiego. Połączona posiadłość nie będzie uwzględnioną przy mianowaniu przełożonego dla obszaru dworskiego, w którego skład wchodzi. (§. 8. ustęp trzeci).

§. 11.

Mianowanie przez Rząd.

Nazwisko i stałe zamieszkanie przełożonego ma być podane do wiadomości politycznej władzy powiatowej i Wydziału powiatowego. Jeżeli przełożony nie posiada warunków według §. 10. wymaganych, polityczna władza powiatowa wezwie posiadacza względnie posiadaczy na obszarze dworskim do mianowania przełożonego powołanych, aby innego przełożonego mianowali, a jeżeli zawezwani, mimo powtórnego napomnienia, takiemu wezwaniu zadość nie uczynią, lub w ogóle z jakichkolwiekbądź powodów nie podadzą nazwiska przełożonego w naznaczonym przez władzę terminie, polityczna władza powiatowa zamianuje przełożonego na koszt i stratę posiadaczy.

§. 14.

Przełożony zastępuje obszar dworski na zewnątrz we wszystkich sprawach ustawami obszarom dworskim przydzielonych. Wszelako, jeżeli przełożony nie jest posiadaczem całej majętności tabularnej, obszar dworski stanowiącej, nie może bez przyzwolenia wszystkich posiadaczy przyjmować stałych na obszar zobowiązań.

§. 15.

Utrata urzędu.

Posiadacz, względnie posiadacze obszaru dworskiego mogą w każdym czasie oddalić osobę, która za nich urząd przełożonego sprawuje, winni jednak o tem zawiadomić polityczną władzę powiatową i Wydział powiatowy.

Przełożony traci urząd, jeżeli zaszła lub wiadomą się stała okoliczność, dla której nie mógłby być dopuszczonym do objęcia urzędu, może jednak objąć urząd na nowo po usunięciu przeszkody.

Za ciężkie przekroczenie lub ciągłe zaniedbywanie obowiązków, może przełożony być usunięty od urzędowania czasowo przez polityczną władzę powiatową w porozumieniu z Wydziałem powiatowym, na zawsze przez polityczną władzę krajową w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. II.

Rozkład wydatków i ciężarów publicznych obszaru dworskiego na posiadłości w obrębie tegoż położone.

W wypadkach, w których obszar dworski składa się z dwu lub większej liczby samoistnych posiadłości, tworzących odrębne ciała tabularne, posiadacze tych samoistnych posiadłości mają ponosić w stosunku do wysokości opłacanych rocznie przez każdego z nich podatków bezpośrednich zarówno właściwe wydatki administracyjne obszaru dworskiego, jako też opłaty i prestacye, ciążące na obszarze dworskim z mocy specyalnych ustaw, o ile te ustawy nie postanawiają odmiennego stosunku rozkładu.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 21. Marca 1888.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 42.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 29. Marca 1888, L. 17.942.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 13. Marca b. r. zatwierdzić najłaskawiej następującą uchwałę Sejmu krajowego, o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych:

1. na drodze gminnej z Jeżowego na Rudnik do Krzeszowa;

2. na drodze gminnej z Siepiętnicy przez Szerzyny do Swoszowy i z Szerzyn do Jedłówki;

3. na drodze gminnej Bugaj-Otałęż.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, jak następuje:

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania myta:

1. na drodze gminnej z Jeżowego na Rudnik do Krzeszowa Wydziałowi powiatowemu w Nisku, jako władzy nadzorującej, na rzecz tejże drogi, do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie w Rudniku, Groblach i w Jeżowem uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej. Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Myto drogowe na stacyi pod Rudnikiem:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

2. Myto mostowe na stacyi przy moście Nr. 1 na granicy gmin Jeżowego i Grobel:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Mieszkańcy gmin i obszarów dworskich w Rudniku, Groblach i Jeżowem, wolni są od opłaty myta tylko w terytoryum swojej miejscowości.

2. Na drodze gminnej z Siepietnicy przez Szerzyny do Swoszowy i z Szerzyn do Jodłówki, Wydziałom powiatowym w Jaśle i w Gorlicach

jako władzom nadzorującym na rzecz tejże drogi, do utrzymywania której obowiązani są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta drogowego pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Dochód z myta przypadać ma w $^{8}/_{10}$ częściach na powiat Jasielski, a w $^{2}/_{10}$ częściach na powiat Gorlicki. Dochód ten pobierać ma Wydział powiatowy Jasielski, który obowiązany jest wyżej oznaczoną część dochodu, przypadającą na powiat Gorlicki, wypłacać Wydziałowi tegoż powiatu.

Mieszkańcy gmin i obszarów dworskich, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, wolni są od opłaty ustanowionego myta tylko w obrębie swojej miejscowości.

3. Na drodze gminnej Bugaj-Otałęż Wydziałowi powiatowemu w Mielcu jako władzy nadzorującej na rzecz tejże drogi, do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta drogowego pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Myto na stacyi w Krzemienicy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^{1}/_{2}$ (pół) ct.

2. Myto na stacyi w Górkach:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.;

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 29. Marca 1888.

Zaleski w. r.

Nr. 43.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 4. Kwietnia 1888, L. 18.802.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 18. Marca b. r. najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu, o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych:

1. gminie Leżajsk od przewozu przez rzekę San pod Starem miastem;
2. obszarowi dworskiemu w Chmielowy, od przewozu przez rzekę Dniestr w Chmielowy;
3. obszarowi dworskiemu w Krasiczynie, od przewozu przez rzekę San w Krasiczynie;
4. obszarowi dworskiemu w Wiszniowy, od przewozu przez rzekę Wisłok w Wiszniowy;
5. obszarowi dworskiemu w Szczucinie, od przewozu przez rzekę Wisłę pod Łęką Szczucińską;
6. obszarowi dworskiemu w Przeworsku, od przewozu przez rzekę Wisłok w Korniatkowie;
7. gminie wspólnie z obszarem dworskim w Swaryczowie od mostu na rzece Dubie w Swaryczowie.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, jak następuje:

Art. I.

Na przeciąg lat 5 od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do poboru opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie i własnym kosztem:

1. gminie Leżajsk powiatu Łańcuckiego, od przewozu przez rzekę San pod Starem miastem;

2. obom obszarom dworskim w Chmielowy powiatu Horodeńskiego, od przewozu przez rzekę Dniestr w Chmielowy.

Od każdego z tych dwóch myt pod poz. 1. i 2. poszczególnionych pobierać należy opłatę podług następującego wymiaru:

a) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 1 (jeden) ct.;

b) od każdego konia idącego pod wierzchem, pędzonego albo zaprzężonego 3 (trzy) ct.;

c) od jednego źrebięcia do 2 lat 1 (jeden) ct.;

d) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, jałownika, bukała i trzylatki 3 (trzy) ct.;

e) od jednego cielęcia nie mającego jeszcze 2 lat, świni karmnej, owcy, kozy, kozła i małych świń 1 (jeden) ct.

3. Obszarowi dworskiemu w Krasiczynie powiatu Przemyskiego, od przewozu przez rzekę San w Krasiczynie;

4. obszarowi dworskiemu w Wiśniowy powiatu Jasielskiego, od przewozu przez rzekę Wisłok w Wiśniowy.

Od każdego z tych dwóch myt pod poz. 3. i 4. poszczególnionych, pobierać należy opłatę podług następującego wymiaru:

a) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 1 (jeden) ct.;

b) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego lub zaprzężonego 2 (dwa ct.;

c) od jednego źrebięcia do 2 lat 1 (jeden) ct.;

d) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, bukała i trzylatki 2 (dwa) ct.;

e) od jednego cielęcia nie mającego jeszcze 2 lat, świni karmnej, owcy, kozła i małych świń 1 (jeden) ct.

5. Obszarowi dworskiemu w Szczucinie powiatu Dąbrowskiego, od przewozu przez rzekę Wisłę pod Łęką Szczucińską według następującego wymiaru:

a) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 2 (dwa) ct.;

b) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego lub zaprzężonego 5 (pięć) ct.;

c) od jednego źrebięcia do 2 lat 2 (dwa) ct.;

d) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, jałownika, bukała i trzylatki 5 (pięć) ct.;

e) od jednego cielęcia nie mającego jeszcze 2 lat, świni karmnej, owcy, kozła, kozy i małych świń 2 (dwa) ct.

6. Obszarowi dworskiemu w Przeworsku, powiatu Łańcuckiego od przewozu przez rzekę Wisłok w Korniatkowie, według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jako to: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów, osłów i każdej pędzonej sztuki młodego bydła tego rodzaju 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, jako to: cieląt, owiec, kóz, nierogacizny z wyjątkiem źrebiąt, cieląt i t. d. ssących przy matkach, 1 (jeden) ct.;

d) od każdej osoby wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 2 (dwa) ct.;

e) od osoby z taczkami lub wózkiem 4 (cztery) ct.

7. Gminie wspólnie z obszarem dworskim w Swaryczowie powiatu Dolińskiego, od mostu na rzece Dubie w Swaryczowie według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu (dwa) ct.;

b) od jednej sztuki bydła pociągowego wolnego, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jako to: od koni, wołów bujaków, mułów i osłów, oraz od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 1 (jeden) ct.

Wyjątek stanowią bydlęta ssące przy matkach, za które nie opłaca się myta.

c) od 5 świń lub cieląt, również od 10 owiec. 1 (jeden) ct.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

We Lwowie, dnia 4. Kwietnia 1888 r.

Zaleski w. r.

Nr. 44.

U s t a w a

z dnia 26. Marca 1888 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o zmianie okręgów Reprezentacyj powiatów Tłumackiego, Stanisławowskiego, Żydaczowskiego, Kałuskiego, Rudeńskiego i Samborskiego.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam:

Art. I.

Następujące miejscowości mają być przeniesione:

1. gmina i obszar dworski Bratkowce, z okręgu Reprezentacyi powiatowej w Tłumaczu do okręgu Reprezentacyi powiatowej w Stanisławowie;
2. gmina i obszar dwórski w Stankowej, z okręgu Reprezentacyi powiatowej w Żydaczowie do okręgu Reprezentacyi powiatowej w Kałuszu;
3. gmina Burczyce stare i
4. gmina Burczyce nowe, z okręgu Reprezentacyi powiatowej w Rudkach do okręgu Reprezentacyi powiatowej w Samborze.

Art. II.

Ustawa niniejsza wejdzie w wykonanie z dniem 1. Stycznia po ogłoszeniu takowej.

Art. III.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Memu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 26. Marca 1888.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1888. Wydano i rozesłano dnia 25. Kwietnia 1888. **Część XIII.**

Nr. 45.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 4. Kwietnia 1888, L. 18.803.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 17. Marca b. r. Najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu, o udzielenię koncesyi do pobierania myta na drodze gminnej Podwołoczyska-Grzymałów.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam jak następuje:

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej Podwołoczyska-Grzymałów Wydziałowi powiatowemu w Skałacie jako władzy nadzorującej na rzecz tejże drogi, do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Z dniem wejścia w wykonanie niniejszej uchwały traci moc obowiązującą koncesya z dnia 15. Lutego 1887, Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 16, którą nadane było Wydziałowi powiatowemu w Skałacie prawo do poboru myta na rzecz utrzymania drogi gminnej Podwołoczyska-Grzymałów.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej, lub o zniżeniu tejże opłaty.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 4. Kwietnia 1888.

Zaleski w. r.

Nr. 46.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 4. Kwietnia 1888, L. 18.803.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 17. Marca b. r. Najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu, o udzieleniu koncesyi mytniczych:

1. Gminie wspólnie z obszarem dworskim w Niegowcach, od mostu na rzece Bołochówce w Niegowcach;
2. obszarowi dworskiemu w Manastercu, od mostu na rzece Dniestrze w Manastercu;
3. obszarowi dworskiemu w Terszakowie, od mostu na rzece Dniestrze w Terszakowie;
4. obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Mostach, od mostu na rzece Dniestrze w Mostach;
5. obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Wełdzirzu, od mostu na rzece Swicy w Wełdzirzu;
6. obszarowi dworskiemu w Kopkach, od przewozu przez rzekę San w Kopkach;
7. obszarowi dworskiemu w Dołhem, od przewozu przez rzekę Dniestr w Dołhem;

8. obszarowi dworskiemu w Zabłotowie wspólnie z obszarem dworskim w Ilińcach, od przewozu przez rzekę Prut w Zabłotowie.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam jak następuje:

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do poboru opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie i własnym kosztem:

1. gminie wspólnie z obszarem dworskim w Niegowcach powiatu Kałuskiego, od mostu na rzece Bołochówce w Niegowcach;

2. obszarowi dworskiemu w Manastercu powiatu Rudeńskiego, od mostu na rzece Dniestrze w Manastercu;

3. obszarowi dworskiemu w Terszakowie powiatu Rudeńskiego, od mostu na rzece Dniestrze w Terszakowie;

4. obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Mostach powiatu Rudeńskiego, od mostu na rzece Dniestrze w Mostach.

Od każdego z tych czterech myt pod poz. 1. 2. 3. 4. poszczególnionych, pobierać należy opłaty podług następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 1 (jeden) ct.;

2. od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła, 1 (jeden) ct.;

b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;

c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

5. Obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Wełdzirzu powiatu Dolińskiego, od mostu na rzece Swicy w Wełdzirzu, podług następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 2 (dwa) ct.;

2. od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła, 2 (dwa) ct.;

b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;

c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

6. Obszarowi dworskiemu w Kopkach powiatu Niżańskiego, od przewozu przez rzekę San w Kopkach.

7. Obszarowi dworskiemu w Dołhem powiatu Tłumackiego, od przewozu przez rzekę Dniestr w Dołhem.

Od każdego z tych dwóch myt pod poz. 6. i 7. poszczególnionych, pobierać należy opłaty podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.;

d) od każdej osoby, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 2 (dwa) ct.;

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

8. Obszarowi dworskiemu w Zabłotowie wspólnie z obszarem dworskim w Iliñcach powiatu Śniatyńskiego, od przewozu przez rzekę Prut w Zabłotowie, podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 3 (trzy) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.

Wyjątek stanowią bydlęta ssące przy matkach, od których nie opłaca się myta;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.;

d) od każdej osoby, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 1 (jeden) ct.

Art. II.

Mieszkańcy gminy Terszakowa wolni są od opłaty myta mostowego, dla tamtejszego obszaru dworskiego ustanowionego.

Art. III.

Mieszkańcy gminy w Mostach wolni są od opłaty myta mostowego, tamtejszemu obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą przysługującego.

Art. IV.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 4. Kwietnia 1888.

Zaleski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1888. Wydano i rozesłano dnia 1. Maja 1888. **Część XIV.**

Nr. 47.

U s t a w a

z dnia 14. Kwietnia 1888 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o zaciągnieniu pożyczki w sumie 395.000 zł. w. a.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

Art. I.

Upoważnia się Wydział krajowy do zaciągnienia pożyczki pod jak najkorzystniejszymi dla skarbu krajowego warunkami, w sumie 395.000 zł. w. a. i do wypuszczenia takiej ilości obligacyj długu krajowego, jaka okaże się potrzebną dla uzyskania w gotowiźnie sumy wyżej wymienionej.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi skarbu i Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 14. Kwietnia 1888.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 48.

Obwieszczenie

c. k. Dyrekcyi poczt i telegrafów z d. 10. Kwietnia 1888, l. 11662, co do ustanowienia jezdnego za czas od 1. Kwietnia do końca Września 1888.

Jezdne od konia i miryametra ustanawia się na czas od 1. Kwietnia do końca Września 1888, jak następuje:

W dawniejszym obwodzie	Za jazdy			
	ekstra pocztą		zwyczajną pocztą	
	zł.	ct.	zł.	ct.
Sącz, Sanok, Wadowice	—	98	—	82
Kraków, Rzeszów	—	96	—	80
Czortków, Tarnów	—	91	—	76
Kołomyja, Sambor, Stryj, Tarnopol, Żółkiew	—	89	—	74
Brzeżany, Lwów, Przemyśl, Stanisławów, Złoczów	—	86	—	72

Należytość za wóz kryty wynosi połowę, za niekryty czwartą część jezdnego za jednego konia i miryameter.

Czestne dla pocztyliona i należytość za smarowanie wozu pocztowego pozostają niezmienione.

Lwów dnia 10. Kwietnia 1888.

Schiffner w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1888. Wydano i rozesłano dnia 15. Maja 1888. **Część XV.**

Nr. 49.

Regulamin

wydany w porozumieniu z Wydziałem krajowym, normujący zakres i sposób wywierania wpływu przez administracyę Państwa i Wydział krajowy na tok spraw technicznych i ekonomicznych, przedsiębiorstwa regulacyi rzeki Wisłoka, stosownie do postanowień §. 6. ustawy z dnia 1. Lipca 1886, Dz. ust. i rozp. kr. Nr. 68, jakoteż sposób wykonania tego przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys, zatwierdzony reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z d. 25. Kwietnia 1888, l. 4615.

§. 1.

Regulacya rzeki Wisłoka na przestrzeni od Beska do Haczowa wraz z uregulowaniem potoku Pielnicy od Nowosielec do ujścia w powiecie Sanockim i Brzozowskim, ma być wykonaną według projektu Wydziału krajowego z r. 1885 z uwzględnieniem zmian, poczynionych przez ministeryalny departament techniczny kosztem nieprzewyższającym kwoty 129.000 złr. a. w. w ciągu lat 5, począwszy od r. 1886.

Wydziałowi krajowemu przysługuje jednak prawo poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z administracyą Państwa, jeżeliby takowe okazały się potrzebnemi lub pożytecznemi, przyczem nie może być przekroczoną powyższa suma kosztorysowa.

§. 2.

Wykonanie robót regulacyjnych i konserwacyjnych prowadzić ma stosownie do postanowień §§. 1 i 6 ustawy z d. 1. Lipca 1886, Dz. ust. i

rozp. kraj. Nr. 68 spółka wodna, która winna być zawiązaną na podstawie §. 45 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. Marca 1875, Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 38., przyczem zastrzega się tak dla Namiestnictwa jak i dla Wydziału krajowego wpływ na tok spraw technicznych i ekonomicznych całego przedsiębiorstwa, po myśli postanowień następnych paragrafów.

§. 3.

Przyznane w §. 3. powołanej specyalnej ustawy krajowej zasiłki państwowe i krajowe, mają być wypłacane wydziałowi spółki wodnej w czasie budowy w pięciu równych ratach rocznych z góry. bezzwłocznie po konstytucyjnem zatwierdzeniu preliminarzy państwowego i krajowego. Datki konkurencyjne mają być wpłacane przez uczestników spółki do funduszu budowy za pierwsze dwa lata budowy natychmiast, natomiast datek konkurencyjny za 3. i następne lata, w przeciągu 14 dni po rozpoczęciu każdego roku budowy.

Coroczne datki stron interesowanych ściągnięte będą w razie potrzeby w drodze politycznej egzekucyi, według mającego się założyć katastru konkurencyjnego, lub też mogą być pokryte za pomocą operacyi kredytowej.

W tym drugim wypadku znajdą zastosowanie postanowienia §§. 15 do 19 ustawy z dnia 30. Czerwca 1884, Dz. ust. p. Nr. 116, tak co do zaciągnięcia pożyczki jak i ściągnięcia rat anuitetowych przez właściwe urzędy podatkowe.

§. 4.

Okręg konkurencyjny oznaczonym będzie po myśli §. 3. ustępu *c*) powołanej specyalnej ustawy krajowej, przez właściwą w myśl §. 76 ustawy wodnej z 14. Marca 1875, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 38, władzę administracyjną.

Ustanowienie miary rozłożenia kosztów, tudzież uregulowanie datków konkurencyjnych, ma być uskutecznionem według postanowień §§. 65 i 66 krajowej ustawy wodnej przez spółkę, a w razie, gdyby się interesowani nie zgodzili, rozstrzygnie o tem władza polityczna na podstawie zdania znawców.

§. 5.

Koszta właściwej budowy objęte kosztorysem, pokryte będą z funduszu budowy, preliminowanego na 129 000 złr. w. a., natomiast koszta utrzymania mających się wykonać budowli, niemniej też koszta kierownictwa budowy i zarządu, ponosić winni uczestnicy spółki wodnej (§. 5. powołanej specyalnej ustawy krajowej.)

§. 6.

Tak Namiestnictwu jak i Wydziałowi krajowemu służy prawo wysyłania delegatów swoich do Wydziału spółki z głosem stanowczym.

§. 7.

Uchwały Wydziału spółki, przeciw którym jeden albo obydwaj delegaci głosowali, muszą być przed wykonaniem przedłożone Namiestnictwu do zatwierdzenia, jeżeli który z delegatów, ze względu na ważność powziętej uchwały, tego zażąda; a Wydział spółki obowiązany będzie trzymać się w tej mierze decyzyi Namiestnictwa.

§. 8.

Przewodniczący winien na żądanie jednego albo obydwóch delegatów zwołać posiedzenie Wydziału spółki, a w razie sprzeciwiania się przewodniczącego, zwoła posiedzenie c. k. Starosta powiatu Sanockiego.

§. 9.

Prowadzenie budowy porucza Wydział spółki wodnej powołanemu przez siebie kierownikowi technicznemu oraz technicznym organom pomocniczym, których wynagrodzenie unormowane przez tenże Wydział, ma być pokryte wyłącznie z funduszów spółki.

§. 10.

W razie, gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie służącym za podstawę regulacyi, lub też strony interesowane tej zmiany zażądały, winien kierownik budowy za pośrednictwem Wydziału spółki przedstawić odpowiedni wniosek Wydziałowi krajowemu, który udzieli takowy Namiestnictwu dla wspólnej narady, w razie potrzeby dla zbadania sprawy na miejscu, a następnie ostatecznego zatwierdzenia.

§. 11.

Wykonanie budowli ma się odbywać z reguły w zarządzie własnym a przedewszystkiem za wynagrodzeniem od wymiaru. Częściowe roboty może oddać Wydział spółki na wniosek kierownika budowy w przedsiębiorstwo w drodze akordów na podstawie cen jednostkowych. W razie, gdyby potrzebne ceny jednostkowe nie były podane w kosztorysie, winny być takowe przedstawione przez Wydział spółki do zatwierdzenia Wydziałowi krajowemu w porozumieniu z Namiestnictwem.

§. 12.

Dla uwidocznienia postępu budowy ma być prowadzony dziennik budowy, na podstawie którego kierownik budowy z końcem każdego miesiąca za pośrednictwem Wydziału spółki przedkłada Wydziałowi krajowemu sumaryczne sprawozdanie o każdo-miesięcznym postępie budowy, które następnie ma być udzielonem Namiestnictwu.

§. 13.

Do kontroli wykonujących się robót regulacyjnych, tak pod względem jakości jak i kosztów, przeznacza Wydział krajowy i Namiestnictwo własnych techników, którzy każdego czasu mają prawo przekonywać się na miejscu o postępie, jakości i cenach robót, a nadto mogą brać udział w obradach spółki z głosem doradczym.

§. 14.

Z końcem każdorocznego okresu budowy, winien Wydział spółki prosić o kolaudacyę wykonanych robót, którą bezzwłocznie zarządza Wydział krajowy wspólnie z Namiestnictwem za pośrednictwem własnych organów technicznych. Koszta kolaudacyi zarówno jak i kontroli robót przez techników rządowych i krajowych, pokrywa fundusz budowy. Protokół kolaudacyjny przedkłada się Wydziałowi krajowemu, który udziela takowy za pośrednictwem Namiestnictwa do wiadomości Ministerstwa rolnictwa.

§. 15.

Po upływie każdoczesnego okresu budowy Wydziału spółki winien przedłożyć Wydziałowi krajowemu doroczne sprawozdanie z czynności budowlanej z podaniem rezultatów i innych ważniejszych spostrzeżeń co do budowy.

Sprawozdanie to przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa Ministerstwu rolnictwa, a po załatwieniu tegoż przez Ministerstwo, wyda potrzebne zarządzenia.

§. 16.

Rachunki udokumentowane z wydatków ma spółka wodna przedkładać Wydziałowi krajowemu z końcem każdego roku razem z preliminarzem i programem robót na rok przyszły. Rachunki te po przejrzeniu w Wydziale krajowym, przesłane będą Namiestnictwu celem podania ich do wiadomości Ministerstwa rolnictwa.

§. 17.

Po ukończeniu budowy wyda Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym stosowne zarządzenia dla zabezpieczenia utrzymania wykonanych budowli po myśli §. 5. w związku z §. 3. ustawy z dnia 1. Lipca 1886, Dz. u. i rozp. kr. Nr. 68.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 3. Maja 1888.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1888. Wydano i rozesłano dnia 20. Maja 1888. **Część XVI.**

Nr. 50.

Obwieszczenie

c. k. Namistnictwa z dnia 5. Maja 1888 do l. 24243, względem pokrycia niedoboru funduszu krajowego w roku 1888 przez pobór dodatku krajowego.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 14. Kwietnia 1888 r. zatwierdzić najłaskawiej uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 21. Stycznia 1888, następującej treści:

1. Dla pokrycia niedoboru w budżecie krajowym ma być pobierany w 1888 roku dodatek do wszystkich podatków bezpośrednich, po 31 centów od każdego złotego całej należytości podatków bezpośrednich.

2. Sejm upoważnia Wydział krajowy do przenoszenia oszczędności w jednej rubryce wydatków zwyczajnych, na potrzeby innych rubryk tychże wydatków zwyczajnych jednak z tem zastrzeżeniem, iż Wydział krajowy usprawiedliwi każde zboczenie od uchwalonego budżetu.

Co się podaje do wiadomości, wskutek reskryptu Wys. c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 18. Kwietnia 1888 r. l. 6990.

We Lwowie, dnia 5. Maja 1888.

Zaleski w. r.

Nr. 51.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 5. Maja 1888 l. 24243, o dodatku do podatków dla funduszu indemnizacyjnego na rok 1888.

Jego ces. i król. Apostolska Mość, raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 14. Kwietnia 1888 najłaskawiej zatwierdzić uchwalony przez Sejm krajowy rozkład dodatków dla galicyjskich funduszów indemnizacyjnych na rok 1888, a mianowicie: dla funduszu indemnizacyjnego Galicyi wschodniej i zachodniej po 27 ct., a dla funduszu indemnizacyjnego Wielkiego Księstwa Krakowskiego po 16 ct. od jednego złotego reńskiego wal. austr. całej należytości podatków bezpośrednich.

Co w skutek reskryptu Wys. c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 18. Kwietnia 1888 L. 6990, podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości z oznajmieniem, że równocześnie zarządza się pobór tych dodatków na rzecz funduszu indemnizacyjnego.

Lwów, dnia 5. Maja 1888.

Zaleski w. r.

Nr. 52.

Ustawa

z dnia 27. Kwietnia 1888, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Gminie miasta powiatowego Kałusza zezwala się pobierać przez sześć lat począwszy od 14. Sierpnia 1888 roku, opłaty gminne od napojów spirytusowych i od piwa wedle następującej taryfy:

1. od hektolitra piwa 1 złr. 70 ct.,
2. od litra wódki 50 stopni Tralesa 8 ct.,
3. od litra wódki 62·5 stopni Tralesa 9 ct.,
4. od litra wódki 75 stopni Tralesa 11 ct.,
5. od litra wódki 87·5 stopni Tralesa 13 ct.,
6. od litra wódki 100 stopni Tralesa 15 ct.,

7. od litra araku, likieru, rozolisów i innych słodzonych przez kupców wprowadzanych, lub w butelkach sprzedawanych napojów spirytusowych 16 ct.

8. od litra miodu, wiśniaku, dereniaku i maliniaku 6 ct..

9. od litra moszczu z jabłek 2 ct.

Art. II.

Do uiszczania tej opłaty obowiązani są wszyscy, którzy poszczególnione w Art. I. napoje dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, bądź to na sprzedaż, bądź na własny użytek.

Art. III.

Okręgiem poborowym jest obręb miasta Kałusza z przedmieściami.

Art. IV.

Opłata ta obciąża tylko konsumcyę w obrębie gminy, a nie można nią obciążać ani produkcyi ani też obrotu handlowego.

Art. V.

Bliższe postanowienia dotyczące sposobu tego poboru, postanowi c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 27. Kwietnia 1888.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 53.

U s t a w a

z dnia 27. Kwietnia 1888, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zezwalająca gminie miasta Rohatyna pobierać opłaty od napojów spirytusowych i piwa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

Art. I.

Gminie miasta Rohatyna zezwala się pobierać w latach 1889, 1890, 1891, 1892, 1893, 1894 opłaty od napojów spirytusowych, piwa i miodu w gminie wytwarzanych, lub do gminy sprowadzanych i w niej zużywanych pod warunkiem utrzymania nadal ugody zawartej ze skarbem państwa Rohatyna jako właścicielem prawa propinacyi z d. 23. maja 1844, zatwierdzonej dekretem gubernialnym z dnia 4. listopada 1844 l. 68746, co do wspólnej administracyi, a względnie wydzierżawienia prawa propinacyi i opłat gminnych, a to według następującej taryfy:

1. od litra okowity po $8^{5}/_{10}$ ct.;
2. od litra szumówki po 6 ct.;
3. od litra słodzonych napojów jako to: rumu, araku, śliwowicy, rozolisu, likieru, ponczowej esencyi, wiśniaku i maliniaku po 19 ct.;
4. od hektolitra piwa po 1 złr. 40 ct.;
5. od hektolitra miodu po 1 złr. 87 ct.

Art. II.

Do uiszczenia tej opłaty obowiązani są wszyscy, którzy napoje w Art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, bądź to na sprzedaż, bądź na własny użytek.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina miasta Rohatyna z przedmieściem Babińce.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi w obrębie gminy, nie można obciążać nią produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat, wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Wykonanie téj ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń dnia 27. Kwietnia 1888.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1888. Wydano i rozesłano dnia 10. Czerwca 1888. **Część XVII.**

Nr. 54.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 4. Maja 1888, L. 21.285, zmieniające ostatni ustęp Art. I. rozporządzenia c. k. Namiestnictwa z dnia 28. Listopada 1887, L. 67.265, ogłoszonego w Dzienniku ustaw krajowych Nr. 65, względem odznak organów straży dla ochrony kultury krajowej.

Ostatni ustęp Art. I powołanego rozporządzenia, zmienia się i ma brzmieć jak następuje:

„Tarczę z blachy mosiężnej, stanowi owal o wymiarach 10·5 cm. i 8·4 cm., na którym w pośrodku wytłoczony jest herb kraju a na brzegu umieszczony być może napis, oznaczający bliżej gałęź kultury krajowej, dla której strażnik jest ustanowiony.

Lwów, dnia 4. Maja 1888.

Zaleski w. r.

Nr. 55.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 22. Maja 1888, L. 29.106, względem zezwolenia gminie Rzeszów na pobór dodatku do podatku konsumcyjnego od wina.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 4. Maja 1888 Najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 16. Grudnia 1887, następującej treści:

Sejm zezwala na pokrycie potrzeb gminy miasta Rzeszowa na pobór przez gminę miasta Rzeszowa 100% dodatku do podatku konsumcyjnego od wina w latach od 1888 aż po koniec 1893 roku.

Co się podaje do wiadomości wskutek reskryptu Wysokiego c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 8. Maja 1888, L. 8345 z nadmienieniem, że w myśl powołanego Najwyższego postanowienia, pobór powyższego dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina za czas przed ogłoszeniem tego Najwyższego postanowienia nie ma mieć miejsca.

Lwów dnia 22. Maja 1888.

Zaleski w. r.

Nr. 56.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 22. Maja 1888, L. 29106, względem zezwolenia gminie Czortkowa na pobór dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 4. Maja 1888 Najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 16. Grudnia 1887, następującej treści:

Gminie miasta Czortkowa zezwala się na pobór 100% dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa w latach od 1888 aż po koniec 1892 roku.

Co się podaje do wiadomości w skutek reskryptu Wysokiego c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 8. Maja 1888, L. 8345 z nadmienieniem, że w myśl powołanego Najwyższego postanowienia, pobór powyższego dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa za czas przed ogłoszeniem tego Najwyższego postanowienia nie ma mieć miejsca.

Lwów, dnia 22. Maja 1888.

Zaleski w. r.

Nr. 57.

Ustawa

z dnia 30. Kwietnia 1888, dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o zaciągnięciu pożyczki w imiennej wartości 700.000 złr. w celu ułatwienia spółkom wodnym pokrycia datków konkurencyjnych.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

§. 1.

W celu ułatwienia spółkom wodnym pokrycia datków konkurencyjnych, upoważnia się Wydział krajowy do zaciągnięcia pod jak najkorzystniejszymi warunkami pożyczki imiennej wartości 700.000 złr. w. a. przez wypuszczenie w obieg obligów długu krajowego.

§. 2.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi skarbu i spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 30. Kwietnia 1888.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 58.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 27. Maja 1888, L. 5464/pr., którem na mocy §. 9 rozp. min. z 15. Lutego 1857, ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne Poroninie i Jaszczurówce ad Murzasichle.

§. 1.

Postanowienia tutejszego obwieszczenia z dnia 29. Lutego 1888, L. 618/pr. co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne, ogłoszonego w Nr. 29 Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych, mają mieć zastosowanie także do gminy i obszaru dworskiego w Poroninie i do miejscowości Jaszczurówka, należącej do obszaru dworskiego w Murzasichle w powiecie Nowotarskim.

§. 2.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie natychmiast po ogłoszeniu.

Lwów dnia 27. Maja 1888.

Zaleski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1888. Wydano i rozesłano dnia 10. Czerwca 1888. **Część XVIII.**

Nr. 59.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 25. Maja 1888, L. 5108/pr., w sprawie sprostowania błędu drukarskiego w ogłoszonej w Nr. 38 Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych ustawie z dnia 9. Marca 1888, zmieniającej niektóre postanowienia ustawy o publicznych dojazdach kolejowych z dnia 15. Kwietnia 1887, Dz. u. kr. Nr. 46.

W §. 4. (punkcie 4. wierszu trzecim) ogłoszonej w Nr. 38 Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych w tekscie polskim ustawy z dnia 9. Marca 1888, zmieniającej niektóre postanowienia ustawy o publicznych dojazdach kolejowych z dnia 15. Kwietnia 1887, Dz. u. kr. Nr. 46, wydrukowano mylnie „oznaczając“ zamiast „oznaczającej.“

Co się niniejszem do powszechnej wiadomości podaje.

Z Prezydyum c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 25. Maja 1888.

W zastępstwie :

Loebl w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1888. Wydano i rozesłano dnia 5. Lipca 1888. **Część XIX.**

Nr. 60.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 5. Czerwca 1888, L. 4952/pr., którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości, względem przydzielenia gminy Horodyszcze do okręgu c. k. Sądu powiatowego miejsko - delegowanego w Samborze.

C. k. Namiestnik
Zaleski w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 18. Kwietnia 1888, L. 2800, dotyczące przydzielenia gminy Horodyszcze do okręgu sądu powiatowego miejsko - delegowanego w Samborze w Galicyi.

Na podstawie ustawy z dnia 11. Czerwca 1868, Nr. 59 Dz. p. p., zostaje gmina Horodyszcze z okręgu sądu powiatowego w Łące wyłączoną i do okręgu sądu powiatowego miejsko - delegowanego w Samborze przydzieloną.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. Stycznia 1889 r.

Prażak w. r.

Nr. 61.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 11. Czerwca 1888, L. 6206/pr., w sprawie uwolnienia odsetków od pożyczki przez kraj w drodze emisyi 4½% obligów w imiennej wartości 700.000 złr. dla ułatwienia spółkom wodnym uiszczenia datków konkurencyjnych zaciągnąć się mającej, od podatku dochodowego, niemniej od tego podatku, któryby ewentualnie przyszłemi ustawami w miejsce podatku dochodowego miał być zaprowadzony, oraz od kuponowego podatku stemplowego.

Reskryptem Wysokiego c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 6. Czerwca b. r., L. 2354/F. M., przyznane zostało galicyjskiemu Sejmowi krajowemu na mocy §. 11 ustawy z dnia 30. Czerwca 1884, Dz. u. p. nr. 116, co do odsetków od pożyczki przez kraj w drodze emisyi 4½% obligów w imiennej wartości 700.000 złr., dla ułatwienia spółkom wodnym uiszczenia datków konkurencyjnych zaciągnąć się mającej, uwolnienie od podatku dochodowego, niemniej od tego podatku, któryby ewentualnie przyszłemi ustawami w miejsce podatku dochodowego miał być wprowadzony, oraz od kuponowego podatku stemplowego.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Lwów dnia 11. Czerwca 1888.

C. k. Namiestnik

Zaleski w. r.

Nr. 62.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 9. Czerwca b. r., L. 32987, względem zezwolenia gminie Będzieszyn na pobór dodatków do podatków bezpośrednich.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 21. Maja 1888 Najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego

Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem następującej treści:

Sejm zezwala pobierać w gminie Będzieszyna, w powiecie brzeskim położonej, w roku 1888 — 62% dodatek do podatków bezpośrednich na opędzenie potrzeb gminnych.

Co się podaje do wiadomości wskutek reskryptu Wysokiego c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 25 Maja 1888, L. 9442.

Lwów, dnia 9. Czerwca 1888.

Zaleski w. r.

Nr. 63.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 9. Czerwca 1888, L. 32987, względem zezwolenia gminie Wola krecowska na pobór dodatków do podatków bezpośrednich.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 21. Maja 1888 Najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem następującej treści:

Sejm udziela gminie Wola krecowska (powiatu sanockiego) przyzwolenia na pobór w roku 1888 — 57% dodatku do podatków bezpośrednich na pokrycie potrzeb gminnych.

Co się podaje do wiadomości wskutek reskryptu Wysokiego c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 25. Maja 1888, L. 9442.

Lwów dnia 9. Czerwca 1888.

Zaleski w. r.

Nr. 64.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 9. Czerwca 1888, L. 32987, względem zezwolenia gminie Felicienthal na pobór dodatków do podatków bezpośrednich.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 21. Maja 1888 Najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowe-

go Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem następującej treści:

„Sejm pozwala gminie Felicienthal, w powiecie stryjskim położonej, pobierać w r. 1888 na pokrycie potrzeb gminnych 71% dodatek do podatków bezpośrednich.“

Co się podaje do wiadomości wskutek reskryptu Wys. c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 25. Maja 1888, L. 9442.

Lwów, dnia 9. Czerwca 1888.

Zaleski w. r.

Nr. 65.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 9. Czerwca 1888, L. 32987, względem zezwolenia gminie Puków na pobór dodatków do podatków bezpośrednich.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 21. Maja 1888 Najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem następującej treści:

„Udziela się gminie Puków, w powiecie Rohatyńskim położonej, zezwolenia do pobierania 100% dodatku gminnego do podatków bezpośrednich w latach: 1888, 1889, 1890 i 1891 na pokrycie potrzeb administracyjnych gminy, jako też na spłacenie reszty długu za kupiony na rzecz gminy las „Wersadki“ zwany“.

Co się podaje do wiadomości wskutek reskryptu Wys. c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 25. Maja 1888, L. 9442.

Lwów, dnia 9. Czerwca 1888.

Zaleski w. r.

Nr. 66.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 9. Czerwca 1888, L. 32987, względem zezwolenia gminom: Kielanowice, Nowodworze i Rudka na pobór dodatków do podatków bezpośrednich.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 21. Maja 1888 Najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmn krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem następującej treści:

„Następującym gminom, w powiecie tarnowskim położonym, pozwala się pobierać w roku 1888 na pokrycie potrzeb gminnych dodatków do podatków bezpośrednich, a to:

1) gminie Kielanowice 62% dodatek,
2) gminie Nowodworze 69% dodatek,
3) gminie Rudka 72% dodatek.

Co się podaje do wiadomości wskutek reskryptu Wys. c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 25. Maja 1888, L. 9442.

Lwów, dnia 9. Czerwca 1888.

Zaleski w. r.

Nr. 67.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 9. Czerwca 1888, L. 32987, względem zezwolenia gminie Chorostków na pobór dodatku do podatku konsumcyjnego od wina i mięsa.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 21. Maja 1888 Najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem następującej treści:

„Gminie Chorostków, w powiecie husiatyńskim położonej, zezwala się na pobór w latach 1888, 1889, 1890 — 100% dodatku gminnego od podatku konsumcyjnego od mięsa i wina, w które to 100% jednakże wliczone być mają owe 50%, przez Radę powiatową husiatyńską już przyzwolone.

Co się podaje do wiadomości wskutek reskryptu Wysokiego c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 25. Maja 1888, L. 9442 z nadmienieniem, że w myśl powołanego Najwyższego postanowienia, pobór powyższego podwyższonego dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina i mięsa, za czas przed ogłoszeniem tego Najwyższego postanowienia nie ma mieć miejsca.

Lwów, dnia 9. Czerwca 1888.

Zaleski w. r.

Nr. 68.

U s t a w a

z dnia 7. Czerwca 1888, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zezwalająca gminie miasta Gorlice pobierać opłaty od napojów spirytusowych i piwa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

Art. I.

Gminie miasta Gorlice zezwala się pobierać w latach: 1889, 1890, 1891, 1892, 1893 i 1894 następujące opłaty od napojów spirytusowych, piwa i miodu, w gminie wytwarzanych, lub do gminy sprowadzanych i w niej zużywanych, a mianowicie:

Od hektolitra piwa 1 zł. 70 ct.;

Od litra wódki do 50 stopni Tralesa 10 ct.;

Od litra wódki do 75 stopni Tralesa 16 ct.;

Od litra spirytusu nad 75 stopni Tralesa 20 ct.;

Od litra araku, rumu, esencyi ponczowej, rozolisu, likierów i wszelkich spirytusowych napojów słodzonych 20 ct.;

Od litra miodu, wiśniaku, dereniaku i maliniaku 4 ct.

Art. II.

Do uiszczenia tej opłaty obowiązani są wszyscy, którzy napoje w Art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają bądź to na sprzedaż, bądź na własny użytek.

Art. III.

Ta opłata ciąży tylko na konsumcyi w obrębie gminy; nie można obciążać nią produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. IV.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat, wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. V.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 7. Czerwca 1888.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 69.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 16. Czerwca 1888, L. 17994, w sprawie zniesienia stacyi szupasowych: w Bruśnie powiatu Cieszanowskiego, w Turze wielkiej i Wełdzirzu powiatu Dolińskiego, w Rajskiem powiatu Liskiego, w Leninie małej powiatu Staromiejskiego, w Cewkowie powiatu Cieszanowskiego i w Jaśliskach powiatu Sanockiego.

W porozumieniu z Wydziałem krajowym we Lwowie, znosi się stacye szupasowe: w Bruśnie w powiecie Cieszanowskim, w Turze wielkiej i Wełdzirzu w powiecie Dolińskim, w Rajskiem w powiecie Liskim, w Leninie małej w powiecie Staromiejskim, w Cewkowie w powiecie Cieszanowskim, w Jaśliskach w powiecie Sanockim ustanowione rozporządzeniem c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 21. Sierpnia 1875, L. 4287, (Dz. u. kr. Nr. 57).

Lwów, dnia 16. Czerwca 1888.

Zaleski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1888. Wydano i rozesłano dnia 20. Lipca 1888. **Część XX.**

Nr. 70.

U s t a w a

z dnia 10. Czerwca 1888, o regulacyi potoku Krzemienicy i Babulówki z dopływami, oraz potoku Trześni.

Za zgodą Sejmu krajowego Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

§. 1.

Regulacya potoku Krzemienicy i Babulówki na przestrzeni od gminy Hyki do ujścia do Wisły, wraz z uregulowaniem potoku Rowu i Trześni, ma być wykonaną w ciągu lat pięciu, począwszy od roku 1888, jako przedsiębiorstwo krajowe.

§. 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma projekt, który ułoży Administracya państwa w porozumieniu z Wydziałem krajowym. Koszta wykonania jednak przekroczyć nie mogą kwoty 155.000 zł., jako sumy preliminowanej na podstawie istniejącego już projektu rządowego z r. 1876, uzupełnionego przez krajowe biuro melioracyjne.

Wydział krajowy zostaje upoważnionym także po dokonanem ułożeniu tego projektu, poczynić w nim zmiany w porozumieniu z Administracyą państwa, w obrębie granic powyżej wskazanej sumy maksymalnej.

§. 3.

Koszta regulacyi włącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu, pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu regulacyjnego.

Do pokrycia tych kosztów mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl §. 6. ustępu 1. i §. 4. ustępu 1. ustawy z dnia 30. Czerwca 1884, Dz. u. p. Nr. 116. bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości trzydziestu procent kosztów;

c) wreszcie właściciele gruntów i zakładów, które położone są w okręgu konkurencyjnym, przez władze administracyjne oznaczyć się mającym, resztą preliminowanych kosztów budowy, a to w myśl §. 66. krajowej ustawy wodnej z dnia 14. Marca 1875. według stosunku korzyści, których oczekiwać należy, lub w miarę wielkości niebezpieczeństwa, które ma być usunięte, albo też, o ile rozkład kosztów na tej podstawie nie da się oznaczyć, według wartości tych gruntów i zakładów.

§. 4.

Dla rozłożenia i ściągnięcia datków prywatnych stron interesowanych, w §. 3. *c*) wymienionych, zawiązaną będzie przez Administracyę państwa w porozumieniu z Wydziałem krajowym spółka wodna.

Bliższe szczegóły co do wyboru liczby członków Wydziału tej spółki, określi statut przez władzę polityczną ułożyć się mający.

§. 5.

Zasiłki krajowe i państwowe, oraz prestacye konkurencyjne, mają być uiszczone w czasie budowy w pięciu równych ratach rocznych z góry.

§. 6.

Dla utrzymania wykonanych robót regulacyjnych po skończeniu budowy, ma być utworzonym osobny fundusz.

Fundusz ten składać się będzie:

1. z kwoty osiągniętej ze sprzedaży uzyskanych przy regulacyi gruntów;
2. z odsetek tej kwoty, jakie narosną w czasie budowy;
3. z dochodów uzyskanych z wydzierżawienia wałów ochronnych.

Dalsze postanowienia co do rozkładu reszty kosztów utrzymania na kraj i strony interesowane, ewentualnie utworzenia w tym celu jednej lub więcej spółek wodnych i innych zarządzeń, potrzebnych dla konserwacyi budowli, wydane zostaną w drodze ustawodawstwa krajowego.

§. 7.

Wykonanie robót regulacyjnych i konserwacyjnych, zarówno jak i administracyę funduszu regulacyjnego i konserwacyjnego, obejmie Wydział krajowy.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys, oznaczyć ma Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnictwem, któremu też podobnie jak i stronom interesowanym przyznanym zostaje wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, oraz co do ewentualnego bezpośrednio współdziałania rządowych organów technicznych przy wykonaniu tego przedsiębiorstwa, ułoży Wydział krajowy wspólnie z Namiestnictwem z zastrzeżeniem zatwierdzenia przez właściwe Ministerstwa.

§. 8.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, skarbu i spraw wewnętrznych.

Buda Peszt, dnia 10. Czerwca 1888.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r. **Dunajewski** w. r. **Falkenhayn** w. r.

Nr. 71.

U s t a w a

z dnia 10. Czerwca 1888, o osuszeniu bagien Oleskich.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

§. 1.

Osuszenie bagien w gminach i obszarach dworskich powiatu Brodzkiego i Złoczowskiego: Chwatów, Zahorce, Olesko, Konty, Czyżki, Juśkowice, Sokołówka, Raźniów i Turze, które winno być wykonane w ciągu dwóch lat, począwszy od roku 1888, przez spółkę wodną na podstawie §. 45 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. Marca 1875, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 38. zawiązać się mającą, uznane zostaje za przedsiębiorstwo subwencyonowane z funduszu krajowego.

§. 2.

Za podstawę techniczną tej melioracyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z roku 1886, preliminujący koszta robót na 40.000 zł.

Wydział krajowy jest jednak upoważnionym do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w obrębie granic powyższej sumy kosztorysowej.

§. 3.

Do pokrycia kosztów tej melioracyi mają się przyczyniać:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości dwudziestu procent preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl §. 6. ustępu 2. i §. 4. ustępu 2. *b)* ustawy z dnia 30. Czerwca 1884, Dz. u. p. Nr. 116. takim samym bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości dwudziestu procent kosztów;

c) wreszcie właściciele gruntów i zakładów, które położone są w okręgu konkurencyjnym, przez Władze administracyjne oznaczyć się mającym, resztą preliminowanych kosztów budowy, a to w myśl §. 66. krajowej ustawy wodnej z dnia 14. Marca 1875, według stosunku korzyści, których oczekiwać należy, lub w miarę wielkości niebezpieczeństwa, które ma być usunięte, albo też, o ile rozkład kosztów na tych podstawach nie da się oznaczyć, według wartości tych gruntów i zakładów.

§. 4.

Zasiłki krajowe i państwowe oraz prestacye członków spółki, mają być uiszczone w czasie budowy w dwóch równych ratach rocznych z góry.

§. 5.

Koszta zarządu i utrzymania wykonać się mających budowli ponosić winni członkowie spółki wodnej, wspomnieni w §. 3. pod *c)* według wskazanego tamże stosunku.

§. 6.

Wykonanie robót melioracyjnych i konserwacyjnych prowadzić ma Wydział spółki wodnej.

Sposób, w jaki ma być utworzony Wydział spółki wodnej, tudzież liczbę członków tego Wydziału, oznaczy statut spółki przez władzę polityczną ułożyć się mający.

Tak Administracyi państwa jak i Wydziałowi krajowemu służy prawo wysyłania swoich delegatów do Wydziału spółki z głosem stanowczym.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys oznaczyć ma Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnictwem, któremu podobnie jak i Wydziałowi krajowemu przyznanym będzie wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, oraz co do ewentualnego bezpośredniego współdziałania rządowych orga-

nów technicznych przy wykonywaniu tego przedsiębiorstwa, oznaczyć ma Wydział krajowy wspólnie z Namiestnictwem z zastrzeżeniem zatwierdzenia przez właściwe Ministerstwa.

§. 7.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, skarbu i spraw wewnętrznych.

Buda-Peszt, dnia 10. Czerwca 1888.

Franciszek Józef w r.

Taaffe w. r. **Dunajewski** w. r. **Falkenhayn** w. r.

Nr. 72.

Ogłoszenie

galicyjskiej c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 12. Lipca 1888, l. 50367, dotyczące obowiązku oznajmienia zapasów cukru w dniu 1. Sierpnia 1888 się znajdujących.

Według §. 60 ustawy o opodatkowaniu cukru z dnia 20. Czerwca 1888, Nr. 97, Dz. u. p. obowiązany jest każdy, który w dniu 1. Sierpnia 1888, posiadać będzie w zapasie więcej aniżeli 100 klgr. opodatkowaniu podlegających fabrykatów cukru, wymienionych w §. 1. ustęp 1. powołanej ustawy, t. j. cukru burakowego, jakoteż wszystkich innych fabrykatów cukru podobnego gatunku (cukru trzcinowego) w jakimkolwiekbądź stanie czystości, z jedynym wyjątkiem syropu, nieprzydatnego do użytku ludzkiego, zapas ten w przeciągu trzech dni, a więc najdalej do dnia 3. Sierpnia 1888, przeznaczonym do tego organom skarbowym pisemnie oznajmić, i w dotyczącem oznajmieniu wagę netto, tudzież miejscowość i lokalności, w których wspomniane w zapasie znajdujące się fabrykaty cukru są przechowane, dokładnie podać.

Posiadacze tych zapasów do zapłacenia podatku od nich obowiązani nie są.

Oznajmienia powyższe należy wnosić do tego oddziału c. k. straży skarbowej, w którego okręgu służbowym miejscowość, w której rzeczone zapasy cukru się znajdują, jest położoną.

Blankiety na oznajmienia zapasów cukru nabywać można w oddziałach straży skarbowej za opłatą kosztów nakładu.

Niewniesienie przepisanego oznajmienia, tudzież niedokładne oznajmienie, w któremby oznajmiony zapas cukru różnił się od faktycznie znajdującego się zapasu o więcej niż pięć procent, karane będzie grzywną

w wysokości 11 złr. za każde 100 kilogramów ilości nieoznajmionej, względnie tej ilości cukru, o którą ilość oznajmiona od rzeczywiście istniejącego zapasu się różni.

Z c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu.

We Lwowie, dnia 12. Lipca 1888.

Nr. 73.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 5. Czerwca 1888, l. 32305, o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych.

Jego ces i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 13. Marca 1888 zatwierdzić najmiłościwiej następującą uchwałę Sejmu krajowego z dnia 11. Stycznia 1888, o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych:

1. Radzie powiatowej w Trembowli, na drodze powiatowej Trembowla-Budzanów.
2. Radzie powiatowej w Dąbrowy, na drogach powiatowych Dąbrowa-Żabno-Otfinów i Szczucin-Otałęż.
3. Radzie powiatowej w Białej, od mostu powiatowego na rzece Białce w Kaniowie starym.
4. Radzie powiatowej w Tarnopolu, na drodze powiatowej Tarnopol-Brody.
5. Radzie powiatowej w Rzeszowie, od mostu powiatowego na rzece Wisłoku w Żarnowy.
6. Radzie powiatowej w Śniatynie, na drodze powiatowej z Załucza do Rożnowa.
7. Radzie powiatowej w Brodach, na drodze powiatowej Brody-Załośce.
8. Radzie powiatowej w Krośnie, od mostu powiatowego na rzece Wisłoku w Bratkówce.
9. Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej, na drodze powiatowej Jabłonówka-Busk-Rakobuty.
10. Radzie powiatowej w Kolbuszowy, na drodze powiatowej Kolbuszowsko-Majdańskiej.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam jak następuje.

Art. I.

Radom powiatowym w Trembowli, Dąbrowy, Białej, Tarnopolu, Rzeszowie, Śniatynie, Brodach, Krośnie, Kamionce strumiłowej i w Kolbu-

szowy, nadaje się na lat pięć, od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie, kosztem właściwych funduszów powiatowych, a mianowicie:

1. Radzie powiatowej w Trembowli, prawo do pobierania myta drogowego i mostowego na drodze powiatowej Trembowla-Budzanów, na jednej stacyi w Zieleńcu.

2. Radzie powiatowej w Dąbrowy, prawo do pobierania myta drogowego i mostowego na drodze powiatowej Szczucin-Otałęż na jednej stacyi mytniczej.

Od każdego z tych dwóch myt (pod poz. 1. i 2. poszczególnionych), pobierać należy opłaty według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu: drogowego 2 (dwa) ct., mostowego 2 (dwa) ct.,

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pedzonego ciężkiego i koni wierzchowych: drogowego 1 (jeden) ct., mostowego 1 (jeden) ct.,

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego: drogowego $1/2$ (pół) ct., mostowego $1/2$ (pół) ct.

Właściciele i zarząd dóbr w Semenówce, wolni są od opłaty myta Radzie powiatowej w Trembowli przysługującego.

3. Radzie powiatowej w Dąbrowy, prawo do pobierania myta drogowego na drodze powiatowej Dąbrowa-Żabno-Otfinów na jednej stacyi mytniczej.

4. Radzie powiatowej w Białej, prawo do pobierania myta od mostu powiatowego na rzece Białce w Kaniowie starym.

5. Radzie powiatowej w Tarnopolu, prawo do pobierania myta drogowego na drodze powiatowej Tarnopol-Brody na jednej stacyi mytniczej.

6. Radzie powiatowej w Rzeszowie, prawo do pobierania myta od mostu powiatowego na rzece Wisłoku w Żarnowy.

7. Radzie powiatowej w Śniatynie, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej z Załucza do Rożnowa, a to: myta drogowego na dwóch stacyach z zachowaniem odległości 15 kilometrów między jedną a drugą stacyą i myta mostowego od mostu na rzece Rybnicy w Rożnowie.

Od każdego z tych pięć myt (pod poz. 3. 4. 5. 6. i 7. poszczególnionych) pobierać należy opłaty według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.,

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Pobór myta na drodze powiatowej Tarnopol-Brody, rozpocznie się dopiero po oddaniu do użytku publicznego wybudowanej drogi na łącznej przestrzeni 17 kilometrów, 645 metrów.

8. Radzie powiatowej w Brodach, prawo do pobierania myta drogowego na drodze powiatowej Brody-Załośce, na jednej stacyi mytniczej.

9. Radzie powiatowej w Krośnie, prawo do pobierania myta od mostu powiatowego na rzece Wisłoku w Bratkówce.

10. Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej, prawo do pobierania myta drogowego na drodze powiatowej Jabłonówka-Busk-Rakobuty na jednej stacyi mytniczej.

Od każdego z tych trzech myt (pod poz. 8. 9. i 10. poszczególnionych), pobierać należy opłaty według następującego wymiaru.

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.,

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.,

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $1/2$ (pół) ct.

Pobór myta na drodze powiatowej Jabłonówka-Busk-Rakobuty, rozpocznie się dopiero po oddaniu do użytku publicznego wybudowanej drogi na minimalnej przestrzeni 8 kilometrów.

Mieszkańcy gminy i obszaru dworskiego w Bratkówce, wolni są od odpłaty myta mostowego dla Rady powiatowej w Krośnie ustanowionego.

11. Radzie powiatowej w Kolbuszowy, prawo do pobierania myta od mostu na drodze powiatowej Kolbuszowsko-Majdańskiej w Dubasie, według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 3 (trzy) ct.,

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.,

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej, lub o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 5. Czerwca 1888.

Zaleski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1888. Wydano i rozesłano dnia 1. Września 1888. **Część XXI.**

Nr. 74.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 28. Czerwca 1888, l. 67594/87, tyczące się oględzin zwierząt do rzezi lub kłucia przeznaczonych, oraz mięsa z tychże, wraz z instrukcyą dla oglądaczów bydła rzeźnego i mięsa, wydane w porozumieniu z Wydziałem krajowym na podstawie ustawy o zarazach zwierzęcych z 29. Lutego 1880 (Dz. p. p. Nr. 35.), ustawy przemysłowej z 20. Grudnia 1859 (Dz. p.p. Nr. 227.) i nowelli z 15. Marca 1883 (Dz. p.p. Nr. 39.), tudzież ustawy gminnej z dnia 12. Sierpnia 1866 (Dz. u. i r. kr. Nr. 19).

§. 1.

Bydło rzeźne, to jest: woły, krowy, buhaje i jałownik, ma być przed rzezią i po tejże poddane oględzinom bez względu na miejsce, w którem, oraz cel, na jaki rzeź się odbywa; zwierzęta zaś zabijane kłóciem, t. j. cielęta, świnie, owce i kozy, w takim razie, jeżeli mięso ma być sprzedane lub wywiezione, albo jeżeli bicie odbywa się w rzeźniach publicznych lub prywatnych.

§. 2.

Sposób rzezi lub kłucia zwierząt.

W myśl rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. Lutego 1855 (Dz. p. p. Nr. 31.) wzbraniającego dręczenia zwierząt, odbywać się ma rzeź, czyli zabicie zwierzęcia w celu uzyskania mięsa do spożycia przydatnego, a względnie kłucie tegoż, w sposób dla zwierzęcia najmniej bo-

lesny i męczący, przyczem baczyć należy, by niemal wszystka krew ze zwierzęcia spłynęła.

§. 3.

Miejsce rzezi lub kłucia zwierząt.

Rzeź, a względnie kłucie zwierząt w §. 1. wymienionych, może się odbywać:

a) w publicznych rzeźniach gminnych lub utrzymywanych sposobem zarobkowym tak przez stowarzyszenia jak i przez pojedyńczych przemysłowców w godzinach wyznaczonych przez reprezentacyę gminną;

b) w lokalach osób prywatnych (t. j. nie trudniących się przemysłem (§. 6.).

§. 4.

Publiczne rzeźnie gminne lub utrzymywane sposobem zarobkowym.

Gminy, jakoteż i stowarzyszenia przemysłowców mogą urządzić rzeźnie przeznaczone wyłącznie na rzeź bydła rzeźnego (wołów, krów, jałówek i buhajów) albo tylko zwierząt zabijanych kłuciem (cieląt, świń, owiec i kóz), albo też wspólnie dla pierwszych i drugich.

W miejscowościach, w których już istnieją lub zostaną urządzone przez gminę lub stowarzyszenia przemysłowe publiczne rzeźnie dostatecznych rozmiarów, może władza krajowa na wniosek reprezentacyi gminnej zakazać dalszego używania istniejących lub zakładania nowych rzeźni prywatnych i w takim razie musi rzeź względnie kłucie zwierząt odbywać się li tylko w rzeźniach publicznych.

Wyjątek stanowi rzeź z konieczności (§. 21.).

§. 5.

Prywatne rzeźnie przemysłowców.

Przemysłowcy trudniący się wyrębem mięsa, albo sporządzaniem wyrobów mięsnych, przedewszystkiem więc rzeźnicy i masarze, mają w miejscowościach, w których nie ma publicznych rzeźni gminnych lub rzeźni stowarzyszeń przemysłowych, wedle §. 4. urządzić prywatne rzeźnie do bicia lub kłucia zwierząt.

§. 6.

Rzeź w lokalach prywatnych.

Osoby prywatne, t. j. nie trudniące się w sposób zarobkowy wyrębem mięsa lub sporządzaniem wyrobów mięsnych, mogą w miejscowościach, w których niema rzeźni publicznych, poddawać rzezi zwierzęta tylko w miejscu i w porze dnia, oznaczonych przez reprezentacyę gminną.

§. 7.

Oględziny zwierząt w §. 1. wymienionych.

Oględziny zwierząt w §. 1. wymienionych, wykonuje oglądacz, który ma obowiązek zbadać zwierzę przed zabiciem (oględziny zewnętrzne), wnętrzności zwierzęcia (oględziny wewnętrzne) i mięso po rzezi, i orzec, czy takowe jest do spożycia przydatne.

Sprzedaż mięsa pochodzącego ze zwierząt przez oglądacza niezbadanych, lub uznanego przez tegoż jako niezdrowe i nieprzydatne do spożycia, oraz sprzedaż wyrobów z takiego mięsa jest wzbronioną.

§. 8.

Oglądacz bydła rzeźnego i zwierząt w rzeźniach kłuciem zabijanych.

Każda gmina wybiera oglądacza zwierząt wymienionych §. 1., oraz tegoż zastępcę.

Gminy większe mogą według potrzeby wybrać kilku oglądaczy i tychże zastępców, przydzielając im czynności w oznaczonym okręgu miejscowości.

Oglądaczami mogą być:

1. w publicznych rzeźniach gminnych lub stowarzyszeń przemysłowych, jakoteż i w większych rzeźniach, będących prywatną własnością przemysłowców, tylko wyterynarze upoważnieni do wykonywania praktyki (§. 12. ustawy o zarazach bydlęcych);

2. w mniejszych rzeźniach, tak jak i w gminach nie posiadających rzeźni, weterynarze dyplomowani, w obrębie gminy zamieszkali, a w braku tychże doktorzy medycyny, chirurdzy, konowali lub inni znawcy. Ci ostatni muszą się wykazać przed zwierzchnością gminną świadectwem c. k. weterynarza powiatowego lub tegoż zastępcy, iż są obznajomieni:

a) z odpowiedniemi ustawami, przepisami i instrukcyami;

b) z oznakami zdrowia i chorób zwierząt, tak za życia tychże, jak i po zabiciu i

c) z oznakami mięsa do spożycia przydatnego.

Zresztą powinni oni być znani w gminie z sumienności i prawości charakteru i mają umieć czytać i pisać.

Oglądaczami lub zastępcami tychże nie mogą być mianowani rzeźnicy, masarze, i wszyscy ci, którzy się trudnią wyrębem i sprzedażą mięsa lub wyrobów z tegoż.

§. 9.

Mianowania oglądaczów i ich zastępców, oraz tychże wynagrodzenie.

Naczelnik gminy wydaje oglądaczowi i tegoż zastępcy nominacyę po uskutecznionym wyborze ze strony rady gminnej i potwierdzeniu c. k. Starostwa w porozumieniu z Wydziałem rady powiatowej (względnie c. k. Namiestnictwa i Wydziału krajowego).

Uchwałę rady gminnej co do wyboru oglądacza i tegoż zastępcy przedkłada naczelnik gminy c. k. Starostwu i Wydziałowi Rady powiatowej, podając szczegóły tyczące się osoby wybranych; w gminach posiadających własne statuta c. k. Namiestnictwu i Wydziałowi krajowemu

W miastach stołecznych Lwowie i Krakowie ustanawia Rada miejska oglądacza i tegoż zastępcy, a Prezydent miasta odbiera od nich przyrzeczenia.

C. k. Starostwo, a względnie c. k. Namiestnictwo może z własnej inicyatywy lub na wniosek Wydziału powiatowego, a względnie Wydziału krajowego, w pierwszym jednak wypadku w porozumieniu z Wydziałem powiatowym, a względnie z Wydziałem krajowym wyboru nie potwierdzić i zawezwać gminę do ponownego wyboru.

Po potwierdzeniu wyboru oglądacza i tegoż zastępcy, naczelnik gminy odbiera od nich przyrzeczenie sumiennego wypełniania obowiązków i stosowania się do odpowiednich ustaw, przepisów i instrukcyj, wręczy im po jednym egzemplarzu niniejszego rozporządzenia wraz z pouczeniem, druki protokołu oględzin i certyfikatów na wywóz mięsa, a względnie i przyrządów do plombowania mięsa.

Oglądacz i tegoż zastępca otrzymują bezpośrednio z kasy gminnej wynagrodzenie za swą czynność, według umowy zawartej między nimi a gminą, gmina zaś ma prawo pobierać od właścicieli zwierząt za oględziny odpowiednią taksę (§. 28.).

§. 10.

Prawa i obowiązki oglądaczy i ich zastępców.

Oglądacze i tychże zastępcy są funkcyonaryuszami gminy i jako tacy podlegają kontroli i nadzorowi reprezentacyi gminnej. Mają oni ściśle stosować się do przepisów ustaw o zarazach zwierzęcych i księgosuszu z 29. Lutego 1880 (Dz. p. p Nr. 35. i 37.) i odnośnych rozporządzeń ministeryalnych z dnia 13. Kwietnia 1880 (Dz. p. p. Nr. 36. i 38.), oraz do przepisów niniejszego rozporządzenia.

Oglądaczom i ich zastępcom nie wolno od stron żądać lub pobierać żadnej zapłaty za ich obowiązkową czynność.

Oni wyłącznie mają prawo i obowiązek wykonywać w miejscowości, dla której zostali mianowani, oględziny w §. 1. wymienionych zwierząt, w każdym czasie zwiedzać rzeźnie publiczne i prywatne w tejże miejscowości się znajdujące, i sami albo wspólnie z naczelnikiem gminy (przełożonym obszaru dworskiego) lub tegoż zastępcą, względnie delegatem, wykonać lub dopilnować wykonania tych zarządzeń, które w myśl niniejszego rozporządzenia do ich zakresu działania należą.

Nadto są obowiązani:

1. czuwać, by w miejscowości ich przeznaczenia nie zarzynano zwierząt bez poprzednich oględzin;

2. mięso do spożycia jako przydatne przez nich uznane, zaopatrzyć plombą gminną, względnie certyfikatem wywozu;

3. prowadzić protokół oględzin;

4. zniszczyć mięso do spożycia nieprzydatne lub donieść naczelnikowi gminy o tem, iż mięso ma być zniszczone i wspólnie z tymże dopilnować zniszczenia tegoż mięsa;

5. przechowywać pod zamknięciem protokół oględzin, druki certyfikatów mięsa i przyrząd do plombowania tegoż;

6. przeprowadzać rewizyę mięsa, do gminy z innej miejscowośc wprowadzonego;

7. poddawać rewizyi mięso i wyroby z tegoż, znajdujące się na składach u przedsiębiorców jakoteż u kupców;

8. przestrzegać czystości w lokalach, w których rzeź, wyrąb mięsa i sporządzanie wyrobów mięsnych się odbywa, jakoteż w składach mięsa;

9. uwiadamiać bezzwłocznie naczelnika gminy (przełożonego obszaru dworskiego) o każdym przypadku sprawdzenia choroby zaraźliwej u zwierząt przez nich oglądanych, i o każdym przypadku podejrzenia tych chorób,

§. 11.

Zgłoszenie do oględzin.

Chcący poddać zabiciu zwierzę w myśl §. 1. podlegające oględzinom, winien się zgłosić u naczelnika gminy (przełożonego obszaru dworskiego), podać pochodzenie zwierzęcia, a w przypadkach przewidzianych w §§. 8 i 9 ustawy o zarazach i księgosuszu, przedłożyć paszport odpowiedni i złożyć w kasie gminnej za pokwitowaniem taksę należną. Kwit ten, w którym ma być miejsce pochodzenia zwierzęcia podane, wręczy właściciel oglądaczowi.

Oględziny w rzeźniach zwierząt do bicia lub kłucia przeznaczonych.

§. 12.

Badanie stanu zdrowia zwierzęcia przed rzezią, względnie kłuciem (oględziny zewnętrzne).

Zwierzęta, mające być bite w rzeźniach, zbada dokładnie oglądacz tuż przed wpuszczeniem ich do rzeźni i wpuści do rzeźni tylko te, które są zupełnie zdrowe, albo których mięso pomimo choroby zwierzęcia, może być do spożycia przydatne.

Do rzeźni wprowadzonych zwierząt nie wolno bez zezwolenia oglądacza z niej wyprowadzić, a zarządy gminy mogą zwierzęta, które oglądacz do rzeźni wpuścić zezwoli, zaopatrzyć piętnem gminnem.

Po wprowadzeniu do rzeźni ma być zwierzę najpóźniej do 48 godzin zabite.

§. 13.

Bezwarunkowe lub warunkowe zezwolenie na zabicie.

Oglądacz zezwoli na rzeź i wpuści zwierzę do rzeźni **bezwarunkowo** tylko natenczas, jeżeli ono nie okazuje żadnych objawów chorobowych i jest dobrze odżywione, (zobacz pouczenie 1. oznaki zdrowego zwierzęcia).

W przypadkach zaś podejrzenia o chorobę lub sprawdzenia takich chorób, w których mięso jest zazwyczaj do spożycia przydatne, zwróci właściciela uwagę na tę okoliczność, iż po rzezi okazać się może mięso do spożycia nieprzydatnem i wpuści do rzeźni zwierzę tylko natenczas, jeżeli właściciel ryzyko z rzezi wynikające na siebie przyjmuje. (Pouczenie 2. co do chorób w których rzeź warunkowo może być dozwolona).

W pierwszym przypadku ma oglądacz zbadać wnętrzności i mięso po rzezi, w drugim razie ma być obecnym podczas rzezi i sprawiania zwierzęcia.

§. 14.

Wzbronienie rzezi.

Oglądacz wzbroni rzezi i nie wpuści do rzeźni:

1. zwierząt chorych na choroby zaraźliwe lub o takowe podejrzanych,

2. zwierząt chorych na te choroby, które zazwyczaj lub zawsze czynią mięso nieprzydatne do spożycia, (pouczenie 3.);

3. zwierząt wychudłych (czy to wskutek starości, złego odżywienia lub nadmiaru pracy) w tym stopniu, iż mięso z nich nie może być przydatne do spożycia;

4. zwierząt ciężarnych w ostatnich miesiącach ciąży (z wyjątkiem rzezi z konieczności §. 21);

5. zwierząt pokąsanych przez inne wściekłe;

6. cieląt niedojrzałych, (pouczenie 4);

Zabicie zwierząt, które do rzezi nie mogą być przypuszczone, a które mają być z innych powodów zniszczone, nie powinno się odbywać w rzeźniach, lecz na ścierwisku gminnem.

Rzeź zwierząt dotkniętych chorobą zaraźliwą lub o takową podejrzanych, może się odbyć w rzeźni li tylko na polecenie właściwej władzy politycznej, która co należy zarządzi.

§. 15.

Badanie wnętrzności zwierzęcia po rzezi (oględziny wewnętrzne) i mięsa.

Oglądacz ma jak najdokładniej zbadać wnętrzności zwierzęcia w celu sprawdzenia:

1. czy zwierzę, które przed rzezią nie okazywało żadnych objawów chorobowych, było w rzeczywistości zdrowe;

2. czy stan wnętrzności zwierzęcia usunął podejrzenie choroby przed rzezią wypowiedziane, a w końcu:

3. czy zmiany chorobowe znajdujące się w narządach wewnętrznych są tego rodzaju lub w tym stopniu, iż dozwalają a względnie wykluczają przydatność mięsa do spożycia.

Również zbada oglądacz jaknajdokładniej mięso zwierzęcia zabitego, czy takowe pomimo, że pochodzi ze zwierzęcia zdrowego jest do spożycia przydatne.

Oględziny wnętrzności i mięsa u zwierząt bitych według rytuału mojżeszowego, ma oglądacz wykonać wspólnie z szechterem

§. 16.

Pozwolenie lub wzbronienie sprzedaży mięsa lub użycia tegoż do wyrobów mięsnych.

Oglądacz udzieli pozwolenia na sprzedaż mięsa lub na użycie tegoż do wyrobów mięsnych natenczas, jeżeli mięso okaże wszelkie znamiona przydatności do spożycia i pochodzi ze zwierząt, które przy zewnętrznych i wewnętrznych oględzinach okazały się zdrowe lub dotknięte takiemi chorobami, które nie czynią mięsa do spożycia nieprzydatnem. (Pouczenie 5. : znamiona mięsa zdrowego).

Oglądacz wzbroni zaś sprzedaży mięsa lub użycia tegoż do wyrobów mięsnych:

1. jeżeli mięso jest do spożycia nieprzydatnem pomimo, iż zwierzę przy zewnętrznych i wewnętrznych oględzinach nie okazywało żadnych zmian chorobowych. (Pouczenie 6.: zmiany chorobowe mięsa, wykluczające tegoż zdatność do spożycia);
2. jeżeli jest do spożycia nieprzydatne z powodu sprawdzenia znaczniejszego stopnia tych chorób, które zazwyczaj nie wykluczają przydatności mięsa do spożycia;
3. jeżeli wewnętrzne badanie wznieciło podejrzenie lub wykazało taką chorobę, która wyklucza bezwarunkowo przydatność mięsa do spożycia pomimo, iż zwierzęcia przy zewnętrznym badaniu nie uznano za chore.

§. 17.

Zniszczenie mięsa do spożycia niezdatnego. Użycie niektórych części do celów przemysłowych.

Mięso z jakichkolwiek przyczyn uznane za nieprzydatne do spożycia, ma być zniszczone.

Oglądacz dokona pod swym dozorem bezzwłocznie zniszczenia takiego mięsa natenczas, jeżeli właściciel na to się zgodzi, zaś odda takowe naczelnikowi gminy lub tegoż zastępcy, jeżeli właściciel chce wnieść przedstawienie przeciw orzeczeniu oglądacza.

W tym przypadku jest odbierający mięso obowiązany przechować je w ten sposób, by nie mogło być wymieniane lub wyniesione, oraz by nie uległo zepsuciu.

Inne części zwierzęcia, jak skóra, tłuszcz, rogi, racice, jelita itd., których użycie do spożycia lub do celów przemysłowych jest dozwolone, może oglądacz właścicielowi do użytku wydać, w przeciwnym razie ma zniszczenie takowych zarządzić i dopilnować.

§. 18.

Zaopatrzenie mięsa do spożycia zdatnego plombą gminną.

Mięso, które uzna oglądacz jako przydatne do spożycia, ma on zaopatrzyć plombą gminną.

Plomba ma być na każdej części roz ćwiartowanego zwierzęcia, lub na całem zwierzęciu, w ten sposób obok większej kości lub przy grubszym ścięgnie umocowaną, by pomimo oddzielenia większej części mięsa, takowa mogła zostać przy głównym kawałku nienaruszoną.

§. 19.

Wydanie certyfikatu dla wywozu mięsa i prowadzenie protokołu oględzin.

W razie wywozu mięsa po za miejscowość rzezi, ma oglądacz dla części przeznaczonych do wywozu (ćwiartek, połówek, lub całych zwierząt)
Wzór A. wydać certyfikat uprawniający do wywozu. (Wzór A.)
Wzór B. Oprócz tego ma oglądacz (według wzoru B) prowadzić protokół oględzin, w którym winien zapisać każde zwierzę do rzeźni wpuszczone, wypełniając dokładnie wszystkie rubryki tegoż protokołu po dokonanej rzezi.

Tak blankiety certyfikatów, jakoteż i druki do protokołów oględzin bydła, otrzyma oglądacz od przełożonego gminy i zaopatrzy bieżącemi liczbami. Kartek z tych zeszytów nie wolno mu wyrywać.

§. 20.

Oględziny zwierząt i mięsa w miejscowościach nieposiadających rzeźni.

W gminach, w których nie ma rzeźni, ani publicznych, ani prywatnych, rzeź ma się odbywać w miejscu i w godzinach przez zwierzchność gminy oznaczonych; oględziny zwierząt, w myśl §. 1. tymże podlegających, mają być przedsięwzięte bezpośrednio przed zabiciem, a oglądacz obowiązanym jest być obecnym podczas zabicia i sprawiania zwierzęcia.

Zwierzęta rzeźne wprowadzone do gminy w ostatnich dziesięciu dniach, wolno zarzynać tylko za osobnem pozwoleniem przełożonego gminy, który ma jak najdokładniej zbadać pochodzenie zwierzęcia.

Jeżeli mięso ma być w miejscu przez właściciela i jego domowników spożyte, udzieli oglądacz ustnego pozwolenia do spożycia; wyda zaś certyfikat według wzoru A., jeżeli to mięso ma być w miejscu sprzedane lub z miejscowości w celu sprzedaży wywiezione.

W gminach leżących w pasie pogranicznym ma oglądacz przełożonego gminy uwiadomić o każdym przypadku rzezi dokonanej.

Jakkolwiek oglądacz w miejscowościach nie posiadających rzeźni nie jest obowiązany prowadzić protokołu oględzin według wzoru B, to pomimo tego ma on utrzymywać spis bydła w gminie zarżniętego.

§. 21.

Oględziny zwierząt i mięsa z tychże w razie rzezi z konieczności.

Rzeź z konieczności, czyli dorzynanie zwierząt, może być dokonanem w tych przypadkach, w których mięso stałoby się nieprzydatnem do spożycia, gdyby zwierzęcia natychmiast nie zabito, a przeto:

1. w przypadkach znaczniejszego skaleczenia;
2. złamania kości;
3. wzdęcia szybkiego;
4. grożącego udławienia lub uduszenia n. p. przez połknięcie buraka, ziemniaka, kości etc. lub uduszenie sznurem;
5. trudności porodu;
6. wynicowania lub wypadnięcia macicy.

Rzeź z konieczności może się odbyć i w lokalach prywatnych i to według pory roku w 6—12 godzin po powstaniu przyczyny znaglającej rzeź.

W takich razach oglądacz ma dokonać oględzin i postąpić według §. 1., 14., 15., 16., 17., 18., 19. niniejszego rozporządzenia, może atoli dokonać oględzin przed zgłoszeniem rzezi i złożeniem taksy za oględziny; w razie wywozu mięsa ma jednak na certyfikacie uwidocznić, iż mięso pochodzi z zwierzęcia zabitego z konieczności.

W przypadkach rzezi z konieczności dokonanej bez oględzin zewnętrznych (t. j. za życia zwierzęcia), nie może być mięso ani sprzedanem, ani wywiezionem.

Zabicie zwierząt w przypadkach powyżej podanych w okresie późniejszym, t. j. później jak według pory roku w 6—12 godzin po wypadku rzeź znaglającym, lub zabicie zwierząt w stanie chorobowym (wskutek chorób wewnętrznych), nie może być uważane za rzeź z konieczności.

Jeżeli zwierzęta takie mają być zabite w celu spożycia mięsa, natenczas oględzin, i to przynajmniej wewnętrznych, musi dokonać uprawniony weterynarz lub lekarz rządowy.

§. 22.

Sprawozdanie chorób zaraźliwych.

W każdym przypadku sprawdzenia lub podejrzenia chorób zaraźliwych u zwierząt mających być zabitemi czy to w rzeźniach, czy w lokalach prywatnych lub u zwierząt już zabitych, ma oglądacz bezzwłocznie o tem uwiadomić naczelnika gminy (przełożonego obsz. dworsk.) i ma co należy zarządzić, by aż do objęcia przez tegoż, zwierzę żywe, a względnie trzewy i mięso nie zostały usunięte.

§. 23.

Oględziny ponowne mięsa z innej miejscowości wprowadzonego.

Mięso, zaopatrzone jedynie certyfikatem uprawniającym do wywozu, (nie plombowane) wprowadzone w celu sprzedaży do innej miejscowości, ma być tamże przez miejscowego oglądacze przed umieszczeniem w lokalu sprzedaży ponownie oglądane.

Oglądacz zaopatrzy mięso do spożycia przydatne plombą miejscową, wzbroni zaś sprzedaży i zarządzi zniszczenie mięsa, jeżeli uzna takowe za nieprzydatne do spożycia, czy to z przyczyny, iż pochodzi z chorego zwierzęcia, czy to z powodu, iż zostało podczas przewozu zanieczyszczone lub uległo zepsuciu.

Mięso zaopatrzone certyfikatem komisyi pomorowej, pochodzące przeto ze zwierząt zabitych z powodu podejrzenia o zaraźliwą chorobę, a przez komisyę za zdrowe uznane i po za miejscowość rzezi do sprzedaży przesłane, ma oglądacz również zbadać i oznaczyć, czy ono jest jeszcze przydatne do spożycia; w razie twierdzącym zaopatrzy je plombą gminną, w przeciwnym zaś razie zarządzi zniszczenie takiego mięsa.

§. 24.

Sprzedaż mięsa w jatkach rzeźników miejscowych i pozamiejscowych i oznaczenie mięsa godnego wyrębu (bankwirdig).

W jatkach rzeźników miejscowych wolno przechowywać i sprzedawać mięso pochodzące ze zwierząt bitych w miejscowych rzeźniach i plombą

tej gminy oznaczone, lub mięso z innej miejscowości wprowadzone, jeżeli jest zaopatrzone plombą miejscowości rzezi (§. 18.) lub sprzedaży (§. 23.), oraz certyfikatem uprawniającym do wywozu mięsa (§. 19.)

Gmina może sprzedaż mięsa sprowadzonego z innej miejscowości u rzeźników miejscowych poddać pewnym ograniczeniom.

Rzeźnikom pozamiejscowym, t. j. takim, których rzeźnie po za miejscowością sprzedaży mięsa się znajdują, może gmina pozwolić przechowywać i sprzedawać w jej obrębie mięso wprowadzone, i tymże na ten cel przeznaczyć wyłącznie pewne miejsca, t. j. lokale, w których ma być pochodzenie mięsa dla kupujących uwidocznione.

Również może każda sprzedaż mięsa, które oglądacz uzna wprawdzie za przydatne do spożycia, jednakowoż nie uznając je jako tak zwane godne wyrębu (bankwürdig) u rzeźników miejscowych, poddać pewnym ograniczeniom, mianowicie może polecić, by takie mięso w mniejszej wartości było w jatkach wyraźnie oznaczone jako mięso 2go, t. j. pośledniejszego gatunku.

Jako mięso niegodne wyrębu należy uważać:

1. mięso z zwierząt niedostatecznie odżywionych;

2. ze zwierząt chorych, których mięso wprawdzie jest do spożycia przydatne, lecz mniej pożywne;

3. z zwierząt zabitych z konieczności;

4. z cieląt niedostatecznie dojrzałych;

5. z innych miejscowości wprowadzone;

6. w ogóle to, którego oglądacz nie uzna z uzasadnionych powodów za godne wyrębu.

§. 25.

Dozorowanie rzeźni.

Oglądacz i tegoż zastępca jest obowiązany przestrzegać, by tak w rzeźniach, jakoteż i w lokalach prywatnych, w których rzeź się odbyła, po każdej rzezi nie tylko podłoga, lecz i wszystkie do rzezi użyte przyrządy były należycie oczyszczane, by krew była spłukaną i w taki sposób odprowadzoną, by przez gnicie nie zanieczyszczała powietrza lub sąsiednich gruntów, i by nawóz pochodzący z żołądka i jelit, był umieszczany w odpowiednich zbiornikach, które od czasu do czasu mają być wypróżnione i oczyszczone.

W razie sprawdzenia choroby zaraźliwej lub podejrzenia o takową, ma tenże lokal, w którem zwierzę było umieszczone, jakoteż i wszystkie sprzęty, z którymi ono było w styczności, poddać dokładnej desinfekcyi, przyczem środki desinfekcyjne ma dostarczyć przemysłowiec względnie

właściciel bydła chorego. W razie niezastosowania się tychże do poleceń oglądacza, ma tenże uwiadomić o tem naczelnika gminy (przełoż. obsz. dworsk.) w celu odpowiedniego zarządzenia.

§. 26.

Rewizya składów mięsa.

Oglądacz, względnie tegoż zastępca, jest dalej obowiązanym przestrzegać, by u wszystkich przemysłowców i kupców, trudniących się sprzedażą mięsa lub wyrobów z tegoż, znajdowało się li tylko mięso odpowiadające przepisom niniejszego rozporządzenia, i by wszystkie wyroby mięsne, jako to: szynki, wędliny, kiełbasy i t. p., były wyrabiane ze zdrowego mięsa i nie były zepsute.

Wszyscy przemysłowcy i kupcy są obowiązani o każdym czasie wpuścić oglądacza lub tegoż zastępcę do lokalów swego przedsiębiorstwa i tymże okazać cały zapas mięsa i mięsiw.

Oglądacz, lub tegoż zastępca ma bez zapowiedzenia poprzedniego, jak najczęściej, a najmniej raz w tygodniu udawać się do przemysłowców i kupców, i przestrzegać:

1. by wszystkie te lokale były urządzone w sposób niedozwalający szybkiego psucia się mięsa;

2. by w jatkach publicznych, na straganach i t. d. sprzedawano tylko mięso zaopatrzone plombą, a z innych miejscowości sprowadzone, oprócz plomby, także certyfikatem wywozu mięsa;

3. by przemysłowcy wyrobów mięsnych również do swych wyrobów używali jedynie mięsa plombą zaopatrzonego;

4. mięso z jakichkolwiek przyczyn do spożycia nieprzydatne ma bezzwłocznie oddać naczelnikowi gminy (przełoż. obsz. dworsk.) i dopilnować zniszczenia takowego; w końcu

5. przestrzegać czystości tak w lokalach przemysłowców i kupców, jakoteż i schludności ludzi, którzy wyrębem i sporządzaniem wyrobów mięsnych się zajmują.

§. 27.

Odwołanie się przeciw orzeczeniu oględzin.

Przeciw orzeczeniu oglądacza, a mianowicie przeciw temu, iż 1) zwierzę na rzeź przeznaczone może być tylko warunkowo zabitem, albo że wcale nie może być do rzezi dopuszczonem (§. 13. i 14.), iż 2) mięso jest do spożycia nieprzydatne (§. 16. i 17.), a względnie 3), że ono nie jest

godne wyrębu (bankwürdig §. 24), mogą przemysłowcy lub właściciele bydła odwołać się do naczelnika gminy, który zarządzi na koszt odwołującego się ponowne oględziny przez drugiego znawcę, którym atoli powinien być dyplomowany weterynarz lub lekarz rządowy.

§. 28.

Taksa oględzin.

Na pokrycie wydatków z oględzin zwierząt wynikających, t. j. wynagrodzenie oglądacza i tegoż zastępcy, druków protokołu oględzin i certyfikatów, oraz na sprawienie przyrządu do plombowania, ma gmina prawo na podstawie należycie ogłoszonej uchwały Rady gminnej, zatwierdzonej przez Wydział powiatowy, względnie we Lwowie i w Krakowie na podstawie uchwały Rady miejskiej, pobierać taksę oględzin.

Wysokość taksy może co najwięcej wynosić za oględziny jednej sztuki:

1. bydła rzeźnego (wołów, krów, jałówek i buhaji) po 20 ct.;

2. zwierząt kłóciem zabijanych (cieląt, kóz, owiec i świń) po 10 ct.;

3. za oględziny mięsa sprowadzonego do gminy (ćwiartek, połówek lub całych zwierząt) od każdej sztuki po 4 ct.

Rada gminna oznaczy oprócz tego wysokość taryfy na użycie rzeźni publicznej w gminie się znajdującej, która taryfa jednakże podlega potwierdzeniu władzy politycznej.

Taryfa ta musi być w rzeźni umieszczoną.

§. 29.

Kary.

Przekroczenia postanowień niniejszego rozporządzenia o ile nie podpadają pod postanowienia karne ustaw z dnia 29. Lutego 1880, (Dz. p. p. Nr. 35. i 37.) i z dnia 24. Maja 1882, (Dz. p. p. Nr. 51) lub przepisów dyscyplinarnych, tudzież ustawy przemysłowej, karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. Września 1857, (Dz. p. p. Nr. 198.)

Do przeprowadzenia dochodzeń karnych powołane są polityczne władze powiatowe (§. 2. c. ust. z 30. Kwietnia 1870, Dz. p. p. nr. 68.)

§. 30.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w trzy miesiące po ogłoszeniu w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych.

L. bież. ________

Certyfikat dla mięsa wywiezionego

z ....

do ....

L. b. prot. oględzin	Ilość wysłanych kawałków					Dzień i godzina rzezi	Nazwisko właściciela
	bydła	cieląt	owiec, kóz	świń	trzewów		

L. bież. ________ **Wzór A.**

Certyfikat wywozu

dla mięsa pochodzącego ze zwierząt poddanych rzezi w .... a przeznaczonego do ....

L. protokołu oględzin	Dzień i godzina rzezi	Ilość wysłanych kawałków					Nazwisko właściciela	Wynik oględzin wewnętrznych	Potwierdzenie zdrowia mięsa	Uwaga
		bydła	cieląt	owiec, kóz	świń	trzewów				

Oglądacz

Certyfikat dla mięsa wywiezionego z miejscowości rzezi.

L. bież. ________

Certyfikat dla mięsa wywiezionego

z ....

do ....

L. b. prot. oględzin	Ilość wysłanych kawałków					Dzień i godzina rzezi	Nazwisko właściciela
	bydła	cieląt	owiec, kóz	świń	trzewów		

L. bież. ________

Certyfikat wywozu

dla mięsa pochodzącego ze zwierząt poddanych rzezi w .... a przeznaczonego do ....

L. protokołu oględzin	Dzień i godzina rzezi	Ilość wysłanych kawałków					Nazwisko właściciela	Wynik oględzin wewnętrznych	Potwierdzenie zdrowia mięsa	Uwaga
		bydła	cieląt	owiec, kóz	świń	trzewów				

Oglądacz

Wzór B.

Protokół oględzin

zwierząt przeznaczonych na rzeź

w rzeźni { publicznej .... Gminy ....
w rzeźni { prywatnej .... Powiatu ....

Liczba bieżąca	Dzień i godz. oględzin zewnętrznych	Nazwisko przemysłowca	Ilość do rzeźni wpuszczonych						Miejsce pochodzenia zwierzęcia (wydanie paszportu)	Dzień i godzina rzezi	Wynik oględzin wewnętrznych	Wynik oględzin mięsa	Ilość sztuk zaopatrzonych certyfikatem wywozu mięsa z gminy i Nr. certyfikatu wywozu	Uwaga
			wołów	krów	buchaji	cieląt	owiec, kóz	świń						

Pouczenie I.

Oznaki zwierzęcia zdrowego:

a) U b y d ł a. Postawa i ruchy swobodne, wejrzenie wesołe. Sierść gładka, lśniąca, równo do skóry przylegająca; skóra czysta, miękka, łatwo w rękę uchwycić się dająca, na szyji nieco pofałdowana, bez żadnych obrzmiałości, guzów, ropni, wysypek. Uszy nieco w tył podane, ruchliwe; ogon czysty, niepowalany kałem, ruchliwy, bardzo odporny przy pociąganiu go do góry. Uginanie się krzyża przy uciskaniu ręką, dosyć trudne.

Ciepłota ciała jednostajna, w szczególności przy osadzie rogów, uszów i w dolnych częściach kończyn.

Oko czyste, niezałzawione; błona śluzowa oka jednostajnie różowa, i nie pokryta żadnym śluzem lub wypocinami. Otwory nosowe czyste; górna warga (sluzowica) gładka, wilgotna, chłodna, jakoby okryta kroplami rosy.

Błona śluzowa jamy pyskowej różowa, wszędzie nabłonkiem pokryta i śliną lepką powleczona.

Oddychanie swobodne i spokojne, przy lekkich ruchach piersi i ścian brzucha na słabiznach, bez kaszlu, zadyszania się, bez rozszerzonych nozdrzy i bez nadzwyczajnego ruchu w słabiznach. W porze gorącej lub po utrudzającym a forsownym marszu lub po zgonieniu lub przepędzeniu zwierzęcia, oddech jest przyspieszony, lecz nie znamionuje stanu chorobowego.

Przyłożywszy rękę po lewej stronie klatki piersiowej, uczuwa się mierne uderzenie serca.

Brzuch nie zapadnięty, lecz miernie wypełniony. Organa rodne czyste, bez uwrzodzeń, wycieków i pryszczy. Mocz czysty, białożółtawy. Kał miękki lecz spoisty, ciemno-zielony, papkowaty, w porze zimowej zazwyczaj tęższy, wolniejszy zaś w porze letniej, co zależy od żywienia paszą suchą lub zieloną. Korona racic bez obrzmień, ran, wrzodów i tp.

Bydle leży na dolnej części piersi (mostku) i na dolnej części brzucha z nogami pod piersi założonemi; w tej pozycyi najchętniej przeżuwa.

Za zbliżeniem się obcego człowieka, powstaje, podnosząc wpierw tylne nogi, poczem wypręża się i ogląda na osoby otaczające; porusza uszami i ogonem; pokarm szuka na ziemi lub w żłobie, jeżeli do tegoż jest przyczepione; podaną karmę chętnie spożywa. Pragnienia prawidłowe.

Bydło starsze, lub opasowe, przy powyższych oznakach zdrowia, jest powolniejsze, jakby ociężałe; bydło młode ruchliwsze, uważniejsze na przedmioty otaczające, przytem więcej lękliwe.

b) U owiec i kóz. Głowa ku górze wzniesiona, spojrzenie wesołe, ruchy swobodne; oczy czyste niezałzawione, skóra u owiec pokryta wełną, jednostajnie ułożona w runo; przy dotyku tłustawa, a wyrywając kępkę wełny, uczuwa się pewny opór. Barwa skóry blado różowa.

U tych zwierząt nos jest suchy i czysty, oddychanie spokojne, uderzenia serca równe; brzuch nie wydęty. Nogi i racice czyste, nieobrzmiałe. Chęć do jedzenia i picia oraz przeżuwanie normalne. Kał wydzielany bywa w kulkach (bobkach) czarniawych i mocz jasno-blado-żółtawy. Zwierze schwytane wyrywa się całą siłą; beczy głosem dźwięcznym i pełnym.

c) U świń. Wejrzenie bystre, oko ruchliwe; skóra czysta, bez obrzmiałości na szyji i podgarlu lub na innych częściach. Pysk i język różowy; na ich błonie sluzowej nie ma guziczków, wrzodów, pęcherzyków, lub blizn, tych ostatnich szczególniej po obu stronach wędzidełka języka. Błona śluzowa oka różowa.

Szczecina równo ułożona, nader twarda do wyrwania.

Chód swobodny; nogi i racice czyste. Chęć do jadła i napoju normalna. Szukając jedzenia po ziemi, ryje takową silnie i śmiało. Oddychanie jednostajne i spokojne; uderzenia serca równe. Brzuch obwisły nie wydęty. Kał miękkawy, barwy ciemno-ceglastej. Kwik świń słyszeć się daje wtenczas, gdy się je drażni lub łapie, natenczas kwik ten jest donośny, przeraźliwy lecz nie ochrypły.

Uwaga. Oględziny zwierząt przeznaczonych na rzeź, należy przedsięwziąć zawsze w dzień i przy świetle dziennem i to wówczas, gdy takowe po przebytej drodze dostatecznie wypoczęły. — Wyjątek od tego dopuszczalny jest tylko przy oględzinach zwierząt, w razie rzezi w wypadkach nagłych.

Ukończywszy zewnętrzne oględziny, które systematycznie przeprowadzać należy, wskazanem jest badanie zwierzęcia podczas zadanej mu odpowiedniej karmy i podczas pojenia.

U zwierząt przeżuwających, obecność przeżuwania jest cenną wskazówką ich stanu zdrowia.

Również pożądanem jest badanie zwierzęcia w ruchu, z którego niemniej można wnioskować o stanie zdrowia nie tylko organów ruchowych ale i całego ustroju.

Pouczenie II.

Choroby w których rzeź warunkowo może być dozwoloną.

Do kategoryi chorób w których rzeź warunkowo może być dozwoloną, zalicza się:

1. choroby bezgorączkowe;

2. choroby zewnętrzne;

3. choroby pasożytne i

4. te choroby zaraźliwe, w których zwierzęta niemi dotknięte, w myśl ustawy z d. 29. Lutego 1880 r. i rozporządzenia wykonawczego z d. 12. Kwietnia 1880 (Dz. pr. p. nr. 35 i 36) oraz rozporządzenia ministeryalnego z d. 10. Kwietnia 1885 (Dz. u. p. nr. 54), mogą być oddane na rzeź, przy zachowaniu przepisanych ostrożności

ad 1. i 2. Co do chorób wymienionych sub 1 i 2 na szczególniejszą uwagę zasługują: zimne ropnie, przepukliny, opadnięcia odbytu, macicy, mocz krwawy, biegunka zwyczajna i krwawa, wzdęcie albo rozdęcie brzucha, perlica u bydła.

ad 3. Do chorób wymienionych sub 3 zalicza się: przedewszystkiem wągry, trychiny u świń, robaki płucne u bydła, owiec i cieląt, motylica i wodna puchlina u owiec, kołowacizna i gzik u owiec.

ad 4. Do chorób wymienionych sub 4 zalicza się: zarazę płucną u bydła, zarazę pyskową i racicową u bydła, owiec, kóz i świń; zarazę stadniczą i otręt na częściach płciowych u rogacizny, parchy u owiec i kóz, róża u świń.

ad 1. i 2. Poznaki chorobowe za życia zwierzęcia dotkniętego chorobami wymienionemi sub 1 i 2 są bardzo łatwe do rozpoznania, sama bowiem ich nazwa wskazuje, gdzie uwidocznione są znamiona chorobowe, atoli perlica u bydła w okresie bezgorączkowym jest trudniejsza do rozpoznania, dlatego w tej chorobie najdokładniejsze badanie powinno być przeprowadzone po zabiciu zwierzęcia. (Patrz niżej).

Zwierzęta dotknięte temi chorobami, jeżeli równocześnie nie gorączkują, a przy tem nie są wycieńczone do tego stopnia, iż na nich znajduje się, jak zazwyczaj się mówi skóra i kości, mogą być oddane na rzeź na ryzyko właściciela. W tych razach oglądacz ma być obecnym podczas rzezi, wykonać oględziny zwierzęcia po rzezi, i zbadać mięso zabitego zwierzęcia.

Gdy wskutek powyżej wymienionych, lub innych tego rodzaju chorób, okaże się po zabiciu zwierzęcia, że mięso jest blade lub wyblakłe, albo ciemno-czerwone, zwiędłe, łykowate, suche lub oślizłe, nadto gdy w tkance łącznej znajdują się płynne ociekłości, natenczas, mięso takie, jako niezdolne do spożycia, ma być w przepisany sposób zniszczone.

Jeżeli mięso w podobnych wypadkach, przedstawia znamiona mięsa zdrowego (patrz pouczenie 5), a tylko niektóre organa wewnętrzne przedstawiają zmiany chorobowe, oglądacz winien po ich obejrzeniu i sprawdzeniu zmian chorobowych takowo kazać usunąć i zniszczyć w przepisany sposób.

Perlica, grużlica i suchoty u bydła jest chorobą trudną do rozpoznania za życia bydlęcia. Główniejsze poznaki są: kaszel, oddech przyspieszony i utrudniony, wychudnienie, gorączka.

Po zabiciu zwierzęcia (na ryzyko właściciela) rozpoznanie tej choroby jest łatwe; jeżeli odżywienie było dobre i choroba daleko nie postąpiła, natenczas na powierzchni płuc, na ścianach klatki piersiowej i na organach jamy brzusznej, widać rozrzucone tu i owdzie gruczołki, guziczki barwy szarawej, szaro - żółtej lub czerwono - szarawej, wielkości prosa i większe. Gdy choroba przybrała groźniejsze rozmiary, natenczas w klatce piersiowej i w jamie brzusznej, czasem znajduje się w dość znacznej ilości ciecz, również narośla i guzy są wielkie i w znacznej ilości rozrzucone. Wielkość narośli dochodzi nieraz do wielkości jaja; są one suche, zawierają treść żółtawą, serowatą, często masę wapienną. Gruczoły lymfatyczne są powiększone i zawierają nieraz treść serowatą.

Mięso ze zwierzęcia, u którego po zabiciu zauważać się dają gruczołki grużlicze w małej bardzo ilości tu i owdzie rozrzucone, może być dozwolone do spożycia, jeżeli rozumie się, bydle za życia było dobrze odżywione i nie gorączkowało, jeżeli mięso przedstawia oznaki mięsa zdrowego i co najważniejsze, jeżeli gruczoły lymfatyczne nie uległy najmniejszej zmianie. Wszelkie organa pokryte gruczołkami, jak płuca, opłucna, otrzewna mają być w przepisany sposób zniszczone.

Gdy po rzezi zwierzęcia okażą się gruzły w znaczniejszej ilości, nadto gdy gruczoły lymfatyczne tak piersiowe jak i brzuszne, uległy bodaj najmniejszej zmianie, natenczas należy mięso takie, chociażby na pozór przedstawiało znamiona mięsa zdrowego, zniszczyć, bacząc, aby mięso to nie mogło być spożyte przez zwierzęta jak psy, koty, świnie i inne.

ad 3. Co do chorób pasożytnych to oprócz wymienionych sub 3 i inne do tej grupy zaliczające się choroby robaczne organów wewnętrznych, jeżeli wyniszczyły zwierzę w wysokim stopniu, spowodować mogą, iż mięso z takiego zwierzęcia będzie niezdolne do spożycia, a przynajmniej uznane za niegodne wyrębu.

W każdym razie wszystkie organa dotknięte temi chorobami, powinne być zniszczone.

Wągry u świń spowodowane są obecnością robaczków pęcherzykowatych zwanych wągrami, które przeważnie gnieżdżą się w mięśniach serca, języka i tkance łącznej międzymięśniowej, jednakowoż i inne mięśnie bywają dotknięte temi pasożytami.

Choroba ta ma bieg powolny i trudną jest do rozpoznania w początkach swego powstania, dlatego też rzeź zwierząt wągrowatych lub podejrzanych o tą chorobę może być dozwolona na ryzyko właściciela.

Za życia zwierzęcia można zauważyć obecność wągrów, przez obejrzenie obu stron języka zwierzęcia, tudzież spojówki ocznej, jednakowoż tylko wtenczas, jeżeli wągry znacznie się rozmnożyły. Rzeź świń, u których za życia zauważano znacznie rozwinięte wągry, nie może być dozwolona w rzeźniach i zwierzęta takie powinne być oddane oprawcom do zniszczenia, lub do przemysłowych zakładów, jeżeli takowe się znajdują pod nadzorem gminy. Tłuszcz może być przetopiony pod nadzorem i oddany właścicielowi do użytku przemysłowego.

Mięso wągrowate przedstawia się, jakby posypane krupkami, które są niczem innem jak pęcherzykami wypełnionemi cieczą przezroczystą, albo treścią twardą białawą; w tym ostatnim razie podobne są do pęcherzyków tłuszczowych.

Badanie mikroskopowe wyklucza wszelką wątpliwość i powinno być w podobnych wypadkach zawsze przedsiębrane.

Sprzedaż mięsa dotkniętego wągrami jest wzbronioną, a to z uwagi, iż spożycie jego, jeżeli przez niedostateczne ugotowanie lub upieczenie, wągry nie zostaną zniszczone, stwarzają wytworzenie się tasiemca u ludzi.

Po sprawdzeniu wągrów u świń, przed lub po rzezi oglądacz ma zawiadomić o tem przełożonego gminy, który zarządzi odpowiednie zniszczenie mięsa.

Kołowacizna u owiec spowodowaną jest obecnością wodnicy mózgowej, bywa długotrwałą i w początkach łatwą do rozpoznania.

Owce dotknięte tą chorobą, jeżeli nie są wycieńczone mogą być oddane na rzeź, atoli oglądacz zarządza zniszczenie głowy zwierzęcia; mięso zaś, jeżeli przedstawia znamiona mięsa zdrowego, zaliczy do mięsa niegodnego wyrębu (§. 24 rozporządzenia), zezwalając na sprzedaż w osobnych na ten cel przeznaczonych miejscach.

W podobny sposób należy postąpić, jeżeli po rzezi owiec sprawdzony został gzik owczy, mieszczący się w zatokach czołowych.

Motylica u bydła, owiec, kóz i świń, wodna puchlina u owiec w początkach choroby jest trudną do rozpoznania, szczególniej

u bydła; natomiast owce są powolniejsze i słabsze (uchwycone za tylną nogę stawiają nieznaczny opór), spojówka jest blada lub z odcieniem żółtawym.

Motylica w tem stadyum nie wyklucza mięso od spożycia dla ludzi, jednakowoż wątroby z motylicami mają być zniszczone.

Jeżeli zaś u bydła, cieląt, owiec i kóz jest znaczne wychudzenie, przyspieszony oddech, u owiec i kóz nadto spojówka oczna żółtawo zabarwiona, nadto gdy zauważy się u tychże wodną puchlinę, czyli wodniste obrzękłości pod szczęką dolną, na brzuchu, nogach i w ogóle w dolnych częściach ciała, natenczas mięso z takich zwierząt należy zniszczyć wraz z wnętrznościami uległymi zmianom chorobowym.

Choroba robaczna płuc najczęściej dotyka owce i młody jałownik, rzadziej dorosłe bydło i świnie, a znamionuje się obecnością robaków w przewodzie oddechowym, długich od 1. do 4. centymetrów, najczęściej w kłębki zwinięte.

U zwierzęcia zabitego znajdują się zmiany w płucach, tchawicy, oskrzelach i oskrzelikach, które to drogi oddechowe są rozszerzone i wypełnione śluzem, w których wiją się robaki płucne.

Spożywanie mięsa ze zwierząt dotkniętych tą chorobą zależy od tego, czy było ono dobrze lub źle odżywione. Mięso ze zwierzęcia w wyższym stopniu dotkniętego tą chorobą, przytem wychudzonego, należy zniszczyć w sposób nieszkodliwy.

Dozwalając na spożycie mięsa ze zwierząt dobrze odżywionych, należy płuca zniszczyć, jeżeli można ogniem lub sposobem chemicznym w zakładach do tego urządzonych, jeżeli takowe istnieją.

Trychiny u świń. Ponieważ choroba ta z oznak za życia zwierzęcia nie da się rozpoznać, przeto, pomimo, iż spożywanie takiego mięsa bezwzględnie jest zabronione, zezwolić można na rzeź, jednakowoż oględziny mięsa z całą skrupulatnością winny być przeprowadzone.

Trychiny u świń są dwojakie: Trychiny jelitowe i trychiny mięśniowe, a to stosownie do ich siedziby. Tylko trychiny mięśniowe są szkodliwe dla zdrowia ludzkiego.

Świnie dotknięte tą chorobą, za życia nie przedstawiają żadnych wybitnych znamion, któreby wskazywały ślady istnienia tej choroby,

Tylko badanie mięsa pod mikroskopem może wykryć obecność trychin.

Jeżeli takie badanie wykaże, iż mięso zanieczyszczone jest trychinami, należy całą sztukę zniszczyć sposobem chemicznym lub spalić, gdyż tym sposobem zostaną one zniszczone skutecznie.

Słonina i sadło po przetopieniu pod nadzorem zwierzchności gminnej, mogą być użyte do celów przemysłowych.

O sprawdzeniu trychin należy bezzwłocznie zawiadomić władzę administracyjną, t. j. Starostwo, które zarządzi obserwacyą świń, pochodzących

z tego samego chlewa, a w razie rzezi zaleci mikroskopowe badanie mięsa, względnie zniszczenie w sposób powyższy.

Uwaga Oglądacz nie mający pod ręką mikroskopu, przy badaniu mięsa wieprzowego, powinien, wykroiwszy bardzo cienkie blaszki mięśni brzusznych i z okolic krtani i rozciągnąwszy do światła, badać takowe. Jeżeli trychiny są w wielkiej ilości, natenczas już gołem okiem dojrzy w włóknach mięsnych małe białe punkciki. Że zaś ten sposób badanie nie jest dostateczny i nie może służyć za podstawę do stanowczego orzeczenia o istnieniu trychin, należy zatem obecność tych punkcików uważać za podejrzenie i zażądać zbadanie mięsa pod mikroskopem. Badaniu mikroskopowemu poddać należy tylko mięśnia, gdyż słonina ani tłuszcz nie zawierają nigdy trychin.

Badanie mikroskopowe może przeprowadzić weterynarz dyplomowany lub lekarz rządowy; równocześnie jednak zwierzchność gminna miejsca, w której podobny wypadek zachodzi, przeszle najkrótszą drogą odpowiednie części mięsa, należycie opakowane i opieczętowane do Dyrekcyi c. k. szkoły weterynaryjnej we Lwowie, w celu dokładnego zbadania mięsa i wydanie orzeczenia.

ad 4. Zaraza płucna jest zapaleniem płuc właściwem bydłu rogatemu. Choroba ta zaczyna się nieznacznie, dopiero po niejakim czasie objawia się krótki suchy kaszel, który następnie staje się coraz częstszym, stłumionym, bolesnym i chrypliwym, przytem towarzyszy przyspieszony i ciężk. oddech, zmniejszone chęci do jadła i zmniejszenie wydzielania mleka u krówi Objawy powyższe są dostateczne do wzniecenia podejrzenia zarazy płucnej.

Powyższe znamiona, którym zazwyczaj nie towarzyszy gorączka, cechują pierwszy okres chorobowy bezgorączkowy.

Gdy zaś po dłuższym czasie przyłączy się gorączka, gdy tętno jest przyspieszone, natężone, serce bije nieznacznie lub nader silnie, gdy śluzowica (warga górna) wysycha, przeżuwanie ustaje, oddech staje się coraz cięższym, ściana piersiowa coraz czulszą na ciśnienie, gdy zwierzę staje z wyciągniętą głową, otwartemi nozdrzami, rozkraczonemi przedniemi nogami i oddechając jęczy i stęka, lub gdy kaszląc wyrzuca niekiedy masę śluzu lepkiego, natenczas uważa się ten stan choroby za okres drugi gorączkowy czyli ujawniony

W pierwszym okresie tej zarazy płuca są tylko miejscami w stanie chorobowym, mianowicie są więcej ciemne, nie trzeszczą na przekroju, przekrój przedstawia się żółtawy lub biało-żółto-ciemny jakby marmurkowy; taka część płuc zanurzona w wodzie, tonie.

W drugim okresie znajdują się zazwyczaj w klatce piersiowej wypociny i znaczna ilość płynu. Płuca są ciężkie, dosięgające wagi 10 do 20 klgr.,

twarde, kruche, nie zawierają w sobie powietrza, na przekroju marmurkowate, t. j. białe, żółte i ciemne na przemian. Nadto znajdują się nieraz i inne zmiany chorobowe stosowne do stopnia rozwoju tej zarazy.

Gdy zatem przed lub po rzezi oglądacz zauważył powyższe znamiona, które w każdym razie wzniecają podejrzenie o zarazę płucną, ma o tem bezzwłocznie donieść przełożonemu gminy, który podając miejsce pochodzenia bydlęcia, doniesie o tem władzy politycznej powiatowej.

Czy mięso z bydła chorego może być spożyte, zależy to od uznania weterynarza, płuca jednak ze zwierząt chorych zabitych, których mięso spożyć dozwolono, jakoteż zwłoki tych, które uznano za niezdatne do spożycia, usunąć należy w sposób nieszkodliwy.

Jeżeli oglądacz nie jest dyplomowanym weterynarzem, powinien w powyższym wypadku, stosownie do przepisów ustawy, powstrzymać się z wydaniem orzeczenia co do zezwolenia na spożycie mięsa aż do orzeczenia weterynarza, którego strona ma zawezwać na swój koszt. Gdy strona tego wzbrania się uczynić, ma być mięso zniszczonem; w pierwszym okresie chorobowym, gdy bydle jeszcze nie gorączkowało, jest dobrze odżywione, gdy tylko mała część płuc jest zmienioną, a mięso przedstawia wygląd mięsa zdrowego, mięso takie po orzeczeniu weterynarza może być spożywane w miejscowości zapowietrzonej.

Mięso zwierząt zabitych z powodu podejrzenia o zarazę płucną, które po zabiciu okazały się zdrowemi, może być wywożone z zachowaniem ostrożności wskazanych w §. 28. ustawy z dnia 14. Sierpnia 1886 i rozporządzenia wykonawczego z d. 8. Grudnia 1886 Dz. p. p. nr. 171 i 172. Jeżeli na podstawie uznania weterynarza urzędowego, władza administracyjna powiatowa pozwoliła ze stajni miejscowości zamkniętych brać na rzeź rogaciznę całkiem zdrową do innych miejsc, natenczas rzeź w miejscu przeznaczenia, odbywać się powinna pod okiem i nadzorem weterynarza. Również jeżeli władza administracyjna powiatowa z powodu niebezpieczeństwa rozniesienia zarazy dozwoliła na rzeź bydła tylko w zagrodzie właściciela, rzeź odbywać się powinna pod okiem weterynarza.

Z a r a z a p y s k o w a i r a c i c o w a, poznać się daje przez tworzenie się pęcherzy i wrzodów na błonie śluzowej, pyska i na skórze korony racic, jakoteż szparze racic.

Przy zarazie pyska błona sluzowa okazuje się nabrzmiała okryta sluzem lipkim ciągnącym się w nitki; na bezzębnym brzegu górnej szczęki, na błonie sluzowej warg i na innych częściach pyska u przeżuwaczów, na ryju świń tworzą się pęcherzyki i pęcherze napełnione płynem, które pękają i zostawiają zaczerwienione ranki.

Przy zarazie racic, ciepłota tychże podwyższa się, czułość na koronie i w szparze racicowej wzrasta, na skórze tych części mocniej zaczerwienionej, występują podobnie jak u pyska pęcherze, które pękają szybko i pozostawiają ranki. Zwierzęta chodzą sztywnie, często się pokładają i jedynie z trudnością mogą się poruszyć z miejsca. U świń zapalenie rozszerza się od racicy niekiedy aż ponad pęcinę, nierzadko racice odstają i spadają.

Skoro tylko zwierze dotknięte powyższą chorobą przyprowadzone zostanie na rzeź, ma oglądacz zawiadomić o tem przełożonego gminy, tenże c. k. Starostwo, podając szczegóły pochodzenia zwierzęcia.

Czy chore zwierzęta mogą być zabijane dla spożycia mięsa, zależy od opinii weterynarza. Gdy będzie dozwolone zabicie zwierząt chorych dla spożycia mięsa, w każdym razie części chorobowo-zmienione usunąć należy i zniszczyć (patrz §. 26 ustawy o chorobach stadnych z 1880 r. Dz. u. p. Nr. 35. i odnośne rozporządzenie wykonawcze z dnia 8. Grudnia 1886 Dz. p. p. Nr. 172).

Parchy u owiec Owce dotknięte parchami okazują ciągle i silne uczucie świerzbienia tarciem, drapaniem i ogryzaniem dotkniętych miejsc, szczególniej gdy w czasie pędu lub biegania zwierzęta się rozgrzały lub gdy znajdują się w ciepłej stajni, lub wreszcie wystawione są na skwar słoneczny. Przez pocieranie skóry można to uczucie świerzbienia łatwo wywołać, a okazują go zwierzęta poruszaniem warg i głowy i częstem obracaniem tejże.

W tem miejscu skóry, w którem najpierw rozwijają się parchy, mianowicie na grzbiecie i na łopatkach, znajdujemy gruziczki wielkości główki od szpilki lub ziarna prosa, poczem pęcherzyki pokrywają się łuszczem i strupami, z których wełna łatwo się daje oderwać; skóra jest w tych miejscach zgrubiałą i pomarszczoną. Runo okazuje się strzępiastem, wełna tu i ówdzie zlepiona, miejscami wypada zostawiając łyse miejsca, lub też daje się łatwo oderwać. U owiec strzyżonych znajdujemy zwykle na zgrubiałej skórze, grube suche pergaminowe strupy.

W razie dłuższego trwania choroby tworzą się grube warstwy strupów, zgrubiała i pofałdowana skóra krwawi wskutek częstych okaleczeń przez ocieranie i drapanie, w niektórych zaś miejscach jest zupełnie ogołoconą z wełny. U owiec parszywych z ciemną wełną, można już gołem okiem widzieć świerzbowniki jako poruszające się białe, okrągłe ciałka punkcikowate.

Owce przyprowadzone na rzeź, u których oględziny wykazały, że są dotknięte parchami, powinne być opatrzone upoważnieniem władzy administracyjnej powiatowej, w którem podanem będzie, iż takowe pochodzą z miejsca zapowietrzonego i że według opinii weterynarza zdatne są na rzeź (§. 34. ustawy o chorobach stadnych z r. 1880.)

W każdym innym razie, gdy oglądacz stwierdzi parchy u owiec, ma o tem zawiadomić zwierzchność gminną. Gdy owce nie są wychudzone i po ich zabiciu okaże się, ze są zresztą zdrowe, wtenczas można zezwolić na spożycie z nich mięsa W przeciwnym razie, t. j. gdy skóra z nich jest bardzo zgrubiałą, a przytem zauważyć można ogólne wyniszczenie, natenczas nie mogą być dopuszczone do rzezi, lecz mają być zabite na ścierwisku.

Owce, u których skóra na krótki czas przed oddaniem na rzeź, smarowaną była w celach leczniczych mazidłem zawierającem w sobie przetwory rtęciowe lub inne trujące leki, nie mogą być dopuszczone na rzeź, chociażby ich stan odżywienia na to pozwalał.

Otręt na częściach płciowych u rogacizny. Objawy tej choroby okazują się na sromie w postaci pęcherzyków wielkości soczewicy lub grochu, wypełnionych jasną cieczą. Pęcherzyki te pękają wkrótce, przekształcają się w powierzchowne wrzodziki, wydzielają ciecz żółtawą lepką, pokrywają się cienkim brunatnym strupem, pod którym odrasta naskórek. W przypadkach więcej rozwiniętej choroby, gdy pęcherzyki są więcej usadowione, tworzą się głębsze i większe powierzchnie wrzodzące, po których zagojeniu pozostają przez pewien czas białe plamy. Częsci płciowe zewnętrzne. a często też i międzykrocze, są ciastowato obrzmiałe, a z pochwy spływa mniej lub więcej obfita ciecz śluzowa lub do ropy podobna. U samców występują te pęcherze w różnych miejscach prącia, tożsamo tworzy się ciastowate obrzmienie na puzdrze.

Jeżeli ogólny stan zdrowia zwierzęcia nie jest zmienionym, rzeź jego może być dozwoloną, oglądacz atoli obowiązanym jest być obecnym przy rozbieraniu zwierzęcia po zabiciu i jeżeli mięso okaże się zdrowem, ma dozwolić sprzedaży takowego.

O stwierdzeniu tej choroby, oglądacz winien uwiadomić przełożonego gminy.

Pouczenie III.

Choroby, które zawsze czynią mięso nieprzydatne do spożycia, są następujące:

1. Wszystkie choroby gorączkowe;
2. księgosusz;
3. choroby wąglikowe we wszystkich odmianach;
4. wścieklizna;

5. ospa owcza;
6. trychiny u świń;
7. wągry u świń.

Znamiona chorób sub 2 3 4 i 5 opisane są w dodatku do ustawy z d. 29. Lutego 1880 w załączniku „Nauka o objawach towarzyszących chorobom zaraźliwym zwierząt, wymienionych z §. 1. tejże ustawy, jakoteż księgosuszowi“ (Załącznik III, pomienionej ustawy). Znamiona chorób sub 6 i 7 podano w Pouczeniu 2giem instrukcyi niniejszej.

Co do chorób gorączkowych, to tutaj zaliczą się wszystkie choroby, których ciepłota wewnętrzna podniesioną jest wyżej normalnej.

Pouczenie IV.

Opis cieląt zdatnych do rzezi, cielęta dojrzałe.

Tylko takie cielęta uznają się za dojrzałe, które przedstawiają następujące znamiona:

1. Zęby przednie mleczne, muszą być już wszystkie wykłute, obok siebie w jednym szeregu ułożone, a nie jedne przed drugiemi ustawione.

Dziąsło nie ma być mocno zaczerwienione, miękkie i soczyste, lecz musi być zbite i blade i zęby otaczać w kształcie wału.

2. Pępek ma być po odpadnięciu zupełnem pępowiny już zabliźnionym i pokryty strupkiem.

Poznaki mięsa z cieląt dojrzałych są następujące:

Mięso zabitych cieląt nie ma być galaretowate zanadto wodniste lub ślizawe, lecz już stężałe i okazywać dokładne włókna; tkanka łączna podskórna i międzymięśniowa nie powinna ślizić się i być bez tłuszczu, lecz ma być zbitą i włóknistą i białym jędrnym tłuszczem poprzerastała.

W jamie brzusznej powinna znajdować się w kreskach, a mianowicie naokoło nerek tkanka tłuszczowa w znaczniejszej ilości.

Cielęcina nie przedstawiająca powyższych znamion, winna być zaliczoną do kategoryi mięsa niegodnego wyrębu, o którem mowa w §. 24. instrukcyi.

Pouczenie V.

Mięso zdrowe przedstawia zawsze sobie właściwy kolor, zapach, spoistość i jędrność.

Kolor mięsa jest zawsze czerwony, ciemno- lub jasno-różowy lub jasno ceglasto-różowy, a to stosownie do wieku, rodzaju i sposobu tuczenia zwierzęcia.

Mięso z byka jest miedziano czerwono-różowe;
z woła ciemno-czerwono-różowe;
z krowy ceglasto różowe;
z cieląt, baranów i owiec blado-różowe.

Mięso zwierząt tuczonych jest tłuszczem poprzerastałe, co na przekroju bardzo się uwidocznia.

Kolor tłuszczu jest biały ze słabym odcieniem żółtawym.

Zapach mięsa zdrowego jest przyjemny, właściwy gatunkowi mięsa, nie powinien on być nigdy odrażającym

Spoistość mięsa powinna być wyraźną; za naciśnięciem palca powstały dołek wypełnia się zaraz po usunięciu ciśnienia.

Tłuszcz powinien być również tęgi i spoisty.

Mięso przydatne do spożycia pod względem jego przymiotów, rozróżnia się na:

1. mięso tak zwane godne wyrębu;
2. mięso niegodne wyrębu.

Do mięsa godnego wyrębu zalicza się przedewszystkiem mięso ze zwierząt tucznych, bitych w sposób prawidłowy w rzeźniach i jeżeli zwierzęta badane za życia i po rzezi nie przedstawiają żadnych zmian chorobowych.

Prawidłowy sposób rzezi polega na tem, aby:

1. wszystka krew ze zwierzęcia odpłynęła;

2. aby przed wyjęciem żołądków otwory przewodu pokarmowego były podwiązane;

3. aby macica u krów była badaną, a w razie znalezienia płodu i innych zawartości takowa ostrożnie wycięta i zniszczona;

4. aby mięso zwierząt po rzezi nie było nadymane powietrzem ani za pomocą ust ani za pomocą osobnych do tego przyrządów;

5. aby mięso przedstawiało wszystkie znamiona mięsa zdrowego.

Mięso niegodne wyrębu oznaczone jest bliżej w §. 24. instrukcyi.

Pouczenie VI.

Znamiona chorobowe mięsa wykluczające tegoż zdatność do spożycia:

Mięso blade albo ciemno - czerwone, czarne lub miedzianego koloru, krwią nasiąknięte, miękkie lub wiotkie, oślizłe, zapachu nieprzyjemnego, pozbawione tłuszczu lub z tłuszczem miękkim, szarem, mazistym, żółtym i o tkance łącznej galaretowatej, gdy gruczoły lymfatyczne są powiększone, zaczerwienione lub zawierają ogniska serowate; tego rodzaju mięso uważać należy zawsze jako pochodzące z chorego zwierzęcia i takie mięso jest niezdatne do spożycia.

Mięso dotknięte wągrami i trychinami (z pouczenie 2) nie przedstawia wprawdzie zmian wyżej podanych, lecz należycie i odpowiednio badane, wykaże obecność wągrów lub trychin, obecność których czyni mięso zawsze niezdatnem do spożycia jako szkodliwe zdrowiu ludzkiemu.

Nr. 75.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 28. Czerwca 1888, l. 67594/87, tyczące się oględzin koni, mułów i osłów na rzeź przeznaczonych, oraz mięsa z tychże, wydane w porozumieniu z Wydziałem krajowym na podstawie ustawy o zarazach zwierzęcych z 29. Lutego 1880 (Dz. p. p. Nr. 35.), ustawy przemysłowej z 20. Grudnia 1859 (Dz. p. p. Nr. 227.) i nowelli z 15. Marca 1883 (Dz. p. p. Nr. 39.), tudzież ustawy gminnej z dnia 12. Sierpnia 1866 (Dz. u. i r. kr. Nr. 19).

§. 1.

Rzeź zwierząt jednokopytowych, t. j. koni, mułów i osłów, z których mięso ma być w celu spożycia sprzedawane lub użyte do wyrobów mięsnych,

mogą wykonywać jedynie przemysłowcy, którzy na podstawie noweli do ustawy przemysłowej z 15. Marca 1883 (Dz. p. p. Nr. 39.) zgłosili swój przemysł, i to w lokalach, przez władzę przemysłową za odpowiednie uznanych.

Rzeź może się odbywać w rzeźniach publicznych lub będących prywatną własnością przemysłowców, a przeznaczonych na rzeź zwierząt rzeźnych; jest zaś wzbronioną w lokalach prywatnych.

§. 2.

Konie, woły i osły mają być poddane rzezi, w sposób dla zwierzęcia najmniej bolesny i męczący, i który umożebnia odpływ wszystkiej niemal krwi, również poddane oględzinom zewnętrznym i wewnętrznym, przepisanym rozporządzeniem z dnia 28. Czerwca 1888 l. 67594/87 (Dz. ust. i rozp. kr. Nr. 74 ex 1888).

Sprzedaż i spożycie mięsa pochodzącego z koni, mułów i osłów przez oglądacza niebadanych, lub mięsa uznanego przez oglądacza za niezdrowe i nieprzydatne do spożycia, oraz sprzedaż wyrobów z takiego mięsa, jest wzbronioną.

§. 3.

Oględziny zwierząt w §. 1. wymienionych, dokonywane być mogą wyłącznie tylko w takich gminach, w których weterynarz jest oglądaczem ustanowionym i nieodzownie wykonane być muszą przez samego weterynarza z wykluczeniem zastępcy oglądacza, gdyby tenże nie był weterynarzem dyplomowanym.

§. 4.

Od rzezi należy wykluczyć wszystkie zwierzęta w §. 1. wymienione, na których przy oględzinach zewnętrznych oglądacz sprawdził:

1. nosaciznę tylczak lub obrzęk gruczołów, czy to złośliwej, czy też niepodejrzanej natury;
2. zarazę stadniczą;
3. wąglik;
4. parchy;
5. tyfus;
6. kolkę i biegunkę;
7. jątrzące rany lub wrzody;

8. zmiany chorobowe w narządach zewnętrznych;
9. wychudzenie znaczniejszego stopnia.

Zwierzęta dotknięte temi chorobami mają być na ścierwisku gminnem zabite.

O każdym przypadku sprawdzenia chorób zaraźliwych, ma oglądacz bezzwłocznie uwiadomić naczelnika gminy, w celu doniesienia władzy politycznej.

§. 5.

Do rzezi można przypuścić zwierzęta nie okazujące żadnych zmian, oprócz tego, konie dotknięte przewlekłym wartogłowiem (Koller) i dychawicą niegorączkową.

§. 6.

Mięso zwierząt, na których przy oględzinach wewnętrznych sprawdził oglądacz choroby w §. 4. wymienione, lub tylko uznał podejrzenie o jedną z takowych, również ze zwierząt wyniszczonych, ma być pod dozorem oglądacza zniszczone.

Mięso przez oglądacza uznane za zdatne do spożycia ma tenże opatrzyć plombą gminną.

Wywóz mięsa takiego po za miejscowość rzezi nie jest dozwolonym.

§. 7.

Rzeź zwierząt wyżej podanych w lokalach prywatnych osób (a więc poza rzeźnią, oraz tak zwana rzeź z konieczności (dorznięcie) wskutek złamania kości i t. d. przedsięwzięta, jest wzbronioną.

§. 8.

Przemysłowcy, którzy trudnią się wyrębem mięsa zwierząt jednokopytowych, lub którzy używają do wyrobów mięsnych czy to wyłącznie czy częściowo mięsa z tychże, mają swe sklepy zaopatrzyć tablicą na której ma być sprzedaż mięsa końskiego lub wyrobów z tegoż uwidocznioną.

Sprzedaż mięsa z tych zwierząt i wyrobów z tegoż, jest wzbronioną w lokalach, w których sprzedaż mięsa z innych zwierząt się odbywa.

§. 9.

Zgłoszenie do rzezi odbywa się w sposób w §. 11. powyżej powołanego rozporządzenia opisany. Przy zgłoszeniu składa właściciel zwierzęcia w urzędzie gminnym, taksę za oględziny w tej wysokości, która jest przeznaczoną za oględziny bydła rzeźnego (§. 28. powyższego Rozp.)

§. 10.

Przekroczenia przeciw przepisom ustanowionym niniejszem rozporządzeniem, karane będą według §. 29. powołanego rozporządzenia.

Nr. 76.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 28. Czerwca 1888, l. 67594|87, tyczące się oględzin zwierząt przed wystawianiem paszportów bydlęcych, wydane w porozumieniu z Wydziałem krajowym na podstawie ustawy o zarazach zwierzęcych z 29. Lutego 1880 i rozporządzenia Minist. spr. wewn. z 12. Kwietnia 1880, (Dz. u. p. Nr. 35 i 37).

§. 1.

Zwierzęta, które w myśl ustawy o chorobach zaraźliwych zwierzęcych i księgosuszu z 29. Lutego 1880 (Dz. u. p. Nr. 35, 36, 37 i 38) mają być zaopatrzone paszportami bydlęcymi, należy przed wydaniem paszportu, w celu sprawdzenia stanu zdrowia, poddać oględzinom rzeczoznawcy.

§. 2.

Organa do oględzin zwierząt, przed wydaniem paszportów bydlęcych.

Oględziny mają przedsiębrać ci sami rzeczoznawcy, którzy na mocy rozporządzenia z dnia 28. Czerwca 1888 l. 67594/87 (Dz. u. kr. Nr. 74 ex 1888), mianowani są oglądaczami bydła rzeźnego.

Gminy mogą dla oględzin bydła, w celu wydania paszportu, mianować osobno rzeczoznawców, którzy jednakowoż muszą posiadać wymogi podane w §. 8. powołanego rozporządzenia.

§. 3.

Zgłoszenie do oględzin i złożenie należytości.

Właściciel zwierzęcia, chcący uzyskać dla tegoż paszport, uiści w kasie gminnej opłatę (taksę), oznaczoną niżej w §. 8. i otrzyma na nią kwit (według załącznika A. str. 205), który ma wręczyć oglądaczowi, przy zgłoszeniu oględzin.

§. 4.

Miejsce i czas oględzin.

Oględziny mają być dokonane w dniu, lub najwcześniej w przededniu wydania paszportu i to w porze i miejscu, które Rada gminna, względnie Zwierzchność gminna wyznaczy.

W przypadkach nagłych lub wyjątkowych, mogą oględziny odbyć się obok zamieszkania oglądacza, lub w miejscu przez właściciela wskazanem, jak n. p. w tegoż stajni.

§. 5.

Sposób oględzin.

Przy oględzinach ma oglądacz jak najdokładniej zbadać stan zdrowia zwierzęcia o ile możności podczas karmienia i pojenia, przekonać się, czy ono z chęcią pokarm i napój przyjmuje, względnie czy odżuwanie prawidłowo się odbywa, czy ciepłota skóry zwierzęcia nie jest podwyższoną, czy nie ma na skórze chorobowych znamion, w ogóle, czy zwierzę okazuje znamiona zdrowia. (Zobacz Pouczenie 1sze powyżej podanego rozporządzenia)

§. 6.

Wydanie poświadczenia o zdrowiu zwierzęcia.

Oglądacz potwierdzi dla zwierząt, które uzna za zdrowe, dobry stan zdrowia, wypełniając wszystkie rubryki potwierdzenia, znajdującego się na odwrotnej stronie kwitu (§. 3.) zaopatrując je swym podpisem.

Oglądacz ma dalej zaopatrzyć to potwierdzenie pieczęcią, którą otrzyma od naczelnika gminy, którą temuż ma zwrócić w razie usunięcia go z posady.

Napis na pieczęci ma opiewać „oglądacz bydła w „(. . .)“, (nazwisko gminy).

Oglądacz ma przechowywać pieczęć w sposób taki, by nikt inny oprócz niego używać jej nie mógł, i ma ją jedynie wręczyć swemu zastępcy.

Potwierdzenie otrzymane wręczy właściciel zwierzęcia, w celu wydania paszportu przełożonemu gminy (obszaru dworskiego) względnie rewizorowi bydła.

§. 7.

Postępowanie z choremi zwierzętami.

Jeżeli zwierzę nie jest zupełnie zdrowe, natenczas oglądacz zatrzymując kwit kasy gminnej, nie udzieli potwierdzenia zdrowia zwierzęcia, a w wypadkach sprawdzenia lub podejrzenia chorób zaraźliwych, ma natychmiast sam zarządzić odosobnienie takiego zwierzęcia w sposob usuwający rozwleczenie zarazy i ma uwiadomić naczelnika gminy, przełożonego obszaru dworskiego lub tegoż zastępcę, który co należy zarządzi.

W razie sprawdzenia choroby zaraźliwej na jednej z kilku sztuk zwierząt do oględzin przedstawionych, a z jednej stajni pochodzących, ma oglądacz i resztę — na pozór zdrowe sztuki — jako podejrzane oznaczyć i odosobnić.

§. 8.

Opłaty za oględziny.

Właściciel zwierzęcia ma w kasie gminnej złożyć za kwitem (§. 3.), opłatę czyli taksę za uskutecznienie oględzin w celu wydania paszportu.

Wysokość tej opłaty uchwali Rada gminna i po potwierdzeniu przez Wydział powiatowy, Zwierzchność gminna należycie ogłosi.

W miastach stołecznych Lwowie i Krakowie, ustanawia Rada miejska wysokość tej opłaty.

Opłata ta nie może przekraczać następującej maksymalnej wysokości, a to:

a) za każdą sztukę bydła (wołów, buchaji, krów i koni) po 4 centy.

b) za każdą sztukę cieląt, świń, jagniąt, baranów, skopów, kóz i owiec aż do 50 sztuk po 2 centy, za każdą dalszą po cencie.

Rada gminna uchwali, jakie wynagrodzenie ma oglądacz pobierać za czynność oględzin z kasy gminnej.

Oglądaczom nie wolno ani żądać ani przyjmować za powyższą czynność żadnego wynagrodzenia od stron (właścicieli), a tylko w razie dokonania oględzin w miejscu wskazanem przez właściciela (w tegoż stajni), ma tenże dostarczyć podwody, jeżeli to miejsce jest od pomieszkania oglądacza więcej jak dwa kilometry oddalone.

§. 9.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w trzy miesięcy od dnia ogłoszenia w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych.

(Załącznik A. do §. 3.)

L.

Kwit

Na ____ centów, które złożył w kasie gminnej ____________

jako taksę za oględziny ____ sztuk (wołów, buchaji, krów, cieląt, świń, koni).

____________ dnia ____ 188

podpis.

Kasa gminna.

L.

Kwit

na ____________ centów, które złożył w kasie gminnej ____________________

jako taksę za oględziny ____________ sztuk (wołów, buchaji, krów, cieląt, świń, koni).

pieczęć gminna.

____________ dnia ____________ 188

podpis.

L.

Kwit

Na ____ centów, które złożył w kasie gminnej ____________

jako taksę za oględziny ____ sztuk (wołów, buchaji, krów, cieląt, świń, koni).

____________ dnia ____ 188

podpis.

Kasa gminna.

L.

Kwit

na ____________ centów, które złożył w kasie gminnej ____________________

jako taksę za oględziny ____________ sztuk (wołów, buchaji, krów, cieląt, świń, koni).

pieczęć gminna.

____________ dnia ____________ 188

podpis.

L.

Kwit

Na ____ centów, które złożył w kasie gminnej ____________

jako taksę za oględziny ____ sztuk (wołów, buchaji, krów, cieląt, świń, koni).

____________ dnia ____ 188

podpis.

Kasa gminna.

L.

Kwit

na ____________ centów, które złożył w kasie gminnej ____________________

jako taksę za oględziny ____________ sztuk (wołów, buchaji, krów, cieląt, świń, koni).

pieczęć gminna.

____________ dnia ____________ 188

podpis.

L.

Kwit

Na ____ centów, które złożył w kasie gminnej ____________

jako taksę za oględziny ____ sztuk (wołów, buchaji, krów, cieląt, świń, koni).

____________ dnia ____ 188

podpis.

Kasa gminna.

L.

Kwit

na ____________ centów, które złożył w kasie gminnej ____________________

jako taksę za oględziny ____________ sztuk (wołów, buchaji, krów, cieląt, świń, koni).

pieczęć gminna.

____________ dnia ____________ 188

podpis.

Dnia ______________ 188 o godzinie ______
sprawdziłem dobry stan zdrowia ______ sztuk zwierząt drugostronnie podanych i może być dla tychże wydany paszport.

Podpis oglądacza:

pieczęć oglądacza ________________________

Dnia ______________ 188 o godzinie ______
sprawdziłem dobry stan zdrowia ______ sztuk zwierząt drugostronnie podanych i może być dla tychże wydany paszport.

podpis oglądacza:

pieczęć oglądacza ________________________

Dnia ______________ 188 o godzinie ______
sprawdziłem dobry stan zdrowia ______ sztuk zwierząt drugostronnie podanych i może być dla tychże wydany paszport.

podpis oglądacza:

pieczęć oglądacza ________________________

Dnia ______________ 188 o godzinie ______
sprawdziłem dobry stan zdrowia ______ sztuk zwierząt drugostronnie podanych i może być dla tychże wydany paszport.

podpis oglądacza:

pieczęć oglądacza ________________________

Nr. 77.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 21. Października 1887, l. 36.691, w przedmiocie uchylenia mocy obowiązującej rozporządzenia Wydziału krajowego z dnia 19. Lutego 1883, Nr. 40 Dz. ust. kraj.

Z dniem wejścia w życie rozporządzeń c. k. Namiestnictwa, wydanych w porozumieniu z Wydziałem krajowym, (Rozporządzenia z dnia 28. Czerwca 1888 l. 67594/87 Dz. u kr. Nr. 74. i 76. ex 1888), a dotyczących:

a) oględzin zwierząt, do rzezi lub kłucia przeznaczonych, oraz mięsa z tychże;

b) oględzin zwierząt przed wydaniem paszportów zwierzęcych — traci moc obowiązującą rozporządzenie Wydziału krajowego z dnia 19. Lutego 1883 L. 5689, ogłoszone w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych z r. 1883 pod Nr. 40.

We Lwowie, dnia 21. Października 1887.

Marszałek krajowy
Hr. Jan Tarnowski w. r.

Członek Wydziału krajowego
Zastępca
Dr. Alojzy Rybicki w. r.

Nr. 78.

U s t a w a

z dnia 6. Lipca 1888, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o wyłączeniu miejscowości Huta Samoklęska w powiecie Jasielskim, ze związku gminy Folusz, a przyłączenie jej do związku gminy Pielgrzymka.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

Art. I.

Miejscowość Huta Samoklęska w powiecie Jasielskim położona, w granicach gminy katastralnej Pielgrzymka, wyłącza się ze związku gminy Folusz, a wciela się do związku gminy Pielgrzymka.

Art. II.

Do chwili prawomocnego ukonstytuowania się nowych reprezentacyj gminnych w Foluszu i Pielgrzymce, pozostają dotychczasowe reprezentacye gminne w urzędowaniu.

Art. III.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. IV.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 6 Lipca 1888.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1888. Wydano i rozesłano dnia 28. Sierpnia 1888. **Część XXII.**

Nr. 79.

Ogłoszenie

galicyjskiej c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 18. Sierpnia 1888 do L. 62.096, dotyczące obowiązku oznajmienia i dodatkowego opodatkowania zapasów płynów alkoholowych, znajdujących się w dniu 1. Września 1888.

1. Według §. 99. ustawy z dnia 20. Czerwca 1888, Dz. u. p. Nr. 95. i §. 33. rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy, podlegają dodatkowemu opodatkowaniu — z wyjątkiem przypadków w ustępie 2gim niniejszego ogłoszenia wymienionych — wszystkie płyny alkoholowe, a w szczególności także: arak, rum, koniak, esencye wódczane, likiery i inne zaprawiane wódki, jakoteż każda mięszanina wódki z winem, której zawartość alkoholowa 18% całej objętości przekracza.

2. Od dodatkowego opodatkowania uwolnione są:

a) Wódka, będąca w posiadaniu przemysłowców, którzy pośredniczą w sprzedaży wódki (szynki, sprzedaże, drobny handel i t p.) w ilości nie przenoszącej 20 litrów, jakoteż wódka w posiadaniu poszczególnych gospodarstw domowych, w ilościach nie przekraczających 10 litrów alkoholu. Ilości te są wolne od dodatkowego opodatkowania także w takim razie, jeśli przemysłowiec, a względnie gospodarstwo domowe posiada większe zapasy;

b) wódka przeznaczona do wywozu;

c) wódka, która stosownie do dotychczasowych postanowień (§. 3. rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 14. Lipca 1884, Nr. 114. Dz. u. p.) za zwrotem podatku już dla celów przemysłowych zdenaturowaną została i ta, którą przemysłowcy, którym zwrot ten pozwolony został, mają już w zapasie do zdenaturowania dla swych celów przemysłowych;

d) wódka, od której dowodnie przy przewozie z zagranicy oprócz opłaty cłowej wedle pozycyi 76. lit. *a*) i *b*) taryfy cłowej z dnia 25. Maja 1882, Nr. 47. Dz. u. p. także wprowadzone ustawą z dnia 13. Czerwca 1888, Nr. 86. Dz. u. p. dodatek cłowy w kwocie 36 złr. uiszczonym został.

3. **Każdy, kto w dniu 1. Września 1888 posiadać będzie w zapasie płyny alkoholowe, obowiązanym jest najdalej do 3. Września 1888 ilość i zawartość alkoholową tego zapasu, a to bez względu na to, czy zapas ten we własnych, czy cudzych lokalnościach jest przechowany, tudzież miejsce przechowania pisemnie oznajmić i przypadający dodatkowy podatek w kwocie po 24 ct. od każdego litra alkoholu po zbadaniu zapasu przez straż skarbową uiścić.**

Oznajmienie to wniesione być ma w dwóch egzemplarzach, w tym oddziale c. k. straży skarbowej, w którego okręgu służbowym miejscowość, w której rzeczony zapas się znajduje, jest położoną.

Blankiety na powyższe oznajmienia nabywać można we wszystkich oddziałach c. k. straży skarbowej.

Przypadający od powyższych zapasów dodatkowy podatek ma być uiszczony w tym urzędzie podatkowym, do którego miejscowość, w której rzeczone zapasy się znajdują, ze względu na opłatę podatku gruntowego, domowego i zarobkowego należy.

Przy likierach i rozolisach nie potrzeba zgłaszać zawartości alkoholu, jeżeli zawartość cukru wynosi przynajmniej 10 kilogramów na jeden hektoliter płynu, lecz przyjąć należy tę zawartość (alkoholu) przeciętnie na 26%.

Nie potrzeba robić zgłoszenia tylko w takim razie, jeżeli cały zapas u przemysłowców, którzy pośredniczą w sprzedaży wódki, nie przekracza 20 litrów, a w gospodarstwach domowych 10 litrów czystego alkoholu. We wszystkich innych wypadkach należy cały zapas wraz z ilością wolną od dodatkowego opodatkowania oznajmić. Także zapas tych płynów alkoholowych, które według powołanych powyżej postanowień (punkt 2., lit. *b*) *c*) *d*) są od opłaty dodatkowego podatku wolne, musi być w terminie powyżej oznaczonym zgłoszony.

Perfumerye w małych opakowaniach, aż do wagi jednego kilograma, nie potrzebują być oznajmiane.

Jeżeliby się wódka podlegająca oznajmieniu, w pierwszych trzech dniach Września b. r. w transporcie znajdowała i jeszcze oznajmioną i opodatkowaną nie została, natenczas do oznajmienia tejże, względnie uiszczenia dodatkowego podatku obowiązanym jest odbiorca, który zaraz po nadejściu przesyłki wnieść ma wymagane oznajmienie.

Bliższe postanowienia co do uzyskania zezwolenia na złożenie wódki podlegającej podatkowi dodatkowemu w gorzelniach lub we wolnych

składach bez opłaty tego podatku, dalej postanowienia co do uzyskania pozwolenia na spłacenie rzeczonego podatku w ratach, względnie wyjednania kredytu na ten podatek, zawarte są w regulaminie o płaceniu wspomnianego podatku (dodatek do §. 33. rozporządzenia wykonawczego, Dz. u. p. Nr. 133.).

Nie wniesienie przepisanego oznajmienia, tudzież niedokładne oznajmienie, w któremby oznajmiona ilość alkoholu była mniejszą o pięć procent od faktycznie znajdującej się ilości, karane będzie grzywną w wysokości od ośmio- do dwunastokrotnej kwoty ukróconego, względnie na ukrócenie narażonego podatku dodatkowego. Inne niedokładności w oznajmieniu, nie odnoszące się do ilości alkoholu, karane będą grzywną od dwóch do dwudziestu złr. w. a.

C. k. krajowa Dyrekcya skarbu.

Lwów, dnia 18. Sierpnia 1888.

Geistlener w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1888. Wydano i rozesłano dnia 6. Października 1888. **Część XXIII.**

Nr. 80.

Regulamin

ułożony w porozumieniu z Wydziałem krajowym i zatwierdzony reskryptem c. k. Ministerstwa Rolnictwa z dnia 29. Kwietnia 1887, l. 3.883, normujący zakres i sposób wywierania wpływu przez administracyę państwa i Wydział krajowy na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa regulacyi Nowego Brnia, w myśl postanowień §. 6. ustawy z 13. Maja 1885 (Dz. u. kr. Nr. 34.).

§. 1.

Regulacya rzeki Nowego Brnia, ma być w myśl postanowień ustawy z 13. Maja 1885. Dz. u. kr. Nr. 34. wykonaną przez zawiązać się mającą spółkę wodną z zastrzeżeniem c. k. Namiestnictwu i Wydziałowi krajowemu wpływu na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa w następujących postanowieniach oznaczonego.

§. 2.

Tak c. k. Namiestnictwu, jakoteż Wydziałowi krajowemu służy prawo przeznaczenia do Wydziału spółki swoich delegatów z stanowczym głosem.

Uchwały wydziału spółki, przeciw którym jeden albo obydwa delegaci głosowali, muszą być przed wykonaniem przedłożone c. k. Namiestnictwu do zatwierdzenia, jeżeli który z delegatów, ze względu na ważność powziętej uchwały tego zażąda. Wydział spółki obowiązany będzie trzymać się wydanej w tej mierze decyzyi c. k. Namiestnictwa.

§. 3.

Przewodniczący wydziału spółki winien na żądanie jednego albo obydwóch delegatów zwołać posiedzenie wydziału spółki, a w razie sprzeciwienia się przewodniczącego temu żądaniu, zwoła to posiedzenie c. k. starosta dąbrowski.

§. 4.

Do kontroli technicznej wykonywanych robót regulacyjnych przeznaczony będzie technik rządowy, który ma prawo brania udziału w posiedzeniach wydziału spółki z głosem doradczym.

§. 5.

Z ukończeniem każdorocznego peryodu budowy, obowiązany jest wydział spółki przedłożyć Wydziałowi krajowemu podpisane także przez obydwóch delegatów sprawozdanie roczne o czynności i o wyniku robót regulacyjnych i o poczynionych ważniejszych spostrzeżeniach. Do tego sprawozdania mają być dołączone udokumentowane rachunki z wydatków ubiegłego peryodu, jakoteż program robót i preliminarz takowych na rok następny.

§. 6.

Sprawozdanie roczne wraz z załącznikami przeszle Wydział krajowy po sprawdzeniu ze swojemi uwagami c. k. Namiestnictwu, które takowe przedłoży wys. c. k. Ministerstwu rolnictwa.

§. 7.

Postanowienia §§. 2., 3., 4. i 5. niniejszego regulaminu, mają być wciągnięte do statutów spółki wodnej.

Lwów, 14. Września 1888.

Nr. 81.

Ustawa

z dnia 6. Września 1888, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o wyłączeniu przysiółka Laskówka, w powiecie Brzozowskim, ze związku gminy Bachórz i utworzeniu zeń odrębnej gminy.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam:

Art. I.

Przysiółek Laskówka, w powiecie Brzozowskim, zostaje wyłączonym ze związku gminy Bachórz i tworzyć ma samoistną gminę.

Art. II.

Do chwili prawomocnego ukonstytuowania się nowych reprezentacyi gminnych w Bachórzu i Laskówce, pozostaje dotychczasowa wspólna reprezentacya gminna w urzędowaniu.

Art. III.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. IV.

Wykonanie tej ustawy poruczam Memu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Schönbrun, dnia 6. Września 1888.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w r.

Nr. 82.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 22. Września 1888 L. 37.312, w sprawie zniesienia stacyi szupasowej w Chruśnie nowem, powiatu Lwowskiego.

W porozumieniu z Wydziałem krajowym we Lwowie, znosi się stacyę szupasową w Chruśnie nowem, w powiecie Lwowskim, ustanowioną rozporządzeniem c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 21. Sierpnia 1875, L. 4287 (Dz. u. kr. Nr. 57).

Lwów, dnia 22. Września 1888.

Zaleski w. r.

Nr. 83.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Rady szkolnej z dnia 19. Września 1888 L. 18.733.

Wysokie c. k. Ministeryum Wyznań i Oświaty oznajmiło reskryptem z dnia 21. Lutego 1887, L. 13.114 c. k. krajowej Radzie szkolnej, że najwyższa Rada zdrowia orzekła, iż do chorób zaraźliwych, z powodu których nie wolno uczniom uczęszczać do szkoły, zaliczyć należy także zapalenie gruczołów przyusznych (Parotitis) i dysenteryę. — Co do desinfekcyi, wydała najwyższa Rada zdrowia sąd następujący: Odrażanie jednego i tego samego lokalu albo przedmiotu kwasem karbolowym i chlorkiem wapna jest niebezpieczne, ponieważ przy tem wytwarza się chloroferol, który działa bardzo trująco i przez długi czas pozostawia nieznośną woń w dotyczących lokalnościach, tak, że te lokalności tygodniami, a nawet miesiącami są nie do użycia; należy więc wystrzegać się czyszczenia podłóg lokalności zamkniętych chlorkiem wapna i skrapiania ścian wodą karbolową. Tak samo zalecane wykadzania siarką, są wedle najnowszych badań bezskuteczne.

Co podaje się do wiadomości, odnośnie do rozporządzenia c. k. krajowej Rady szkolnej z dnia 26. Stycznia 1887 L. 10.359.

Z c. k. krajowej Rady szkolnej.

We Lwowie, dnia 19. Września 1888.

Zaleski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1888. Wydano i rozesłano dnia 20. Października 1888. **Część XXIV.**

Nr. 84.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 30. Września 1888, L. 7137/pr., którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 21. Czerwca 1888, L. 10834, względem ustanowienia Sądu obwodowego w Jaśle w Galicyi.

C. k. Namiestnik
Zaleski.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 21. Czerwca 1888, względem ustanowienia c. k. Sądu obwodowego w Jaśle w Galicyi.

W skutek Najwyższego zezwolenia z dnia 20. Stycznia 1883 i z dnia 19. Czerwca 1888, oraz na zasadzie ustawy z dnia 26. Kwietnia 1873 roku, Nr. 62 Dz. p. p., ustanawia się w okręgu Krakowskiego Sądu krajowego wyższego, Sąd obwodowy z siedzibą urzędową w Jaśle, a to dla Sądów powiatowych: w Dukli, Krośnie i Żmigrodzie, które z okręgu Sądu obwodowego w Przemyślu i Sądu krajowego wyższego we Lwowie wyłączone zostają, tudzież dla Sądów powiatowych: w Brzostku, Frysztaku, Jaśle, Gorlicach i Bieczu, które z okręgu Sądu obwodowego w Tarnowie względnie w Nowym Sączu wyłączone zostają.

Sąd ten wykonywać ma w swoim okręgu także sądownictwo w sprawach handlowych.

Dla miasta Jasła i jego okręgu, obejmującego obecny powiat sądowy Jasielski, ustanawia się Sąd powiatowy miejsko-delegowany w Jaśle, do sprawowania sądownictwa w sprawach cywilnych i karnych, do takiego Sądu powiatowego miejsko-delegowanego należących; — natomiast znosi się obecnie tamże istniejący Sąd powiatowy.

Z dniem rozpoczęcia działalności urzędowej tego Sądu obwodowego i Sądu powiatowego miejsko-delegowanego, który to dzień później ozna-

czonym i ogłoszonym będzie, — Sąd krajowy wyższy we Lwowie, Sądy obwodowe w Przemyślu, Tarnowie i w Nowym Sączu, co do powyższych z ich okręgów wyłączonych Sądów powiatowych, niemniej istniejący obecnie Sąd powiatowy w Jaśle, zaniechać mają swych czynności urzędowych.

Niniejsze rozporządzenie nie narusza właściwości Sądu krajowego w Krakowie jako władzy górniczej.

Prażak w. r.

Nr. 85.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 6. Października 1888, L. 9437/pr., którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości o rozpoczęciu działalności nowo utworzonego c. k. Sądu obwodowego i miejsko-delegowanego c. k. Sądu powiatowego w Jaśle.

C. k. Namiestnik
Zaleski.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 1. Sierpnia 1888, względem rozpoczęcia działalności c. k. Sądu obwodowego w Jaśle w Galicyi.

Ustanowiony rozporządzeniem Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 21. Czerwca 1888, Nr. 103 Dz. p. p. Sąd obwodowy, tudzież Sąd powiatowy miejsko-delegowany w Jaśle, mają rozpocząć swoją działalność urzędową z dniem 1. Grudnia 1888 r.

Prażak w. r.

Nr. 86.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 7. Października 1888, L. 7767/pr., którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości, względem przydzielenia miejscowości Łuka z Monasterem i Uniż, do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Obertynie.

C. k. Namiestnik
Zaleski.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z 2. Lipca 1888, L. 9511, dotyczące przydzielenia gmin i obszarów dworskich Łuka z Monasterem i Uniż, do okręgu Sądu powiatowego w Obertynie w Galicyi.

Na podstawie ustaw z 11. Czerwca 1868, Nr. 59 Dz. p. p. i 26. Kwietnia 1873, Nr. 62 Dz. p. p., zostają gminy i obszary dworskie Łuka z Monasterem i Uniż z okręgu Sądu powiatowego w Złotym Potoku i Sądu obwodowego w Stanisławowie wyłączone, i do okręgu Sądu powiatowego w Obertynie względnie Sądu obwodowego w Kołomyi przydzielone.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. Stycznia 1889.

Prażak w. r.

Nr. 87.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 7. Października 1888 L. 7767/pr., względem wyłączenia miejscowości Łuka z Monasterem i Uniż z okręgu c. k. Starostwa w Buczaczu i przyłączeniu ich do okręgu c. k. Starostwa w Horodence.

Na mocy rozporządzenia Wysokiego c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 28. Czerwca b. r., L. 2958/M. J., zostają gminy i obszary dworskie: Łuka z Monasterem i Uniż z okręgu c. k. Starostwa w Buczaczu wyłączone i do okręgu c. k. Starostwa w Horodence przyłączone.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. Stycznia 1889.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

C. k. Namiestnik
Zaleski.

Nr. 88.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 7. Października 1888, L. 58325, względem przysługującego przedsiębiorstwom dla regulacyi potoku Krzemienicy i Babulówki z dopływami, oraz potoku Trześni, tudzież dla osuszenia bagien Oleskich uwolnienia od stempli i należytości prawnych.

Reskryptem z dnia 26. Września 1888, L. 26175, przyznało Wysokie c. k. Ministerstwo skarbu przedsiębiorstwom dla regulacyi potoku Krze-

mienicy i Babulówki z dopływami oraz potoku Trześni, wykonać się mającej wedle ustawy krajowej z dnia 10. Czerwca 1888, (Dz. u. kr. Nr. 70), jakoteż dla osuszenia bagien Oleskich, wykonać się mającego wedle ustawy krajowej z dnia 10. Czerwca 1888, (Dz. u. kr. Nr. 71) w myśl §. 11 ustępu 1. ustawy z dnia 30. Czerwca 1884, Dz. p. p. Nr. 116, uwolnienie od stempli i należytości prawnych.

Co się podaje do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 7. Października 1888.

Zaleski w. r.

Nr. 89.

Obwieszczenie

c. k. Dyrekcyi poczt i telegrafów z dnia 8. Października 1888, L. 32044, co do ustanowienia jezdnego za czas od 1. Października 1888 do końca Marca 1889.

Jezdne od konia i miriametra ustanawia się na czas od 1. Października 1888 do końca Marca 1889 jak następuje:

w dawniejszym obwodzie	za jazdy			
	extra pocztą		zwyczajną pocztą	
	złr.	ct.	złr.	ct.
Sanok, Wadowice	1	1	—	84
Kraków, Rzeszów, Nowy Sącz	—	98	—	82
Tarnów	—	95	—	79
Kołomyja, Lwów, Stryj, Tarnopol	—	90	—	75
Brzeżany, Czortków, Przemyśl, Sambor, Stanisławów, Złoczów, Żółkiew.	—	88	—	73

Należytość za wóz kryty wynosi połowę, za niekryty czwartą część jezdnego za jednego konia i miriameter.

Czestne dla pocztyliona i należytość za smarowanie wozu, pozostają niezmienione.

Lwów, dnia 8. Października 1888.

Schiffner w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1888. Wydano i rozesłano dnia 1. Listopada. **Część XXV.**

Nr. 90.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 28. Października 1888, L. 1500|pr., dotyczące utworzenia c. k. urzędów podatkowych oraz i depozytów sądowych w miejscowościach: Bircza, Jordanów, Krościenko, Krzeszowice, Oświęcim, Rymanów, Sieniawa, Sokołów, Szczerzec, Tuchów, Wojnicz i Żmigród.

Na mocy Najwyższego postanowienia z dnia 10. Lipca 1888, zostały utworzone nowe urzędy podatkowe oraz i sądowe urzędy depozytowe w miejscowościach: Bircza, Jordanów, Krościenko, Krzeszowice, Oświęcim, Rymanów, Sieniawa, Sokołów, Szczerzec, Tuchów, Wojnicz i Żmigród, dla gmin należących do równoimiennych powiatów sądowych.

Nowe urzędy podatkowe mają rozpocząć swoją czynność z dniem 1. Listopada 1888 roku

Każdy z nowych urzędów podatkowych, ma oprócz spraw, należących do niego jako urzędu podatkowego, zawiadować depozytami sądowymi sądu powiatowego, znajdującego się w jego siedzibie, a z wyjątkiem urzędu podatkowego w Szczercu, spełniać także czynności wspólnych kas sierocych w całym swoim okręgu urzędowym.

Z dniem utworzenia urzędu podatkowego w Szczercu, przechodzi wymiar należytości prawnych w okręgu szczerzeckiego sądu powiatowego do tego urzędu, zatem interesa prawne, spadki i czynności urzędowe, które w myśl §. 42—47 ustawy z dnia 9. Lutego 1850, tudzież rozporządzeń z dnia 2. Grudnia 1850, Dz. p. p. Nr. 470 i z dnia 26. Stycznia 1854, Dz. p. p. Nr. 24, dotąd w lwowskim c. k. Urzędzie wymiaru należytości były zgłaszane, mają być na przyszłość zgłaszane w urzędzie podatkowym w Szczercu i tam także uiszczane należytości przez towarzystwa, zakłady, przedsiębiorstwa i pojedyncze osoby, w myśl §§. 5. i 12.

ustawy z dnia 13. Grudnia 1862, Dz. p. p. Nr. 89. §§. 2. do włącznie 6. rozporządzenia z dnia 20. Grudnia 1862, Dz. p. p. Nr. 102, dalej w myśl ustawy z dnia 21. Maja 1873, Dz. p. p. Nr. 87. i w myśl ustawy z dnia 27. Grudnia 1880, Dz. p. p. Nr. 1. z roku 1881.

Z powodu utworzenia wyżej wymienionych nowych urzędów podatkowych, wyłącza się z dniem 1. Listopada 1888:

1. Gminy położone w powiecie sądowym birczańskim, mianowicie: Bircza miasto, Bircza stara, Brzuska, Brzezawa, Dobra, Dobrzanka, Grąziowa, Hruszówka, Huta brzuska, Jamna dolna, Jamna górna, Jawornik ruski i Borownica z miejscowościami: Jawornik dolny, Jawornik górny, Nietrzeba, Przysada, Rubno, Zakuty; — Jasienica sufczyńska, Jabłonica ruska, Jureczkowa, Iskań, Katów, Korzeniec z miejscowością Boguszówka, Krecków, Kuźmina, Krajna, Leszczawka i Rosuszka, Lachawa, Leszczawa górna, Leszczawa dolna, Lipa, Łodzianka górna, Łodzianka dolna, Łomna, Malawa, Netrebka, Nowa wieś, Nowosielce kozickie, Piątkowa, Rudawka, Rozpucie, Rostoka, Sufczyn, Tarnawka, Trzcianiec z miejscowością Krzywe, Trójca, Ulucz, Wola Korzeniecka z miejscowością Boguszówka, Wojtkowa, Wojtkówka, Zohatyn z miejscowością Pracówka, — z okręgu dobromilskiego urzędu podatkowego i przydziela się do urzędu podatkowego w Birczy;

2. gminy położone w powiecie sądowym jordanowskim, mianowicie: Bogdanówka, Bystra, Jordanów, Krzeczów, Łętownia, Malejowa, Naprawa, Osielec, Raba wyżna, Rabka, Siedzina, Skawa, Skomielnia biała, Skomielnia czarna, Słonne, Spytkowice, Tokarnia z miejscowością Więcierza, Toporzysko, Wieprz, Wysoka, Zaryte — z okręgu myślenickiego urzędu podatkowego i przydziela się do urzędu podatkowego w Jordanowie;

3. gminy położone w powiecie sądowym krościeńskim, mianowicie: Białawoda, Czarnawoda, Czorsztyn, Dębno, Grywałd, Hałuszowa, Huba, Jaworki I. cz., Jaworki II. cz., Kluszkowce, Krościenko, Krośnica, Maniów z miejscowością Herba, Mizerna z miejscowością Sigulina, Ochotnica, Sromowce niżne, Sromowce wyżne, Szczawnica wyżna i niżna, Szlachtowa, Tylka, Tylmanowa i Kłodne, — z okręgu nowotargskiego urzędu podatkowego i przydziela się do urzędu podatkowego w Krościenku;

4. gminy położone w powiecie sądowym krzeszowickim, mianowicie: Alwernia, Brodła, Brzezinka, Czerna, Czatkowice, Filipowice, Frywałd, Grojce, Krzeszowice, Lgota, Miękinia, Mizów i Podłęże, Niegoszowice z miejscowością Sowiarka, Nielepice z miejscowością Młynka, Nieporaz i Kaźmierówka, Nowa góra, Nowojowa góra z miejscowością Gwoździec, Okleśna, Ostrężnica, Paczołtowice, Pisary, Poręba, Psary, Radwanowice, Regulice, Rudawa, Rudno, Sanka, Siedlec, Tenczynek, Wola filipowska, Zalas, Zbik, Żary z miejscowością Dubie, — z okręgu chrzanowskiego urzędu podatkowego i przydziela się do urzędu podatkowego w Krzeszowicach;

5. gminy położone w powiecie sądowym oświęcimskim, mianowicie: Babice, Broszkowice, Brzeszcze, Budy i Bór, Brzezinka, Dwory I. z miejscowością Kruki I. i II., Dwory II. z miejscowością Las, Grojec, Harmęże, Jawiszowice lub Jajuszowice, Łazy (ad Poremba), Monowice i Stawy monowickie, Oświęcim z miejscowościami Klucznikowice, Pławy cz. II. i Łazy, Pławy I. cz., Polanka wielka, Poręba wielka, Przecieszyn, Rajsko, Skidzin, Stawy stare, Wilczkowice, Włosienica, Zaborze — z okręgu bialskiego urzędu podatkowego i przydziela się do urzędu podatkowego w Oświęcimie;

6. gminy położone w powiecie sądowym rymanowskim, mianowicie: Besko z miejscowościami Mymoń i Poręby, Bzianka, Bałucianka, Czeremcha, Dalejowa, Deszno, Głębokie, Jaśliska, Klimkówka, Królik polski, Królik wołoski, Kamionka, Ładzin z miejscowością Zmysłówka, Lipowiec, Milcza, Posada wyżna, Posada niżna, Posada jaśliska, Polany, Rymanów, Rudawka rymanowska, Rudawka jaśliska, Szklary, Sieniawa, Tarnawka, Wistoczek, Wołtuszowa, Wola niżna, Wola wyżna, Wróblik szlachecki, Wulka, Zawoje, Zawadka — z okręgu sanockiego urzędu podatkowego i przydziela się do urzędu podatkowego w Rymanowie;

7. gminy położone w powiecie sądowym sieniawskim, mianowicie: Adamówka, Buchowska wola, Cetula, Cieplice, Czerwona wola z miejscowością Czerce, Dobcza, Dobra, Dąbrowica, Dybków, Krasne, Leżachów, Manasterz, Majdan z miejscowościami Bukowiec, Dobropol, Osówka, Konska i Ulica, Mołodycz, Nielepkowice, Pawłowa z miejscowością Krzywe, Piskorowice, Piwoda, Radawa, Rudka, Sieniawa, Słoboda, Surmaczówka z miejscowością Maczugi, Wiązownica, Wylewa, Wola Pełkińska, Zaradawa I. część, Zaradawa II. część, Zaradawa III. część z miejscowością Bali, — z okręgu jarosławskiego urzędu podatkowego i przydziela się do urzędu podatkowego w Sieniawie;

8. gminy położone w powiecie sądowym sokołowskim, mianowicie: Górno z miejscowościami Dolęga i Zabarze, Markowizna, Mazury, Nienadówka, Ranizów z kolonią Ranischau, Sokołów, Staniszewskie, Trzebos, Trzebuska z miejscowością Kąty, Turza, Wilcza wola, Wola Raniszowska, Wulka sokołowska z miejscowością Rękaw, Zielonka, — z okręgu kolbuszowskiego urzędu podatkowego i przydziela się do urzędu podatkowego w Sokołowie;

9. gminy położone w powiecie sądowym szczerzeckim, mianowicie: Brodki, Chrusno stare z miejscowością Chrusno nowe, Czerkasy, Dmytrze, Dobrzany z miejscowością Dornfeld, Falkenstein, Glinna, Głuchowice z miejscowością Hucisko, Horbacze, Humieniec, Jastrzębków, Krasów z miejscowościami Miedziaki i Reichenbach, Leśniowice, Lubiana z miejscowościami Lindenfeld i Lubianka, Łany, Maliczkowice, Malinówka, Miłoszowice z miejscowościami Podsadki górne i Winiawa, Mostki, Nagórzany, Nawarya, Ni-

konkowice, Nowosiółka, Ostrów, Piaski, Podsadki, Polana z miejscowościami Huta szczerzecka i Miedziaki, Polanka, Popielany, Porszna, Pustomyty z miejscowością Wolica, Rakowice, Sroki, Serdyca z miejscowością Ein sidel, Siemianówka, Szczerzec z miejscowościami Rosenberg i Zagródki, — z okręgu lwowskiego urzędu podatkowego i przydziela się do urzędu podatkowego w Szczercu;

10. gminy położone w powiecie sądowym tuchowskim, mianowicie: Bistuszowa z miejscowością Kielanowice górne, Brzozowa z miejscowością Polichty, Buchcice, Burzyn, Chojnik, Dąbrówka tuchowska, Garbek, Golonka, Gromnik z miejscowosciami Szydłowa i Berdichów, Jodłówka, Joniny, Karwodrza, Kielanowice dolne, Kowalowa, Lichwin z miejscowością Brzezie, Lubienka, Lubaszowa, Łowczów, Meszna, Opacka, Piotrkowice, Rychwald, Ryglice, Siedliska, Siemichów, Tuchów, Uniszowa, Zabłędza, Zalasowa, — z okręgu tarnowskiego głównego urzędu podatkowego i przydziela się do urzędu podatkowego w Tuchowie;

11. gminy położone w powiecie sądowym wojnickim, mianowicie: Biadoliny radłowskie, Bielcza z miejscowością Waryś, Biesnik, Biskupice i Domosławice, Bogumiłowice z miejscowością Kępa Bogumiłowska, Borowa, Charzewice z miejscowością Łukawka i Melsztyn, Dzierzaniny, Faliszowice. Faściszowa, Filipowice, Grabno, Gwoździec, Kończyska, Łukanowice z miejscowościami Zawadzie, Izep i Nakle, Łusławice z miejscowością Łusławice małe, Łętowice z miejscowością Dębina Łętowska, Łopoń, Łysa góra, Milówka, Niedzwiedza, Olszowa, Olszyny, Paleśnica, Piaski, Druszków, Rostoka, Ruda kameralna, Rudka, Słona, Stróże, Sufczyn, Sukmanie, Wesołów z miejscowościami Podbrzezie i Ujazd, Więckowice z miejscowością Chyby, Wielka wieś z miejscowościami Czechy, Podgórze i Serafinowice, Wola stróżka, Wojnicz z miejscowościami Zamoście i Ratnawy, Zakluczyn lanckoroński, Zakrzów z miejscowością Zakrzowice, Zdonia, Złota, Zawada lanckorońska, — z okręgu brzeskiego urzędu podatkowego i przydziela się do urzędu podatkowego w Wojniczu;

12. gminy położone w powiecie sądowym żmigrodzkim, mianowicie: Brzezowa, Cieklin, Desznica, Dobrynia, Dułąbka, Dzielec, Folusz, Grabanina, Grab, Gorzyce, Hałbów, Jaworze, Kąty, Kłopotnica, Kotań, Krępna, Łysagóra, Lubieńko, Lężyny, Makowiska, Mrukowa, Mytarka, Mytarz, Nienaszów, Osiek, Ożenna, Pagórek, Pielgrzymka, Radość, Rostajne, Siedliska ad Żmigród, Skalnik, Świerchowa, Świerzowa, Świątkowa, Świątkówka, Samoklęski z miejscowością Czekaj, Sadki, Toki, Wola Cieklińska, Wyszowadka, Zawadka, Żmigród, Żmigród stary, Żydowskie,—z okręgu jasielskiego urzędu podatkowego i przydziela się do urzędu podatkowego w Żmigrodzie.

Co wskutek rozporządzenia Wys. c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 26. Października 1888, L. 36.251, podaje się do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 28. Października 1888.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1888. Wydano i rozesłano dnia 25. Listopada. Część XXVI.

Nr. 91.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 17. Października 1888, L. 60959, względem zmian w okręgach rewizyjnych I., II. i III., pogranicznego powiatu jarosławskiego.

Odnośnie do obwieszczenia z dnia 16. Października 1882, L. 46813 (Dz. u. kr. Nr. 83.), ogłasza się z powodu przeniesienia siedziby rewizora bydła w I. okręgu rewizyjnym powiatu jarosławskiego z Majdanu do Adamówki, i przydzielenia gminy Czerwonowola z przysiółkami Czercze, Słoty, Byki, Sochy, Gajdy, Myszkówka, Derewieckie, Chodanie, Cydyły, Ciurki i Scieżki czerwonowolskie do II. okręgu rewizyjnego, nowy wykaz miejscowości stanowiących I., II. i III. okręg rewizyjny rzeczonego powiatu.

Z c. k. Namiestnictwa

Lwów, dnia 17. Października 1888.

W zastępstwie:
Loebl w. r.

Wykaz

zmienionych okręgów rewizyjnych.

Nr. bież	Powiat	Okręg rewizyjny	Miejscowość
18	Jarosław	I.	Adamówka, Majdan, Krasne, Cieplice, Słoboda, Dąbrowica, Rudka, Dobra, Dobcza
		II.	Sieniawa, Piskorowice, Wylewa, Dybków, Leżachów, Wola buchowska, Wola pełkińska, Monasterz, Nielipkowice, Wiązownica, Czerwona wola.
		III.	Radawa, Zaradawa Mołodycz, Surmaczówka, Cetula, Piwoda, Ryszkowa Wola, Nowa Grobla.

Lwów, dnia 17. Października 1888.

Nr. 92.

Ustawa

z dnia 25. Października 1888, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, nadająca gminie miasta Brzeżan prawo do poboru opłat od psów.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

§. 1.

Na pokrycie ogólnych potrzeb gminy, przyzwala się gminie miasta Brzeżan prawo poboru przez przeciąg lat dziesięciu, licząc od dnia wejścia tej ustawy w życie, opłatę od psów, utrzymywanych w obrębie miasta Brzeżan i przedmieść jego.

§. 2.

Opłata ta wynosić ma kwotę trzech złr. rocznie od każdego psa, a jednego złr. a. w. od każdej suki i uiszczaną będzie w dwóch ratach półrocznych z góry, w dniu 1. Stycznia i 1. Lipca płatnych.

§. 3.

Od opłaty wolne są:

a) Szczenięta niemające więcej nad dni trzydzieści;

b) psy, które służą do strzeżenia lub przemysłu. Pierwsze, o ile przez dzień są trzymane na uwięzi, drugie, o ile służą trudniącym się pędzeniem bydła lub używane bywają do ciągnienia ciężarów w zaprzęgu;

c) psy należące do osób nie miejscowych, t. j. osób, które mają swe stałe zamieszkanie po za obrębem Brzeżan, a przytem dłużej nad trzy miesięcy w Brzeżanach się nie zatrzymują.

§. 4.

Spis psów odbywa się corocznie.

Tak posiadacze domów jak i posiadacze psów, obowiązani są do zgłaszania psów.

W tym celu zgłosi się do Zwierzchności gminnej każdy posiadacz domu lub jego zarządca o dwie karty zgłoszenia, jednę na psy podlegające opłacie, drugą na psy od niej uwolnione.

Karty te po wypełnieniu przez posiadaczy psów, winne być w terminie dni ośmiu przez posiadacza lub zarządcę domu podpisane i Zwierzchności gminnej zwrócone, a to pod karą 2 zł. a. w.

Jeżeli posiadacz psa nie wypełnił karty, uskuteczni to za niego posiadacz lub zarządca domu, i zrobi stosowną wzmiankę we właściwej rubryce uwag.

Posiadacz psa, wzbraniający się wypełnić kartę, ulegnie karze do 2 złr. a. w.

§. 5.

W karcie zgłoszenia dla psów uwolnionych od opłaty, wyrazić należy przyczynę uwolnienia.

§. 6.

W ciągu dni 14 po rozpoczęciu półrocza, t. j. po 1. Stycznia i po 1. Lipca każdy posiadacz psa obowiązany jest uiścić półroczną opłatę, na którą odbierze pokwitowanie wraz ze znaczkiem, wyrażającym rok i liczbę porządkową spisu psów.

Posiadacze psów uwolnionych od opłaty, winni zgłosić się w powyższym terminie o kartę uwolnienia, wyrażającą czas i dom, dla którego służy.

Dla psów używanych do pędzenia bydła, niemniej dla psów osób czasowo bawiących w Brzeżanach, wydane będą za opłatą 10 ct. marki odmiennego kształtu.

§. 7.

Szczenięta, które mają więcej jak dni trzydzieści, winne być po upływie tego terminu, najdalej w dni ośm ustnie lub pisemnie do opłaty zgłoszone.

Również i psy, które po upływie periodycznego terminu zgłoszenia nabyte zostaną, lub po upływie tego terminu na własność nowego posiadacza przechodzą, winne być najdalej w ciągu dni ośmiu, ustnie lub pisemnie na nowo zgłaszane, i opłata od nich za bieżące półrocze złożoną o ile już przedtem uiszczoną nie była.

Jeżeli posiadacz psa zgłoszonego, który w ciągu półrocza padł, zaginął, sprzedanym został lub w inny sposób wyszedł z jego posiadania, chce uwolnić się od obowiązku poniesienia opłaty za następujące półrocze, winien w terminie dni 14. od rozpoczęcia nowego półrocza rachując, donieść o ubytku psa dla uwidocznienia w spisie.

Zaniechanie tego doniesienia pociąga za sobą obowiązek uiszczenia półrocznej opłaty.

§. 8.

Uiszczone opłaty zwracanemi nie będą.

§. 9.

Kto psa przed opłatą ukrywa, lub cudzej marki używa, ulegnie karze w wysokości potrójnej opłaty.

§. 10.

Marka winna być przymocowaną na obróży psa.

Psy nieopatrzone markami, będą przez rakarza schwytane, a po upływie trzech dni zgładzone, jeśli posiadacz się nie zgłosi.

Schwytane psy wydawać będzie rakarz zgłaszającemu się posiadaczowi tylko po udowodnieniu uiszczenia opłaty lub kary w §. 9. przepisanej, i zapłaceniu rakarzowi kwoty 1 złr.

Psy, które służą do strzeżenia, nie trzymane na uwięzi, będą jako wałęsające się chwytane, posiadacze zaś, żądający w powyższym terminie ich zwrotu, winni będą wykazać się kartą uwolnienia, a nadto ulegną karze 1 złr. a. w.

§. 11.

W razie zagubienia marki, można za opłatą 20 ct. a. w. otrzymać nową markę, przedtem atoli udowodnić należy, że opłata uiszczoną została.

§. 12.

Kary z mocy postanowień §. 4., 9. i 10. orzeka Zwierzchność gminna. Od takich orzeczeń Zwierzchności gminnej odwoływać się można w terminie dni 14. do politycznej władzy powiatowej. Kary te wpływają do funduszu ubogich.

§. 13.

Ustawa ta wchodzi w życie w najbliższym dniu 1. Stycznia lub 1. Lipca po jej ogłoszeniu.

§. 14,

Bliższe instrukcye co do przeprowadzenia tej ustawy, wyda Reprezentacya gminna.

§. 15

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń dnia 25. Października 1888.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1888. Wydano i rozesłano dnia 10. Grudnia 1888. **Część XXVII.**

Nr. 93.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 13. Listopada 1888, L. 30305, którem ogłasza się przepisy o policyi rzecznej na rzece Przemszy, ułożone na podstawie porozumienia c. k. austryackich władz z król. pruskiemi władzami, zatwierdzone reskryptem wys. c. k. Ministerstwa handlu z dnia 15. Czerwca 1887, L. 12937.

Przepisy o policyi rzecznej dla rzeki Przemszy.

Warunki wykonywania żeglugi.

§. 1.

Uprawnienie i dowód uzdolnienia właścicieli statków, kierowników, sterników, maszynistów i palaczy do wykonywania żeglugi na uregulowanej Przemszy, mają być oceniane wedle ogólnie obowiązujących przepisów ustawy.

Zachowanie się właścicieli statków.

§. 2.

Za pewną i do ładugi zastosowaną budowę statków, niemniej za odpowiednią załogę i zaopatrzenie tejże w linwy, haki, osęki, koły do upinania wraz z przyrządami zapasowemi, odpowiadają właściciele statków.

Ręczą oni także za utrzymanie statku w dobrym stanie i za uzdolnienie ewentualnie przyjętej przez nich załogi.

§. 3.

Tak samo jest kierownik statku za jego utrzymanie w dobrym stanie, zaopatrzenie, a nadto za bezpieczne i należyte prowadzenie statku osobiście odpowiedzialnym.

Zwłaszcza jest on pod surową odpowiedzialnością obowiązany, przed przyjęciem ładugi, dalej przed rozpoczęciem jazdy i po każdorazowem wylądowaniu, osobliwie zaś na miejscach noclegu, przekonać się, czy statek znajduje się w dobrym stanie.

Nieszczelności jakieby się okazały, mają być natychmiast naprawione.

Załoga statku składać się ma z ludzi liczących najmniej lat 18.

Ograniczenia jazdy.

§. 4.

Po zapadłym zmroku, podczas silnej mgły, silnych wiatrów i burzy, jazda ma być przerwaną.

Obciążenie i wielkość statków (galarów) i ich załoga.

§. 5.

Wysokość pokładu po nad wodą przy naładowanych galarach, ma wynosić najmniej 20 cm.

Jeżeli naładowane otwarte czółna, łodzie i galary nie posiadają powyż oznaczonej wysokości pokładu, winny być zaopatrzone w deski ochronne o wysokości 25 cm.

§. 6.

Tratwy muszą być mocno związane a nadto zaopatrzone w dolnym i górnym końcu w silne stery, prócz tego zaś w przyrządy, potrzebne do szrekowania (wstrzymywania).

Szerokość ich nie może przenosić 6·5 m. a długość 20 m., i muszą być co najmniej przez 2 ludzi obsługiwane.

§. 7.

Załoga statku, płynącego z wodą, składać się ma co najmniej z dwóch żeglarzy.

Podróżni mogą być tylko za wiedzą i pod odpowiedzialnością kierownika statku przyjęci.

Na ląd mogą wysiąść dopiero po przybiciu i upięciu statku.

Tratwy nie mogą być przez załogę opuszczone, dopóki nie zostaną w przepisany sposób upięte.

W razie napotkania na rzece tratwy, opuszczonej przez załogę, wolno płynącej lub też w ogóle nieupiętej, ma być należyte upięcie tejże natychmiast zarządzone na koszt flisaka względnie właściciela.

Zachowanie się przy rozbiciu statku.

§. 8.

Jeżeli statek na mieliźnie osiądzie, rozbije się lub w inny sposób uszkodzony zostanie, kierownik obowiązany jest przedewszystkiem starać się o bezpieczeństwo i ratunek jadących tym statkiem osób, a w drugim rzędzie ładugi.

Statki płynące z wodą lub pod wodę są obowiązane, same, bez wezwania przez organa ustanowione do przestrzegania porządku, przyjść wedle sił w pomoc statkom uszkodzonym.

Mają one tedy przybić do brzegu, i tak długo pomagać załodze rozbitego lub w ogóle uszkodzonego statku do wydobycia go z mielizny, względnie do zabezpieczenia, dopóki dalsza jazda nie stanie się możliwą, lub dopóki zabezpieczenie nie zostanie uskutecznione albo dopóki się nie okaże, że statek ani spłynąć nie może, ani też zabezpieczyć się nie da.

W ostatnim wypadku ma kierownik uszkodzonego statku natychmiast donieść o tem najbliższemu nadzorowi rzeki, a tymczasem osadzeniem sygnału, składającego się z długiej żerdzi, na której umieścić się ma wiecheć słomiany, lub też innym znakiem oznaczyć położenie uszkodzonego statku.

Statek uszkodzony ma być wedle możności natychmiast, a w każdym razie w terminie, wyznaczonym przez nadzór rzeki, usunięty; w przeciwnym bowiem wypadku nastąpi usunięcie to na koszt właściciela statku.

Regulamin i przepisy jazdy.

§. 9.

Statki, płynące pod wodę, mogą dowolnie używać lewego lub prawego brzegu do holowania.

Podczas silnych wiatrów żegluga pod wodę odbywać się ma pod tym brzegiem, z którego wiatr wieje.

§. 10.

W razie spotkania się dwóch statków płynących w przeciwnych

kierunkach, musi statek idący pod wodę zboczyć i pozostawić statkowi z wodą płynącemu wolny nurt, skoro statki te bez zmiany kursu nie mogą się rozminąć. Z wodą płynące parowce są obowiązane w odległości 400 m. dać sygnał przez pięciokrotne uderzenie w dzwon okrętowy, lub też oznaczyć swe zbliżenie świstem, a nadto powtórzyć sygnał w oddaleniu 150 m., jeśli drugi statek nie zjechał jeszcze z nurtu.

Tak samo należy postąpić, jeżeli parowce wyprzedzają galary. Galar winien w takim wypadku ile możności jak najdalej ustąpić z nurtu.

Parowiec spotykający otwarty a naładowany statek, ma siłę pary z uwzględnieniem danych okoliczności o tyle obniżyć, aby statek nie był na niebezpieczeństwo narażony wskutek uderzenia fali.

Galary i t. d. płynące pod wodę winny, skoro ujrzą statek jadący z wodą, dać sygnał przez nawoływanie lub trąbkę, na który drugi statek odpowiada. Na ten znak ma galar, pod wodę idący, zboczyć tak daleko w kierunku drogi holowniczej, ile na to pozwala nurt, w ostrych zaś zakolach rzeki przystanąć i odczekać przejazdu statku, idącego z wodą.

§. 11.

Żaden statek ładować, przeładowywać ani lichtować nie może w nurcie i na miejscach, w którychby to stanowiło przeszkodę dla ruchu innych statków.

§. 12

Przy przejazdach pod mostami winni kierownicy statków płynących z wodą, chyżość zmniejszyć, przyczem w wypadkach, gdy dwa w przeciwnych kierunkach płynące statki, zamierzają równocześnie przejechać po pod most, pierwszeństwo ma zawsze z wodą jadący, wskutek czego płynący pod wodę czekać musi, zanim pierwszy przejedzie.

Parowce mają po pod mostami tak z wodą lub pod wodę przejeżdżać z możliwie najmniejszą chyżością i bezpośrednio przed mostem, tudzież w całej przestrzeni pod mostem maszynę mieć w pogotowiu, aby wedle potrzeby mogła być bezzwłocznie wstrzymaną, lub puszczoną w ruch w każdym kierunku.

§. 13.

Statki i spławy nie mogą obok siebie płynąć, również nie wolno ich bokami z sobą łączyć.

Statkom i t. d. płynącym z wodą, nie wolno z tego samego miejsca odbijać w mniejszem oddaleniu od siebie jak około 300 m. To samo obowiązuje, jeżeli statek z miejsca odbicia zamierza wjechać w drogę innego statku przed nim lub za nim.

§. 14.

Kierownik każdego statku lub spławu jest obowiązany, zastosować się do wszystkich zarządzeń, wydanych przez organa nadzorcze (§. 30), odnoszących się do jazdy, a w szczególności do polecenia lądowania lub przystanięcia.

Statkom używanym przez władze państwowe w celach budowli wodnych winien zawsze pozostawić wolny przejazd, tudzież starannie wystrzegać się, aby robotom nie przeszkadzać.

Używanie linwy do holowania (trylu).

§. 15.

Pod wodę płynące statki mają prawo wolno przeciągać linwy do holowania po nad stojącym statkiem, po nad budowlami regulacyjnemi, tudzież po nad plantacyami wiklowemi, położonemi pomiędzy drogą holowniczą a nurtem.

Kierownik stojącego statku ma obowiązek być pomocnym w wszelki możliwy sposób, aby linwa holownicza mogła być swobodnie przeciągana i poruszana.

Przepis ten ma być przestrzegany w całej pełni zwłaszcza w przystaniach.

§. 16.

Gdyby pociąg statków idący pod wodę, zamierzał przełożyć z jednego brzegu na drugi, wówczas wolno linwę holowniczą tylko w takim razie do pociągu przyczepić, jeżeli wskutek tego nie powstanie przeszkoda dla statków z wodą idących.

Droga holownicza (biczownik).

§. 17.

Żeglarzom holującym pociągi statków pod wodę, nie wolno bezn aglącej potrzeby opuszczać drogi holowniczej, ani też w plantacyach wiklowych nocować, konie paść, jak też w ogóle wyrządzać w posiadłościach gruntowych, przyległych do drogi holowniczej, jakiejkolwiek szkody lub uszczerbku.

Gdzie droga holownicza prowadzi przez poprzeczki, zbudowane od brzegu ku rzece, należy przeprawiać się przez nie w miejscach, wyznaczonych na ten cel przez organa budownictwa wodnego.

Zakaz uszkadzania budowli wodnych.

§. 18.

Zakazaną jest każda czynność, przez którą uszkadza się budowle wodne, brzegi, plantacye wiklowe i drogę holowniczą.

Do tych czynności zalicza się w szczególności wbijanie kołów do upinania na budowlach regulacyjnych, używanie budowli wodnych jako drogi holowniczej, rozniecanie na niej ognisk i t. p. Używanie słupów granicznych do upinania statków jest wzbronione.

§. 19.

Rybakom nie wolno koryta rzeki zastawiać płotami lub innymi przyrządami. Pławienie i pojenie koni i innego bydła może się odbywać tylko w miejscach na ten cel przez władzę nadzorczą wyznaczonych, i urzędownie ogłoszonych, które to miejsca oznaczone być mają tablicami.

Pobór piasku jest wzbroniony w tych miejscach, gdzie odsypiska między jedną z obustronnych tras regulacyjnych a naturalnym brzegiem rzeki na tej samej stronie istnieją lub utworzenie ich jest zamierzone.

Na innych odsypiskach, których istnienie dla utrzymania normalnej trasy nie jest konieczne, albo usunięcie których jest pożądane, można pobierać piasek, ziemię i t. d. tylko za wyraźnem zezwoleniem właściwej władzy politycznej.

§. 20.

Chodzenie po budowlach wodnych w celu dowozu budulca i kamieni z kamieniołomów do statków, jakoteż w innych celach, dozwolone jest tylko w miejscach, przez władzę nadzorczą wyznaczonych i odgraniczonych.

§. 21.

Wrzucanie miału węglowego, rumowiska, kamieni i t. p. do rzeki lub odciętych ramion rzecznych, dozwala się tylko w miejscach, wyznaczonych przez organa budownictwa wodnego.

Przewozy.

§. 22.

Urządzenie prywatnych przewozów w sposób przemysłowy lub inny, jest dopuszczalnem tylko za zezwoleniem władzy i mają takowe być tak urządzone, aby żegluga przeszkody nie doznała.

§. 23.

Kierownicy promów, wolno płynących, lub też na linwach, nie mogą ruszyć z miejsca, skoro spostrzegą statek płynący z wodą, dopóki tenże ich nie minie. Promy i łodzie mają w czasie gdy przewozy nie są w ruchu, zawsze tak być umieszczone, aby wolny przejazd wodą, nie doznawał przeszkody.

Jeżeli parowiec ma krzyżować przewóz, wówczas winien dać w odległości najmniej 400 m. głośny i donośny sygnał świstawką, trąbą lub dzwonem okrętowym, na co przewoźnik, skoro prom jeszcze nie jest w ruchu, wstrzymać się ma z odbiciem aż do przejazdu parowca.

Gdy jednak prom jest już w ruchu, wówczas kierownik parowca zastosować się winien nie tylko do przepisów wydanych poniżej dla galarów i spławów, lecz ma nadto przez zmniejszenie chyżości, w razie potrzeby nawet przez zatrzymanie lub też cofnięcie statku, zapobiedz zbliżeniu się tegoż do promu na mniejszą odległość jak 100 m.

Galary i spławy mają w czasie przejazdu przez przewóz, promowi, jeżeli jest w ruchu, ustępywać, a więc w tym celu po za prom sterować.

Podczas mgły i t. p., ma kierownik w odległości, wynoszącej co najmniej 400 metrów dać donośny sygnał, aby w ten sposób oznajmić zbliżanie się kierownikowi promu.

Place do ładowania.

§. 24.

Na zakładanie placów do ładowania i wyładowywania przez strony prywatne, potrzeba pozwolenia władzy.

Oznaczenie miejsc na przystanie nastąpi po porozumieniu się właściwych władz i będzie podanem do publicznej wiadomości.

§. 25.

Użytkowanie przystani w sposób przepisany nie może być przez kursujące ani przez stojące statki, żadną miarą utrudnione a tem mniej tamowane. Z drugiej strony należy przy zakładaniu urządzeń do ładowania i wyładowywania mieć względną swobodę ruchu po drodze holowniczej. Załogi statków stojących przy brzegu są obowiązane, pomagać w wszelki możliwy sposób, aby linwa holownicza w przystaniach mogła być swobodnie przeciągana i poruszana.

§. 26.

Miał węglowy, który odpada przy ładowaniu w przystaniach, wolno pozostawić na pasie nadbrzeżnym o szerokości 10 m. tylko do wysokości 1 m. nad koroną istniejących budowli regulacyjnych, a zatem co najwyżej do poziomu wody 1·85 m. ponad zerem wodowskazu w Chełmku.

§. 27.

Spławy i statki mogą tylko bokiem i równolegle do brzegu lądować. Postawienie statku prostopadle do nurtu jest wzbronione.

Wyjątkowo może władza nadzorcza wedle uznania zezwolić na dotychczasowe lądowanie galarów ukośnie do biegu rzeki.

Nie wolno jednak przy tem zająć więcej normalnej szerokości rzeki jak trzecią część tejże.

Wszystkie statki stojące przy brzegu, mają być należycie upięte, przyczem postanawia się, że koły do upinania statków o większej wadze, mają być wbite w oddaleniu najmniej 4 m. od brzegu.

§. 28.

Jeżeli dwa statki, płynące w tym samym kierunku, spotkają się w przystani i chcą lądować, wtedy pierwszeństwo przysługuje statkowi bliższemu przystani, zaś przy statkach o przeciwnym kierunku, statkowi z wodą idącemu.

§. 29.

Na każdym statku stojącym na placu do ładowania, ma być dniem i nocą utrzymywana straż.

Nadzór i wykonywanie przepisów o żegludze i policyi rzecznej.

§. 30.

Czuwanie nad wykonaniem tych przepisów jest rzeczą tej władzy politycznej, do której zakresu działania należą policya rzeczna i regulacya rzeki Przemszy.

W tym celu władza ta użyje organów nadzorczych (nadzorców rzek, łęgowych i tamiarzy), a wspierać ją mają przy wykonywaniu dotyczących czynności dozorcy mostów, żandarmerya, straż skarbowa i naczelnicy gmin.

Do zarządzeń tej władzy nadzorczej i wymienionych organów, ma się kierownik statku lub spławu bezwzględnie zastósować.

§. 31.

Każdy statek, należący do obywatela państwa austryackiego lub pruskiego, ma być urzędownie zarejestrowany i numerem zaopatrzony, ktory to numer winien być na zewnętrznych burtach, tak lewym jako też prawym, bezpośrednio poniżej krawędzi burtu umieszczony.

Cyfry mają być 10 cm. wysokie, na białem tle olejnem 20 cm. wysokiem wypisane, i zawsze w czytelnym stanie utrzymywane.

Kto będzie przydybany z numerem nieczytelnym, nie zarejestrowanym lub już dla innego statku przeznaczonym, nie tylko podpadnie karze, lecz może być także w dalszej jeździe wstrzymany.

Również ma być każdy parostatek, należący do obywatela państwa austryackiego lub pruskiego, urzędownie zarejestrowany, a zarejestrowane nazwisko statku ma być głoskami z dala czytelnemi na zewnętrznych ścianach burtu umieszczone.

Zachowanie ustawionych znaków ostrzegających.

§. 32.

Ustanowionych w rzece lub na brzegach sygnałów i znaków ostrzegających nie wolno uszkadzać, przenosić lub usuwać.

Postanowienia karne i tyczące się odszkodowania.

§. 33.

Przekroczenia niniejszych przepisów, o ile nie podpadają pod postanowienia powszechnej ustawy karnej z dnia 27. Maja 1852, Dz. p. p. nr. 117, ustawy wodnej z dnia 14. Marca 1875, Dz. u. kr. nr. 38 i przepisów o policyi rzecznej i plantacyjnej dla Galicyi i Bukowiny z dnia 2. Marca 1842, Gubern. L. 9605, Zb. u. prow. 24. rok Nr. 35, będą karane przez

właściwą władzę polityczną wedle rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. Września 1857, Dz. p. p. nr. 198 grzywnami do 100 zł. lub karą aresztu do 14 dni.

Ta sama władza, z takiem samem zastrzeżeniem i pozostawieniem zwyczajnej drogi prawa dla poszkodowanego, który się nie zadowolni jej orzeczeniem, ma także przeprowadzać dochodzenia i orzekać względem uszkodzeń osób i rzeczy, a zwłaszcza względem uszkodzeń budowli ochronnych i regulacyjnych.

§. 34.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

We Lwowie, dnia 13. Listopada 1888.

C. k. Namiestnik
Badeni w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1888. Wydano i rozesłano dnia 31. Grudnia 1888. **Część XXVIII.**

Nr. 94.

Instrukcya

techniczno-administracyjna dla regulacyi potoku Krzemienicy i Babulówki z dopływami, oraz potoku Trześni, wydana w wykonaniu §. 7 ustawy z dnia 10 Czerwca 1888, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 70 przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, a zatwierdzona reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 10. Listopada 1888, l. 14262.

§. 1.

Wykonanie robót regulacyjnych na potokach Krzemienicy i Babulówce na przestrzeni od gminy Hyki do ujścia do Wisły, tudzież uregulowania potoków Rowu i Trześni, które mają być przeprowadzone jako przedsiębiorstwo krajowe, oraz zwierzchni nadzór nad budową, obejmuje stosownie do §. 7. ustawy krajowej z dnia 10. Czerwca 1888, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 70 Wydział krajowy.

Przyznany w tymże §. 7. wymienionej ustawy tak Namiestnictwu jak i stronom interesowanym wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa, (§§. 11., 12., 18., 19., 20. i 21. niniejszej instrukcyi) wywiera Namiestnictwo przez swoje organa, strony zaś interesowane przez delegata spółki wodnej, mającej się zawiązać w myśl §. 4. powołanej ustawy.

§. 2.

Za podstawę techniczną powyższej regulacyi służyć ma projekt, który ułoży Administracya państwa w porozumieniu z Wydziałem krajowym. Zmiany

w ułożonym w ten sposób projekcie poczynić może Wydział krajowy w porozumieniu z Administracyą państwa tylko pod tym warunkiem, jeżeli takowe nie spowodują podwyższenia preliminowanej w ustawie sumy kosztorysowej. Regulacya obejmuje następujące roboty:

1) roboty regulacyjne na Krzemienicy, Babulówce, Rowie i Trześni, tudzież obwałowanie Krzemienicy, Babulówki i Rowu wraz z potrzebnem ubezpieczeniem brzegów i szkarp wałów, niemniej też utrzymanie tych robót w czasie budowy;

2) korekcyę i uzupełnienie wpadających do wymienionych potoków rowów osuszających, o ile takowe wywierają szkodliwy wpływ na bieg i ustrój tych potoków;

3) budowę szluz i przepustów tak dla odwodnienia, jak i dla kolmatacyi;

4) wreszcie budowle w odciętych starych łożyskach, mające na celu przyspieszenie zamulenia.

§. 3.

Pięcioletni okres budowy tej regulacyi, oznaczony w §. 1. ustawy, trwać ma od roku 1888 do roku 1893.

W czasie tym wzbronione są wszelkie prywatne budowle wodne na Krzemienicy, Babulówce, Rowie i Trześni, sprzeczne z projektem regulacyjnym.

§. 4.

Koszta regulacyi włącznie z wydatkami na poboczne roboty, wyszczególnione w §. 2. niniejszej instrukcyi a objęte rubryką rozmaitych i nieprzewidzianych wydatków w kosztorysie, tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i wszelkie koszta zarządu, pokryte będą z funduszu regulacyjnego, utworzonego w myśl §. 3. ustawy z dnia 10. Czerwca 1888, Dz. u. kraj. Nr. 70 i nie mogą przekroczyć sumy 155.000 zł. a. w.

Zarząd funduszu regulacyjnego spoczywa w rękach Wydziału krajowego, który z tego funduszu uskutecznia wypłaty i zarządza asygnaty.

§. 5.

Zasiłki krajowe i państwowe mają być wpłacane do funduszu regulacyjnego w czasie oznaczonym w §§. 1. i 5. specyalnej ustawy krajowej, tudzież w §. 3. niniejszej instrukcyi, w równych ratach rocznych z góry, bezzwłocznie po konstytucyjnem zatwierdzeniu preliminarzy, krajowego i państwowego.

§. 6.

Datek konkurencyjny ma być wpłacony przez uczestników spółki do funduszu melioracyjnego względnie do kasy krajowej w rocznych równych ratach na dniu 1. Lipca każdego roku. Raty zaś zapadłe przed ustanowieniem okręgu konkurencyjnego i zawiązaniem spółki wodnej, mają być natychmiast po ustanowieniu okręgu konkurencyjnego i zawiązaniu spółki wodnej ściągnięte.

Coroczne datki prywatnych stron interesowanych ściągnięte będą w razie potrzeby w drodze politycznej egzekucyi, wedle mającego się założyć katastru konkurencyjnego, lub też za pomocą operacyi kredytowej. W tym drugim wypadku znajdą zastosowanie postanowienia §§. 15. do 19. państwowej ustawy melioracyjnej z dnia 30. Czerwca 1884, Dz. ust. p. Nr. 116, tak co do zaciągnięcia pożyczki, jak i ściągania datków konkurencyjnych przez c. k. Urzędy podatkowe.

§. 7.

Okręg konkurencyjny oznaczonym będzie stosownie do §. 3. ustępu *c*) specyalnej ustawy krajowej przez właściwą w myśl §. 76. kraj. ustawy wodnej władzę administracyjną.

Ustanowienie miary rozłożenia kosztów, tudzież uregulowania datków konkurencyjnych ma być uskutecznionem według postanowień §§. 65. i 66. kraj. ust. wodnej przez spółkę, a w razie, gdyby się interesowani nie zgodzili, rozstrzyga o tem władza polityczna na podstawie zdania znawców.

§. 8.

Wykonanie robót porucza Wydział krajowy inżynierowi pod nadzorem krajowego biura melioracyjnego, zarząd zaś budowy pod względem administracyjnym i rachunkowym mianowanemu przez siebie dla każdej poszczególnej sekcyi potoku delegatowi, względnie tegoż zastępcy, wspólnie z przeznaczonym do wykonania robót inżynierem.

Pomocników technicznych i rachunkowych mianuje Wydział krajowy. Dozorców przy robotach przyjmuje w miarę potrzeby kierownik budowy, nie przekraczając liczby maksymalnej tychże, mającej się unormować przez Wydział krajowy i wyznacza im odpowiednie płacy miesięczne do wysokości 30 złr. w. a.

W razie potrzeby polepszenia płac dozorców, lub też podwyższenia unormowanej ich liczby, potrzebnem jest w tym kierunku zezwolenie Wydziału krajowego.

W nagłych wypadkach może nastąpić przyjęcie dozorców ponad przepisaną liczbę jednakże za dodatkowem jak najrychlejszem usprawiedliwie-

niem tego zarządzenia przed Wydziałem krajowym, przyczem natomiast zbędni dozorcy mają być od służby uwolnieni Wszystkie kroki i zarządzenia kierownika budowy w sprawie przyjmowania, wynagradzania i wydalania dozorców, mają się odbywać w porozumieniu z delegatem Wydziału krajowego.

Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetra melioracyjnego, otrzymuje kierownik budowy za czas czynności w tym perymetrze t. j. do terminu zastanowienia robót, mającego się oznaczyć przez Wydział krajowy, zamiast dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego stały dodatek budowlany, który wynosi miesięcznie 150 złr. a. w. dla inżyniera, a 90 złr. a. w. dla inżyniera asystenta. O ile czas, za który dodatek budowlany ma być wypłacony, zawiera ułamki miesiąca, należy za takowy obliczyć dodatek według trzydziestej części podanej kwoty. Za podróży do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania lub stacyi zimowej, wyznaczonej po za obrębem roboczym, otrzymuje kierownik budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyety, za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym po za pola robocze, tylko wynagrodzenie kosztów podróży, według wymiaru ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych w gotówce kosztów podróży, a mianowicie: przy podróżach koleją żelazną należytości II klasy, przy podróży drogowej 13·2 ct. za 1 klmetr, przy komisyach zaś po za miejscem jego zamieszkania, oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 5 złr. a. w. dziennie.

Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży kierownika budowy, płaca tegoż w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymania delegata, pobory dozorców i pomocniczych sił, jak w ogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy, pokryte będą z funduszu regulacyjnego.

Udzielanie innych, w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyi, zależnem jest od poprzedniego zezwolenia Minist. rolnictwa.

§. 9.

Delegat Wydziału krajowego, względnie jego zastępca czuwa nad ogólnym postępem budowy, utrzymuje u siebie kasę funduszów przez Wydział krajowy na budowę wyasygnowanych, i znosi się we wszystkich sprawach administracyjnych, dotyczących budowy, bezpośrednio z Wydziałem krajowym, jako zawiadujący zaś funduszem na budowę przeznaczonym, odpowiedzialnym jest wobec Wydziału krajowego za całość i należyte użycie funduszów do swej dyspozycyi udzielonych. Sposób użycia tych funduszów i usprawiedliwienia poczynionych wydatków, określa szczegółowa instrukcya rachunkowa.

Umowy o roboty i dostawy, które nie przechodzą 500 zł. a przytem są tak nagłe, że ich zrealizowanie nie może być wstrzymane do nadejścia decyzyi Wydziału krajowego, zawiera z przedsiębiorcami delegat wspólnie z kierownikiem budowy i oddaje takowe do wykonania za dodatkowem jak najspieszniejszem usprawiedliwieniem w obec Wydziału krajowego.

Wszelkie inne umowy i oferty przedsiębiorców, szczególnie odnoszące się do budowy objektów, jak mostów, szluz i przepustów, przedstawia delegat wraz z kierownikiem budowy przed rozpoczęciem robót Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia.

§. 10.

Kierownik budowy, do którego należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej regulacyi, jest odpowiedzialny w obec Wydziału krajowego za wykonanie budowy.

Tenże znosi się bezpośrednio z Wydziałem krajowym w sprawach budowlanych, przedkłada peryodyczne sprawozdania o postępie robót, a w wypadkach niecierpiących zwłoki, czyni zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwia takowe bezzwłocznie w obec Wydziału krajowego.

W szczególności kierownik budowy koramizuje kwity delegata, za którymi tenże podnosi z właściwego c. k. Urzędu podatkowego lub z kasy krajowej zaliczki z kredytów przez Wydział krajowy otworzonych, a to w celu utrzymania dokładnej ewidencyi funduszów, na budowę użyć się mających.

Kierownik budowy sprawdza i podpisuje również wszystkie dokumenty, na podstawie których delegat ma uskuteczniać wypłaty, prowadzi sam lub za pośrednictwem podwładnych organów dziennik swych korespondencyj, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczone materyały i wykonane roboty i dziennik budowy; utrzymuje w porządku akta budowy, (plany, kosztorysy, raptularze, korespondencye przychodzące, oraz bruliony korespondencyi wychodzących, wszelkie protokoły, wykazy itp.) a co miesiąc (najdalej w dniu 15. każdego następnego miesiąca) przedkłada Wydziałowi krajowemu sprawozdanie o postępie budowy, do którego dołącza wykaz postępu robót, sporządzony na podstawie dziennika budowy i wyciągi z dziennika kasowego.

§. 11.

W razie, gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie służącym za podstawę regulacyi, lub też strony interesowane tej zmiany zażądały, winien kierownik budowy przedłożyć odpowiedni wniosek

z planami i kosztorysami Wydziałowi krajowemu, który takowy udzieli Namiestnictwu dla wspólnej narady, a następnie ostatecznego zatwierdzenia. W naradzie tej weźmie udział projektant oraz inżynier rządowy.

Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowanem przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie, gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu, mają takowe być przedłożone c. k. Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§. 12.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna władza polityczna na żądanie delegata Wydziału krajowego i kierownika budowy orzeczenie po myśli §. 86. kraj. ustawy wodnej co do potrzeby i rozciągłości służebności lub ustąpienia gruntów, a mianowicie, które obce grunta, materyały i t. p. dla celów regulacyi, jakie służebności na gruntach nadbrzeżnych dla ochrony budowli regulacyjnych i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów lub też czasowe ich zajęcie dla wykonania robót jak: przekopów, szkarp, brzegów, wałów ochronnych, rowów materyałowych, ścięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych i t. p. zarówno jak wydobywanie materyałów budowlanych, odbywać się będzie wedle odnośnych przepisów kraj. ustawy wodnej, w którym to celu kierownik budowy dostarczyć winien władzy politycznej odpowiednich kopii map katastralnych, na których grunta zająć się mające oznaczyć należy kolorem (karminem) wraz z wykazaniem powierzchni gruntów, liczb parcel, rodzaju uprawy i nazw właścicieli.

Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania, winien delegat wraz z kierownikiem budowy, tudzież delegatem stron interesowanych (wydziału spółki) starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości lub też jego prawnym albo sądowym zastępcą dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego.

W razie nie dojścia do skutku ugody, ma być oznaczoną jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień §. 87. kraj. ustawy wodnej z dnia 14. Marca 1875 (Dz. ust. kraj. Nr. 38.) przez władzę polityczną, a jeżeli się interesowani tem nie zadowolnią, przez sądowe oszacowanie.

Postanowienia tego paragrafu kraj. ust. wodnej znajdą także zastosowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

§. 13.

Przy odebraniu w posiadanie fizyczne wszelkich realności na rzecz budowy tak czasowo jak i wieczyście wywłaszczonych, lub też bezpłatnie

odstąpionych, spisze delegat wraz z kierownikiem budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia, lub darowizny.

Grunta uzyskane w drodze umów, wywłaszczeń lub też regulacyi (stare łożyska) należy ograniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa regulacyjnego.

§. 14.

Po zbadaniu wszelkich okoliczności, mających wpływ na ilość robotników, których równocześnie przy budowie zająć będzie można, sporządzi kierownik budowy wykaz potrzebnych narzędzi do sprawienia. zakupi takowe wspólnie z delegatem, oraz najmie odpowiedni i zamknięty skład, lub zarządzi wybudowanie stosownej szopy zamykanej.

Z końcem corocznego peryodu budowy, należy przedkładać Wydziałowi krajowemu dziennik narzędzi i sprzętów z oznaczeniem ich ubytku, przybytku i stanu, w jakim się znajdują.

§. 15.

Materyały mogą być dostarczane w drodze przedsiębiorstwa, lub we własnym zarządzie.

Warunki dostawy w drodze przedsiębiorstwa pod względem ilości i jakości materyałów, tudzież termina częściowe i ostateczne, winne być szczegółowo wskazane w dotyczących umowach i kontraktach, spisanych wedle udzielonego przez Wydział krajowy formularza

Delegat wspólnie z inżynierem czuwa nad należytem uskutecznieniem dostawy i ścisłem wypełnieniem wszystkich zobowiązań przedsiębiorców.

W razie zwłoki w dostawie, delegat na wniosek kierownika budowy stosuje do przdsiębiorców rygory kontraktowe tak pod względem kar pieniężnych, jakoteż uzupełnienia częściowych dostaw na koszt i stratę przedsiębiorców.

Jeżeli przedsiębiorcy nie wypełnią zobowiązań kontraktowych w terminie ostatecznym, a powyższe środki przynaglające okażą się niedostatecznymi, w takim razie odniesie się delegat w porozumieniu z kierownikiem budowy do Wydziału krajowego celem uznania przedsiębiorców za kontraktołomnych z zastosowaniem wszystkich następstw w tym wypadku przewidzianych.

Przy dostarczaniu materyałów we własnym zarządzie, kierownik budowy oznaczy i obliczy ilość potrzebnych materyałów na podstawie kosztorysów biura melioracyjnego, zatwierdzonych przez c. k. Ministerstwo rolnictwa, a delegat w porozumieniu z kierownikiem budowy zakupi i dostarczy rze-

czone materyały; przyczem największą baczność zwracać należy na dobroć materyałów w ogóle i na zimowe cięcie drzewa w szczególe i starać się o nabycie materyałów pod jak najkorzystniejszymi warunkami.

Kierownik budowy winien prowadzić dziennik przychodu i rozchodu materyałów celem utrzymania należytej ewidencyi, a zarazem dopilnować należytego składania materyałów.

§. 16.

Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru, a robota za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach, gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwe.

Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy sprawdzonych i podpisanych przez kierownika budowy.

Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo, bądź w drodze licytacyi, bądx też akordów, w którym to wypadku robota jest właściwie robotą wymiarową, z tą jednak różnicą, iż wykonywa się na podstawie umów pisemnych, zawartych w myśl § 9., a wypłaty uskuteczniają się na podstawie wykazów należytości przez kierownika budowy sporządzonych, w terminach umową wskazanych i pod warunkami tamże zastrzeżonymi.

W szczególnych wypadkach miejscowymi stosunkami spowodowanych, mogą przy budowie być zastosowane obszerniejsze przedsiębiorstwa.

W takim razie Wydział krajowy rozpisuje licytacyę bądź to w Wydziale krajowym we Lwowie, bądź też we właściwych Wydziałach powiatowych.

Jeżeli rozprawa licytacyjna odbywa się w biurze Wydziału powiatowego, winien być przy niej obecnym delegat lub kierownik budowy, a rezultat licytacyi, tudzież spisane po przyjęciu najkorzystniejszych ofert kontrakty z przedsiębiorcami, mają być przedłożone do zatwierdzenia Wydziałowi krajowemu.

W kontraktach wykazuje się szczegółowo rodzaj robót, ich ilość i wymiary, sposób wykonania, termina ukończenia, warunki wypłat należytości, kary za zwłokę w robotach i t. p.

Delegat wspólnie z kierownikiem budowy czuwa nad ścisłem wypełnieniem zobowiązań kontraktowych, stosując w razie potrzeby rygory przeciw przedsiębiorcom, o czem Wydział krajowy zawiadamia.

W miarę postępu robót i dostaw wykonanych na podstawie umów i akordów, może delegat udzielać przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną.

Kolaudacyę przeprowadzają:

a) gdzie chodzi o częściowe, lub też w zupełności wykonane, lecz 500 zł. a. w. nie przenoszące roboty i dostawy, kierownik budowy i delegat przy ewentualnej interwencyi inżyniera delegowanego przez Wydział krajowy.

b) jeżeli chodzi o roboty i dostawy w zupełności wykonane powyżej 500 zł. a w., komisya przeprowadzająca coroczną kolaudacyę (§. 19. instrukcyi).

Odbioru dokonywają delegat i kierownik budowy, w którym to celu ma być sporządzony akt kolaudacyjny, podpisany przez odbierających robotę i przedsiębiorcę.

§. 17.

Dla uwidocznienia postępu budowy prowadzi inżynier dziennik budowy, w którym oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw, mają być zamieszczone następujące daty:

1. stan powietrza;

2. stan wody w rzece, w którym to celu w pobliżu placu budowy należy ustawić tymczasowy wodoskaz;

3. liczba robotników według poszczególnych kategoryi, oraz ilość fur;

4. oznaczenie miejsc, w których wykonują się roboty, oraz opisanie przeprowadzonych robót, tudzież początek i koniec robót;

5. odbiór materyałów budowlanych;

6. zmiany zaszłe w łożysku rzeki i wpadających do niej potoków, oraz ewentualna potrzeba zmiany w projekcie, przy równoczesnem zamieszczeniu szkicu w dzienniku i podaniu zwiększenia lub zmniejszenia kosztów;

7. wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę, szczególnie zaś opis szkód wyrządzonych wielką wodą;

8. polecenia ustne lub pisemne wydane przedsiębiorcom lub dostawcom;

9. uwagi poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera.

Dziennik budowy ma być z końcem każdego tygodnia zamknięty, przedsiębiorcy do przejrzenia udzielony, tudzież przez tegoż podpisany po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez niego zarzutów.

§ 18.

Tak Administracyi państwa jak i stronom interesowanym (wydziałowi spółki) przysługuje prawo, przekonywać się każdego czasu za pośrednictwem swych organów technicznych, względnie delegatów o postępie robót i jakości wykonania.

W tym celu znajdujące się na miejscu, a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału krajowego są obowiązane udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień tak delegatom Administracyi państwa, jak i spółki wodnej.

§. 19.

Z końcem każdego rocznego okresu budowy ma zażądać kierownik budowy kolaudacyi robót, którą przeprowadza komisya, składająca się:

a) z technika delegowanego przez Namiestnictwo, tudzież technika Wydziału krajowego;

b) z delegata Wydziału krajowego i kierownika budowy;

c) z delegata stron interesowanych, względnie wydziału spółki.

Z tych członków komisyi mają jednak tylko technicy pod *a*) wymienieni głos rozstrzygający.

Komisya ogląda i bada wykonywane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyą wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy pod *a*) wymienieni.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz regulacyjny.

Protokół kolaudacyjny, zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo, udziela się do wiadomości Ministerstwa rolnictwa, a dopiero wtedy, kiedy ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty, nastąpić może wypłata przedsiębiorcom zatrzymanych rat kolaudacyjnych.

§. 20.

Kierownik budowy zajmie się po upływie każdorocznego okresu budowy, wypracowaniem sprawozdania dorocznego z czynności budowlanej, które ma wykazać rezultaty robót, wartość budowy obliczoną na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy. Sprawozdanie to przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa Ministerstwu rolnictwa.

§. 21.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków każdego funduszu regulacyjnego prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego oddziału rachunkowego, z końcem każdego roku, a najdalej do 1. Marca następnego roku udziela Namiestnictwu zamknięcie rachunków, a na żądanie tegoż zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także wydziałowi spółki, oraz delegatowi i kierownikowi budowy.

Jeżeli w przeciągu dwóch miesięcy ani Namiestnictwo, ani wydział spółki nie podniosą zarzutów, uważa się rachunek za przyjęty.

Zarzuty podniesione usprawiedliwia Wydział krajowy przedstawieniem stanu rzeczy i motywów, w razie zaś, gdyby to nie skutkowało, przedkłada sprawę do rozstrzygnięcia Ministerstwu rolnictwa.

§. 22.

Pod względem rachunkowym obowiązuje zatwierdzona przez Ministerstwo rolnictwa instrukcya rachunkowa, wydana dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych z dnia 18. Listopada 1887, Dz. u. kr. Nr. 68.

§. 23.

Sprawy nieprzewidziane niniejszą instrukcyą, będą przedmiotem oddzielnych rozporządzeń.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 28. Września 1888.

Nr. 95.

Regulamin

wydany w porozumieniu z Wydziałem krajowym, normujący zakres i sposób wywierania wpływu przez Administracyę państwa i Wydział krajowy na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa osuszenia bagien Oleskich, stosownie do postanowień §. 6. ustawy z dnia 10. Czerwca 1888, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 71, i ostateczny kosztorys zatwierdzony reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 10. Listopada, 1888 L. 14262.

§. 1.

Osuszenie bagien w gminach i obszarach dworskich powiatu brodzkiego i złoczowskiego: Chwałów, Zahorce, Olesko, Konty, Czyżki, Juskowice, Sokołówka, Razniów i Turce, ma być wykonane w ciągu lat dwóch, począwszy od roku 1888 według projektu Wydziału krajowego z r. 1886, kosztem nie przekraczającym sumy 40.000 zł. a. w.

Wydziałowi krajowemu przysługuje jednak prawo poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą Państwa, jeżeliby takowe

okazały się potrzebnemi lub pożytecznemi, przy czem nie może być przekroczoną powyższa suma kosztów.

§. 2.

Wykonanie robót regulacyjnych i konserwacyjnych prowadzić ma stosownie do postanowienia §§. 1. i 6. ustawy krajowej z dnia 10. Czerwca 1888, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 71, spółka wodna, która winna być zawiązaną na podstawie §. 45. krajowej ustawy wodnej z dnia 14. Marca 1875, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 38, przyczem zastrzega się tak dla Namiestnictwa jak i dla Wydziału krajowego wpływ na tok spraw technicznych i ekonomicznych całego przedsiębiorstwa po myśli następujących postanowień §§. 5. do 16.

§. 3.

Przyznane w §. 3. powołanej ustawy krajowej 20% zasiłki państwowe i krajowe mają być wypłacone wydziałowi spółki wodnej w czasie budowy w dwóch równych ratach rocznych z góry, bezzwłocznie po konstytucyjnem zatwierdzeniu preliminarzy państwowego i krajowego. Datki konkurencyjne mają być uiszczone przez uczestników spółki w dwóch równych ratach rocznych, a to za pierwszy rok budowy natychmiast po oznaczeniu okręgu konkurencyjnego i zawiązaniu spółki, natomiast datek konkurencyjny na drugi rok budowy w przeciągu 14 dni po rozpoczęciu drugiego roku budowy.

Datki prywatnych stron interesowanych ściągnięte będą w razie potrzeby w drodze politycznej egzekucyi, według mającego się założyć katastru konkurencyjnego, lub też pokryte będą za pomocą operacyi kredytowej. W tym drugim wypadku znajdą zastosowanie postanowienia §§. 15. do 19. ustawy z dnia 30. Czerwca 1884, Dz. u. p. Nr. 116 tak co do zaciągnięcia pożyczki, jak i ściągania rat anuitetowych przez właściwe Urzędy podatkowe.

§. 4.

Okręg konkurencyjny oznaczonym będzie po myśli §. 3. ustępu *c*) powołanej ustawy krajowej przez właściwą w myśl §. 76 kraj. ustawy wodnej polityczną Władzę powiatową.

Ustanowienie miary rozłożenia kosztów tudzież uregulowania datków konkurencyjnych ma być uskutecznionem według postanowień §§. 65 i 66 kraj. ust. wodnej przez spółkę, a w razie gdyby się interesowani nie zgodzili, rozstrzygnie o tem władza polityczna na podstawie zdania znawców.

§. 5.

Koszta właściwej budowy objęte kosztorysem, pokryte będą z funduszu budowy, preliminowanego na 40.000 zł. a. w., natomiast koszta utrzymania mających się wykonać budowli, niemniej też koszta kierownictwa budowy i zarządu, ponosić winni wyłącznie uczestnicy spółki wodnej (§. 5. ustawy).

§. 6.

Tak Namiestnictwu jak i Wydziałowi krajowemu służy prawo wysyłania delegatów swoich do wydziału spółki z głosem stanowczym.

§. 7.

Uchwały wydziału spółki, przeciw którym jeden albo obydwaj delegaci głosowali muszą być przed wykonaniem przedłożone Namiestnictwu do zatwierdzenia, jeżeli który z delegatów ze względu na ważność powziętej uchwały tego zażąda, a wydział spółki obowiązanym będzie, trzymać się w tej mierze decyzyi Namiestnictwa.

§. 8.

Przewodniczący winien na żądanie jednego albo obydwóch delegatów zwołać posiedzenie wydziału spółki, a w razie sprzeciwiania się przewodniczącego, zwoła posiedzenie c. k. Starosta powiatu, w obrębie którego siedziba spółki się znajduje.

§. 9.

Prowadzenie budowy porucza wydział spółki wodnej, powołanemu przez siebie kierownikowi technicznemu oraz technicznym organom pomocniczym, których wynagrodzenie, unormowane przez tenże wydział ma być pokryte wyłącznie z funduszów spółki.

§. 10.

W razie, gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie, służącym za podstawę regulacyi, lub też strony interesowane tej zmiany zażądały, winien kierownik budowy za pośrednictwem wydziału spółki, przedstawić odpowiedny wniosek Wydziałowi krajowemu, który udzieli takowy Namiestnictwu dla spólnej narady, w razie potrzeby dla zbadania sprawy na miejscu, a następnie ostatecznego zatwierdzenia.

§. 11.

Wykonanie budowli ma się odbywać z reguły w zarządzie własnym a przedewszystkiem za wynagrodzeniem od wymiaru. Częściowe roboty może oddać wydział spółki na wniosek kierownika budowy w przedsiębiorstwo w drodze akordów na podstawie cen jednostkowych.

W razie gdyby potrzebne ceny jednostkowe nie były podane w kosztorysie, winny być takowe przedstawione przez wydział spółki do zatwierdzenia Wydziałowi krajowemu w porozumieniu z Namiestnictwem.

§. 12.

Dla uwidocznienia postępu budowy ma być prowadzony dziennik budowy, na podstawie którego kierownik budowy z końcem każdego miesiąca za pośrednictwem wydziału spółki przedkłada Wydziałowi krajowemu sumaryczne sprawozdanie, o każdomiesięcznym postępie budowy, które następnie ma być udzielone Namiestnictwu.

§. 13.

Do kontroli wykonujących się robót regulacyjnych tak pod względem jakości jak i kosztów, przeznacza Wydział krajowy i Namiestnictwo własnych techników, którzy każdego czasu mają prawo przekonywać się na miejscu o postępie jakości i cenach robót, a nadto mogą brać udział w obradach spółki z głosem doradczym.

§. 14.

Z końcem każdorocznego okresu budowy winien wydział spółki prosić o kolaudacye wykonanych robót, którą bezzwłocznie zarządza Wydział krajowy wspólnie z Namiestnictwem za pośrednictwem własnych organów technicznych.

Koszta kolaudacyi również jak i kontroli robót przez techników rządowych i krajowych, pokrywa fundusz budowy.

Protokół kolaudacyjny przedkłada się Wydziałowi krajowemu, który udziela takowy za pośrednictwem Namiestnictwa do wiadomości Ministerstwu rolnictwa.

§. 15.

Po upływie każdorazowego okresu budowy, wydział spółki winien przedłożyć Wydziałowi krajowemu doroczne sprawozdanie z czynności budowlanej z podaniem rezultatów i innych ważniejszych spostrzeżeń co do budowy.

Sprawozdanie to przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa, Ministerstwu rolnictwa, a po załatwieniu tegoż przez Ministerstwo, wyda potrzebne zarządzenia.

§. 16.

Rachunki udokumentowane z wydatków ma spółka wodna przedkładać Wydziałowi krajowemu z końcem każdego roku razem z preliminarzem i programem robót na rok przyszły. Rachunki te po przejrzeniu w Wydziale krajowym, przesłane będą Namiestnictwu celem podania ich do wiadomości Ministerstwu rolnictwa.

§. 17.

Po ukończeniu budowy wyda Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym stosowne zarządzenia dla zabezpieczenia utrzymania wykonanych budowli po myśli §. 5. w związku z §. 3. ustawy z dnia 10. Czerwca 1888, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 71.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 28. Września 1888.

Nr. 96.

Ustawa

z dnia 15. Listopada 1888, o ubezpieczeniu budynków kościelnych i plebańskich od ognia.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

§. 1.

Komitet parafialny utworzony w myśl §. 13. ustawy o konkurencyi kościelnej z dnia 15. Sierpnia 1866, L. 28. Dz. u. kr., powinien bez przerwy ubezpieczać od ognia budynki kościelne i plebańskie w zakładzie asekuracyjnym.

§. 2.

Wydatki na rzeczone ubezpieczenie mają być w ten sam sposób pokryte jak koszta stawiania i utrzymywania budynków kościelnych i ple-

bańskich. Jednakowoż c. k. Rząd i fundusze w Administracyi państwowej pozostające, nie są obowiązane przyczyniać się z jakiegokolwiek tytułu do tych wydatków, i nie biorą też udziału w korzyściach z ubezpieczenia wynikających.

§. 3.

Wynagrodzenie uzyskane za szkodę pożarem wyrządzoną, wpływa do funduszu konkurencyjnego i użyte być winno na pokrycie tej części kosztów, którą ponoszą ubezpieczający na odbudowanie lub naprawę budynków przez ogień zniszczonych lub uszkodzonych.

§. 4.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi wyznań i oświaty.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r. **Gautsch** w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1888. Wyd...o i rozesłano dnia 31. Grudnia. Część XXIX.

Nr. 97.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 19. Listopada 1888, L. 68678, o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych.

Jego Ces. Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z d. 30. Października b. r. Najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych:

1) obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Brzozdowcach, od mostu na rzece Wiśniowiec;

2) obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Wybranówce, od mostu na rzece Hlebówce;

3) obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Boryniczach, od mostu na rzece Suchodolce:

4) obszarowi dworskiemu w Husakowie, od mostów na rzece Sołotwinie;

5) gminie wspólnie z obszarem dworskim w Krościenku wyżnem, od mostu na rzece Wisłoku;

6) obszarowi dworskiemu w Sufczynie, od mostów na rzece Stubnicy;

7) obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Tomaszowcach, od mostów na rzece Bołochówce;

8) gminie wspólnie z obszarem dworskim w Sokołowie, od mostów na drodze gminnej z Bolechowa do kolei Lwowsko-Czerniowieckiej;

9) obszarowi dworskiemu w Glinny, od mostów na rzece Strypie.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do poboru opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie i własnym kosztem:

1) Obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Brzozdowcach powiatu Bobreckiego, od mostu na rzece Wiśniowiec, z obowiązkiem wyłożenia kamieniem i wyszutrowania drogi gminnej z Rozdołu do Chodorowa wiodącej, po obu stronach omyconego mostu na przestrzeni 1½ kilometra.

2) Obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Wybranówce powiatu Bobreckiego, od mostu na rzece Hlebówce.

3) Obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Boryniczach powiatu Bobreckiego, od mostu na rzece Suchodółce, z obowiązkiem utrzymania tak tego mostu jak i wszystkich innych mostów w obrębie gminy położonych, oraz utrzymania w obrębie gminy drogi szutrowanej, przy której most omycony jest położony.

Od każdego z tych trzech myt (pod poz. 1., 2. i 3. poszczególnionych) pobierać należy opłaty podług następującego wymiaru:

1) Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 1 (jeden) cnt.

2) Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia dorosłego, bydlęcia rogatego, osła, muła 1 (jeden) cnt.

b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) cnt.;

c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) cnt.

4) Obszarowi dworskiemu w Husakowie powiatu Mościskiego, od dwóch mostów na rzece Słotwinie, przy dwóch zaporach mytniczych oddzielnie przy omyconych mostach ustawionych, podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu, 1 (jeden) cnt.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) cnt.;

c) od 5 świń lub cieląt, od 10 owiec ½ (pół) cnt.

5) Gminie wspólnie z obszarem dworskim w Krościenku wyżnem powiatu Krośnieńskiego, od mostu na rzece Wisłoku przy drodze gminnej z Krościenka wyżnego do Korczyny, podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) cnt.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) cnt.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego ½ (pół) cnt.

6) Obszarowi dworskiemu w Sufczynie, powiatu Dobromilskiego, od dwóch mostów na rzece Stubnicy przy jednej zaporze mytniczej, podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) cnt.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) cnt.;

c) od pięciu świń, cieląt, owiec lub innego bydła drobnego 1 (jeden) cnt.

7) Obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Tomaszowcach powiatu Kałuskiego, od dwóch mostów na rzece Bołochówce przy drodze gminnej z Żurawna do Wojniłowa przy jednej zaporze mytniczej, podług następującego wymiaru:

1) Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 2 (dwa) cnt.

2) Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia dorosłego, bydlęcia rogatego, osła, muła 2 (dwa) cnt.

b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) cnt.;

c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) cnt.

8) Gminie wspólnie z obszarem dworskim w Sokołowie powiatu Stryjskiego, do pobierania myta mostowego na drodze gminnej, prowadzącej od Bolechowa do kolei Lwowsko-Czerniowieckiej, z obowiązkiem utrzymania trzech mostów na tejże drodze położonych.

9) Obszarowi dworskiemu w Glinny powiatu Brzeżańskiego, od mostów na rzece Strypie przy drodze gminnej z Pomorzan przez Glinnę do Kozłowa.

Przy każdem z tych dwóch myt, (pod poz. 8. i 9. wyszczególnionych) pobierać należy opłaty podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) cnt.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) cnt.;

c) od pięciu świń, cieląt, owiec lub innego bydła drobnego 1 (jeden) cnt.

Art. II.

Przy poborze tych myt mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Z c. k. Namiestnictwa.

We Lwowie dnia 19. Listopada 1888.

C. k. Namiestnik

Badeni w. r.